

VZPOMÍNKY
DISKOTÉKOVÉHO
dědka

Více jak tři
desetiletí
za mixážním
pultem

Petr v
BŘEZINA

copy ®

Prolog

Úvodní řádky mého vzpomínání můžete brát jako předmluvu k následujícímu toku myšlenek, který se dostal na papír z prosté nutnosti zavzpomínat na první krůčky - mezi mládeží dnes snad nejrozšířenějšího druhu zábavy - diskotéky.

Někoho z vás možná napadne, komu může být tohle povídání určeno? Především pamětníkům na tyto začátky, kteří si je jistě rádi připomenou, a také snad i příznivcům, stejně jako diskžokejům-klasikům či „mixérům“, kteří mají dnes absolutní volnost ve své práci. K tomu všemu mají ještě navíc horké novinky tak řka „za bukem“, mnozí na internetu v tzv. „empétrojkách“. Toto však, jak sami v následujících řádcích zjistíte, nebylo v počátcích téhle profese ani trochu myslitelné.

Připouštím, že na takové vzpomínání by měli mít nárok povolanější a služebně i věkově starší diskžokejové než jsem já. Generace prvních skutečných osobností, se kterými je spjata historie tohoto zábavného žánru, má nejspíš v drtivé většině už trochu jiné starosti a s největší pravděpodobností asi i jiná povolání.

Je docela možné, že některý z mých slavnějších českých předchůdců, jako třeba Pavel Černocký, Petr Sís, Oskar Gottlieb, Honza Beneš, Miloš Skalka a další, nějaké vzpomínky sepsali. Říkám „možná“. K nám na český venkov se zatím dostalo dílko nazvané „Bigbít“ od diskžokeje a hudebního publicisty, Jaromíra Tůmy.

Máte-li chuť si zavzpomínat, pobavit se a nahlédnout tak trochu do zákulisí diskoték na plzeňsku, čtěte dál. Zároveň se dozvíte, jaký je život jednoho člověka, který strávil za mixážním pultem více jak tři desetiletí. Snad vás následující příběhy i trochu potěší.

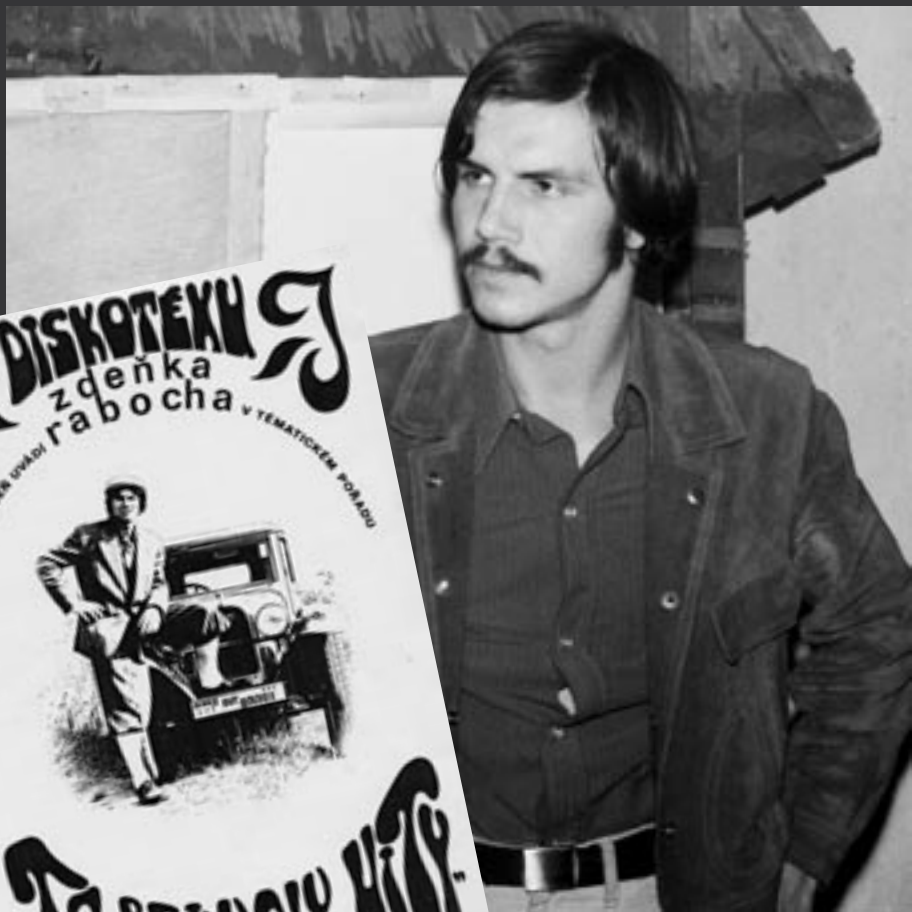
Kdo že byl diskotékovým Adamem v Plzni?

Kariéra prvního plzeňského - a nejspíš i západočeského - diskžokeje začala v dubnu roku 1969, první diskotékou v tehdejšímu Klubu mládeže, plzeňském Dominiku. Mnozí čtenáři jistě vědí, komu tento primát patří. Kdo netuší, pak vězte, že řeč je o Zdeňkovi Rabochovi.

S odstupem času by se dalo říci, že - ač to tehdy Zdeněk sám ještě ani netušil - na svoji první veřejnou produkci se včas a pečlivě připravoval. Velkou školou mu byl poslech populárního Radia Luxemburg, kde mohli fandové hudebních novinek slyšet všechno co tehdy letělo, ale nejen to. Způsob, jakým zde diskžokejové uváděli pořady se „podepsal“ na pozdějším ztvárnění jeho diskotéky. Pražští kolegové, kteří měli možnost Zdeňkovy produkce slyšet při různých přehrávkách museli konstatovat, že tento způsob uvádění diskotéky se vlastně liší od běžných pražských diskoték.

Jak Zdeněk sám říká, „nikdy jsem tehdy žádnou běžnou diskotéku neviděl a žádným velkým tanečníkem jsem také nikdy nebyl. Muziku jsem vlastně pouštěl z pouhého fandovství a ani jsem nepočítal s tím, že by se při tom mělo tancovat. Říkal jsem si, že stejně jako mně, zajímá muzika všechny ostatní (až po čase mi došlo, že důvody návštěvy diskoték byly pro mnohé zcela jiné).

První plzeňský dj. Zdeněk
Raboch jak ho neznáte

Moje představa diskotéky byla stejná, jak jsem to slyšel ve vysílání již zmíněného Radia Luxemburg a jemu podobných.“

Díky těmto zdrojům aktuálních informací Zdeněk věděl co se ve světě hraje a nebyl pro něho problém napsat si do zahraničí o konkrétní tituly jak singlů, tak i LP desek. Díky svým znalostem a skutečnosti, že osud zavál do daleké Ameriky jeho tetu, začalo budování pozdější bohaté diskotéky.

Diskotekový pravěk

Již v úvodu vzpomínání na plzeňskou beatovou scénu jste se mohli dočíst, že Zdeněk Raboch patřil k pionýrům hudebního dění v Plzni, když založil společně s Oldou Říhou první bigbitovou skupinu Memphis. Málokdo však ví, že také v průběhu vojenské základní služby ve Stříbře v letech 1965 až 1967 si Zdeněk společně s několika svými spolubojovníky zpestroval zelený život hrou na kytaru ve skupině s příznačným názvem Greenboys.

Na jaře 1969 Zdeněk položil poprvé na gramofon černý kotouč - jeden z mnoha - které doma nashromáždil díky svému fandovství. Po své premiérové produkci a pod manažerským vedením pozdějšího známého fotografa, Jardy Beneše, absolvoval několik dalších vystoupení restauračním zařízením u Kamenného rybníka v Bolevci. To bylo období „spanilých jízd“, kdy ještě zdaleka nebyly

PRÁVNÍ VYČERNĚNÍ PŮL
Vydání: 1. vydání, 1. vydání, 1. vydání
V Praze dne 6. srpna 1988
Číslo: 100 0000 • Str. 12 • 88 Kč

Utajená diskoteka

Velkou mluví, která zaplavila celou Evropu a dokonce i v naší republice, je dnes v pořádku diskoteka. Několik diskoteky tak se nachází v Praze, která dříve nejen slavná, ale především se svým populárním přehledem a klavírním představením se vyvíjela. Co, rozhodně, snad nejednodušší jsou Manfred Černý, Pavel Černý, Oskar Černý a Petr Šta. I přesto má svého prvního diskoteka v pana Zdenka Rabocha, který v klubu Dominik čas od času tuto činnost provozuje. Na rozdíl od jeho imitací, je smutné, a je to na jeho vlastní pravě nřítel až spíš zájem. Mnoho však slyší, mnohým pop-music stále doporučí nřítel jeho diskoteka, která obsahuje tóny, které si jedná tam nřítel poslechnout a mu nřítelství skutečně perfektním provedení. Škoda, že má v diskoteka zcela nevyhovující reprodukční zařízení. Škoda by mu mohl Dominik pomoci. Pokud má v úmyslu diskoteka nastavit, sleduje bedlivě plakáty, kterých je velice početná a jsou na rafinované nřítelství mluví občas vyhovující.

diskotéky pod „soudružskými ochrannými křídly“. Do klobouku se vybíralo 5 korun a nejbližší kamarádi obstarali funkce technika, pořadatelů i případných vyhazovačů.

Po nějaké době nastoupil do role manažera budoucí Zdeňkův kolega, Jirka Rožánek. To však znamenalo i další povinnosti. Občas zaskočit jako technik, jindy propagační vedoucí, případně dopravce. (Řidičského oprávnění nemaje, byl nejčastějším dopravním prostředkem vozík, zapůjčený s laskavým souhlasem Interhotelu Continental).

K diskotékám na Kameňáku se ostatně váže jedna z prvních vzpomínek, kdy oba protagonisté zažili razii policie. Skoro všichni raději utekli (Zdeněk prý to stačil vzít oknem) aby snad neupadl do podezření z nějakého nezákonného spolčování. Když si nakonec uvědomil, že nemůže nechat bez dozoru drahocenné desky a aparaturu, přece jen se vrátil. Zde teprve poznal, jakou oporu má v novém manažerovi. Jirka totiž zůstal neohroženě na místě a ještě navíc od příslušníků zjistil, že nikoli diskotéka, ale jakýsi hledaný poberta byl středem zájmu policie. Toho sice nenašli a Zdeněk dodnes vzpomíná, jaká v něm tehdy byla malá dušička.

Z periferie do samého středu města

Na populární Zdeňkovy diskotéky nebylo třeba jezdit jen na okraj města. Díky manažerovým aktivitám se

stal jejich dalším působištěm například hotel Continental. Desky se tady pouštěly jak v kavárně, tak později i dole v baru, kterému se říkalo „V kanálu“. Zde také absolvoval Jirka svoji první veřejnou produkci (září 1969), protože musel zaskočit za svého zaneprázdněného parťáka. Do té doby vystupoval pouze v roli konferenciéra. Byli tedy už dva a to znamenalo hledat další místa na hraní, kde by se mohli oba uplatnit.

Nějaký čas zněly světové hity i restaurací Jalta na Slovanech, ovšem pamětníci jistě rádi zavzpomínají třeba na beznadějně vyprodanou další plzeňskou restauraci, Bohemia, kde se hrávalo každou sobotu od 15 do 18 hodin. Za zmínku stojí i doslova narvaný sál U Bradů v Doudlevcích. Zde byli angažováni do role pořadatelů - v rámci snahy o klidný průběh - tehdy neohrožení hoši, specialisté na rychlé ukončování problémů, např. Míra Drudík, Pepík Svoboda, Jarda Koželuh zvaný „gorila“, Pepa Hála a další. Díky tomuto faktu byl v sálu takový klid, že se návštěvníci diskotéky báli jít tancovat aby snad neslázli omylem nějakou „výchovnou“.

Raboch, Rožánek a kdo další? ..... Honza Jeníček!

1. května 1967 se stal novým zaměstnancem Dominiku Jan Jeníček. Jednoho dne za ním přišel

mladík, který mu vyprávěl, že viděl v Praze program dvojice Šimek-Grosmann, kde také vystupoval jistý Pavel Černocký. Pouštěl tam hudební novinky, které si přivezl z Anglie a měl k nim docela zajímavý komentář. Tomuto mladíkovi, kterým nebyl nikdo jiný, než Zdeněk Raboch, se to prý ohromně líbilo.

Honza nelenil a pražského hudebního novátora pozval do Plzně. V Dominiku se tak uskutečnila historicky 1. plakátovaná diskotéka ve městě. Přišlo na ni celkem 22 lidí, kteří dosud nebyli zvyklí na tento druh zábavy, kde by se snad mělo ještě navíc i tancovat. Je pochopitelné, že nakonec odcházeli poměrně otráveni. Zcela jinak byl však naladěn Zdeněk, který prohlásil, že tohle by docela rád dělal. I Honzovi se tahle nová forma pořadu líbila. Zdenda byl však rychlejší - nebo snad zapálenější - a svůj záměr zrealizoval jako první. Jak už bylo řečeno, bylo to na jaře 1969, zatímco Honza se představil v roli diskžokeje ve stejném roce, ale až kolem vánoc. Nebyl však na tohle snažení sám. Společně s kamarádem Josefem Němejcem dělali Diskotéku strýců Jenýka a Mateáše.

Domovskou scénou Honzy Jeníčka se stal z pochopitelných důvodů Dominik. Kdo na jeho pořady chodil, rozhodně nezapomněl na tehdejší speciality v podání západoněmeckých Petards. Tahle kapela sice v Německu nikdy nedosáhla svými hity do Top 30, ale tady byla velice oblíbena.

Možná, že si řeknete, stejně jako já, jak se vlastně Honza k tomuto hudebnímu seskupení dostal? V květnu 1967 byl za kamarádem v Köpingenu, kde se byli podívat v jednom vojenském klubu. Zde zrovna Petards vystupovali. Slovo dalo slovo a kamarád Honzu seznámil s jejich tehdejšími managerem Rainhardem Gecklerem. Ten měl zájem o koncerty v sousedním Československu a protože Honzovi práce v oblasti kultury nebyla nijak vzdálená, domluvili se. Výsledkem pak byl koncert v plzeňském Svazáčku, pražském Sluníčku a dále ještě v Brně a Jihlavě. Od té doby Honza dostával od managera každou novinku, kterou Petards natočili.

Kromě pravidelných vystoupení v Dominiku zajížděl Honza - ale jen velice zřídka - do klatovského hotelu Central, případně do restaurace U Princů v Železné Rudě. Jak ale sám říká, „tehdy mě vozil kamarád Honza Kolín. Jezdili jsme Jeepem a každý si jistě dovede představit to zimní cestování v autě s plachtou.“ Mimo Plzeň proto Honza odehrál jen pár diskoték.

Dalším místem jeho pravidelných vystoupení v Plzni byl hotel Continental, kde se střídal v baru s kapelou Říha-Řánek-Buzinkay. Později hrál i v kavárně. Jednoho dne roku 1973 však za ním přišel ředitel hotelu se sdělením, že už zítra nemusí chodit na produkci. Na otázku co se stalo, případně co že udělal, ho vzal soudruh ředitel do hořejšího patra hotelu, vyšli spolu na balkon a tam prý se mu dostalo následujícího vysvětlení: „Tak

podívejte támhle dolů! Ten první Trabant je můj. Ten druhý, ten je soudruha Wiendla (tehdy vedoucího odboru kultury ZKNV - pozn. aut.) a ta zelená kráva - ta je vaše!“ Tou „zelenou krávou“ byl myšlen ojetý Ford-Mustang, koupený tehdy od jedné plzeňské házenkářské legendy. Na základě tohoto zjištění, a také proto, že už měl připraveny stejně jiné aktivity na kulturním poli, si milý Jeňýk řekl, že tohle nemá zapotřebí a s diskotékami definitivně skončil.

Hvězda českého venkova - - Jindřich Synáč

Dalším jménem, které je spojeno s diskotékami na Plzeňsku je bezesporu Jindra Synáč a já dodnes vzpomínám na naše první setkání.

Společně s několika přáteli jsme vyrazili do vyhlášené lokality (v tom dobrém slova smyslu) na oblíbený ostrov u Příchovic v okrese Plzeň jih. Po přejití lávky jsem uviděl na jevišti za pultem statného chlapíka a já, do té doby zvyklý na diskotékové uvádění Zdeňka Rabocha ve stylu Rádia Luxemburg, jsem najednou nechápal. - Věřím, že Jindřich se na mně jistě nebude zlobit pro to, co nyní řeknu, ale jeho tehdejší projev mě fascinoval. - Byl absolutně nad věcí, kdy ho nic nerozházelo a svoji diskotéku uváděl s ležérností boдрého vesnického strejdy. Něco z desek něco z magnetáku, ale

na nadšené posluchače se valil jeden hit za druhým. Jindra si v žádném případě nelámal hlavu s tím, co je na pásku, natož aby si dělal nějaký seznam. Jak sám později říkal, pořadí nahraných skladeb znal pomalu z paměti. Přesto se však jistil a jeho uvádění bylo místy následující: „Ano, vážení přátelé, nyní si poslechneme - tuším, že to budou Slade,“ mezitím pustil magnetofon, odkud se skutečně rozjeli Slejdi a Jindra pokračoval v poklidu dále: „Ano, jsou to Slade a jejich hit s názvem...“ Jeho diskotéky měly své kouzlo už také proto, že atmosféra takového večera, kdy zněly oblíbené melodie nad travnatým ostrůvkem a místy byly lehce přerušovány pouze šuměním nedalekého jezu, takovou pohodu jsme my tady ve městě nemohli v žádném případě zažít.

Je proto pochopitelné, že jsem Jindru požádal o pár jeho postřehů z jeho diskotékové praxe. Ten mé žádosti s radostí vyhověl a zavzpomínal na své – nejen diskotékové - začátky.

Český venkov nezůstal pozadu

Dalo by se říci, že Jindra Synáč se připravoval pro život hudební, snad nejpoctivěji z nás ostatních. Všechno to začalo už v šesti letech hrou na píáno. Protože však zažil jako malé robě atmosféru osvobození a tedy konec druhé světové války - americké vojáky, swing a angličtinu nevyjímaje - odrazilo se toto vše i v jeho další činnosti.

Po vojenském hraní v kapele doprovázející divadelní kus ve stylu populárního Semaforu, přes kapelu lékařů psychiatrické léčebny v Dobřanech - skupinu Kvíčaly, až po členství v jednom tanečním orchestru (vždy zásadně s basovou kytarou, mnohdy jen za pivo a párek) se přeci jen dostal k muzice hotové, tedy takové, kterou prezentoval posluchačům z hudebních nosičů. Bylo to v památném roce 1968.

Díky Osvětové besedě v Dobřanech se dostalo Jindrovi možnosti, poprvé oslovit místní obyvatele, ale nejen to. Mohl jim pustit v rozhlasu po drátě kromě místních aktualit i muziku. „Myslím“, jak sám vzpomíná, „že aniž by to dodnes někdo vůbec tušil, slyšeli občané města českou rozhlasovou premiéru desky Beatles, „Sgt. Pepper“ s Lonely Hearts Club Band“. Tehdy poprvé v životě uváděl a hrál lidem muziku, kterou měl rád.

Další počáteční impulzy

V roce 1968 se Jindřich seznámil s kluky z Přestic, kteří stavěli - později celkem proslulý - klub. O tom však bude řeč až dále.

Protože ho už tehdy muzika zajímala, lovil v éteru takové stanice, jako byl populární „Junyk“ (Radio München, vysílající pro americké vojáky v Německu), ale také Radio Luxemburg, kde ho doslova fascinoval Tony Prince, který hrál skvělé rock‘ n‘ rolly a krásně anglicky

křičel. Jindra, ač mu tehdy nerozuměl ani slovo, cítil v podvědomí, že právě tohle je ta správná muzika pro lidi.
- U nás se hrály docela jiné písničky:

*„Modré a bílé průvody mužů a žen,
červené šátečky pionýrů,
mladý je ten, kdo bojuje,
za šťastný život armády míru.*

*Mladý je básník, jež zpívá pro mladé,
mladá je píseň, holubička čistá,
všichni jsme mladí a svátek máme,
mladý je každý komunista!“*

Jindra však stále nevěděl, jak je to možné, ale tahle píseň (holubička čistá), ani další podobné, ho nikdy moc za srdce nechytily.

Další jeho oblíbenou stanicí byl vysílač Svobodné Evropy. Ještě teď slyší ono fascinující „Hm mamá má papa, hm mamámá...“. Ano, to byl populární popěvek „Surfin' Bird“ v podání kapely Trashmen.

Tehdy také stihl udělat i několik poslechových diskoték v kulturním domu v Přešticích. Při svém následujícím monologu Jindra doslova ožil: „Jé, lidičky, já viděl v osmašedesátém Tonyho Prince! Stal se totiž zázrak a Tony přijel do Karlových Varů a já u toho byl!

Zase hodně křičel, běhal po jevišti, mezi lidí házel jeden singl za druhým a zase hrál tu skvělou muziku. Bylo to perfektní!

Když jsme se vraceli z Varů“, vzpomíná nadšeně Jindra, „předjelo nás kolo - bohužel od našeho auta. To v několika vteřinách kleklo na pravou přední, ale v nás byla pořád ta muzika. Kolo jsme tedy sebrali a s místním kovářem v Bečově jsme to měli za 3 hodiny opravený. Trochu házelo, ale dojeli jsme!“

Klub je hotov!

Po prázdninách 1969 byl klub v Přešticích hotový. Pokřtili ho na „Stable Club“ a otevřeli. Bylo mnoho povolaných a tak diskotéku v klubu chtěli dělat všichni. Jindra seděl s kamarádem Lubošem vedle sebe a poslouchali to, co vytvářeli „povolání“. Oba současně se na sebe najednou podívali a Luboš prohlásil: „Takhle na ty aparáty a desky nevyděláme!“ a dohodli se že u Jindřicha doma stočí nějaké pásky, Jindra vezme také pár LP a že to příští sobotu zkusí oni. (Jejich vize totiž byla o tom, že v klubu bude hrát pořádná hi-fi aparatura, tu správnou muziku pro správný lidi).

Za týden už mu Luboš pomáhal s technikou, na páscích hledal písničky a Jindra mluvil do mikrofonu. Bylo prý to o něco lepší! Čas běžel a návštěvy v klubu se začínaly zvětšovat. Do Přeštic začaly jezdit davy lidí z

Plzně a stalo se, že poslední vlak z Přeštice do Plzně, který odjížděl po ukončení diskotéky, začal být „krátký“. Proto museli ČSD pravidelně sobotu co sobotu přidávat vagóny, aby tu kalamitu zvládly.

Klub měl kapacitu 85 míst, ale špičková návštěva se blížila ke třem stovkám. To už byla „hlava na hlavě“, ale všichni byli na výsost spokojeni.

Sám voják v poli - Jindra a jeho kazeták

Po čase už hrál Jindřich bez Luboše. Sehnal si singly, které pochopitelně v našich obchodech nebyly. Dopisoval si proto s některými lidmi „ze západu“ a tím pádem začal být podezřelým - z pro StB. O tom však tehdy neměl ani tušení.

Desky se sháněly špatně, a tak vymyslel fígl. Fungovalo totiž pásmo FM a na něm Bayerische Rundfunk 3. Každý čtvrtek tam vysílali od 17.00 hudební tipy a v 18.00 pak německou hitparádu. Je pochopitelné, že veškeré novinky, které za něco stály, byly slyšet hned v sobotu v klubu, díky kazetovému magnetofonu A3. Za ten by chtěl Jindra nyní složit hold a uznání n.p. TESLA. Hrál totiž skvěle!! Zato náš milovaný „pouštěč“ hrál už podruhé v životě zase jen za párek.

Přehrávky a „normalizace“

V přeštickém klubu to tedy každou sobotu „jelo“ a mezi tím se stal i malý zázrak. KPFKE vzal také Jindřicha pod svá agenturní křídla (jednalo se o první přehrávky v lednu 1972 - pozn. aut.) a on dále vzpomíná: „Znamenalo to legalizaci a tím pádem i nějaké peníze. Bylo konečně trochu na desky a něco málo zbylo i na živobytí.“

Jenže pak dopadlo na všechny „rameno normalizace“, což znamenalo především zánik všech mládežnických organizací a sjednocení pod SSM. Tak se stalo, že přeštický klub byl předán místní svazácké „buňce“, ve které však on ani nikdo z jeho původních kamarádů, nebyl. Klub však bylo jejich dítě a oni měli pocit, že ho zachrání, když budou v SSM. Většina z nich to udělala a nezbylo nic jiného, než hrát ono „loutkové divadlo“, na které jsme si za komunistů museli zvyknout. Jestli však skutečně „museli“, to je otázka.

Přišla doba rozčarování

Další Jindrovky vzpomínky už nejsou moc nadšené. „Pro nás registrované ‚pouštěče‘, jak se tehdy diskžokejům říkávalo, znamenala normalizace jednu přehrávku za druhou a také různé hudební ‚aktivity‘“, pokračuje dále. „Vzpomínám si, jak jsem jednou při přehrávce uváděl diskotéku na téma ‚Díla ruských skladatelů v interpretaci předních světových skupin‘. Ještě štěstí, že v té době

Emerson, Lake a Palmer vydali na desce „Pictures At An Exhibition“ („Obrázky z výstavy“ od Musorgského).“

Diskotéky v terénu však nezaznamenaly žádnou změnu, „mastila se“ pořádná muzika o sto šest, pravda, ale s rizikem, že na vás přijde kontrola a vy můžete kdykoliv skončit. Na jeho produkcích se začali objevovat dva mladí jedinci, kteří se evidentně lišili od normálních lidí. Starali se o něho dva stálí hlídači a on si na ně časem zvykl.

Číše trpělivosti přetekla

V roce 1971 se Jindřich oženil a v srpnu 1973 přišla na svět první dcera Jana. Ten večer, kdy se narodila, byl na diskotéce. Nadešel rok 1974 a spolu s ním i naděje na další dceru. Začal přemýšlet o konci kariéry diskžokeje, ale řekl si, že odejde s hlavou vztyčenou.

Přišla poslední z řady přehrávek. Byla tu jeho chvíle. Praktická ukázka vypadala tak, jak to bylo při diskotéce doopravdy. Ještě dnes vidí vyděšené obličejy diskžokejů, kteří seděli za zkušební komisí. Komise ho však po chvíli „ustříhla“ a „odešla“. Suše konstatoval: „Moc odvázaní nebyli!“ konstatoval pak Jindra a jeho kolegové se začali smát na plné pecky.

V prosinci 1974 se narodila druhá dcera - Hana. Ten večer byl Jindřich opět na diskotéce - vždy pochopitelně „pracovně“. Poslední vystoupení měl pak na Silvestra téhož roku v přeštickém klubu a byla to diskotéka

skutečně ojedinělá. Po přehrání skladby každý singl hned někomu daroval, případně za mírný obnos prodal. Ráno odcházel téměř bez desek a v ruce plakát na jeho poslední diskotéku, který někdo sundal se zdi. Všichni přítomní se mu tam podepsali. V té chvíli si myslel, že to byla jeho poslední diskotéka v životě. (Jak známo, další produkce již absolvoval v rámci svého působení v plzeňském Rádiu FM Plus, ale to už je zcela jiná kapitola Jindřichova života).

Rok 1999 však byl posledním letopočtem, kdy mohl Jindra ještě nějakou diskotéku udělat, kdy mohl potěšit publikum svými oblíbenými oldies hity. 24. listopadu se totiž naplnilo tvrzení ministerstva zdravotnictví, věta, kterou si může přečíst každý na krabičce cigaret. V ten den se uzavřela pomyslná kronika diskžokeje a rozhlasového moderátora, Jindřicha Synáče.

Byli i další, ale nevydrželi

Vzpomínám si také, že své poněkud náročnější publikum, měla na počátku 70. let diskotéka DAMIL, dvojice Daniel a Milan. Tihle kluci pouštěli na rozdíl od ostatních muziku - dalo by se říci - pro „fajnšmekry“, kdy člověk přišel spíš poslouchat. Jak známo, pokud se však někomu něco líbí, je schopen a ochoten zatancovat i na věci, které by byly za normálních okolností absolutně netaneční. Možná, že se jednalo o vyjádření svých pocitů pohyby celého těla, takže i zde se tancovalo.

Co mě však již tehdy doslova fascinovalo, byl jejich impozantní začátek. Do absolutní tmy totiž pouštěli onu nádhernou melodii z klasického westernu Tenkrát na západě „L' uomo dell' armonica“ od Morriconeho. V okamžiku, kdy začíná hrát ona harmonika, vždy rozsvítili červený reflektor, který ozářil jeviště. To ještě umocnilo atmosféru, kterou vyvolával poslech téhle melodie. Na jedné straně to bylo perfektní, ale na straně druhé se mi nezdálo zrovna moc šťastné, použít pomalou melodii na úvod diskotéky. Snad právě proto, že se mi tahle skladba tolik líbila, jsem si dovolil použít tuto „parádu“ jako závěrečnou znělku mých vystoupení. Ale to bylo až později.

Další jméno z doby začátků diskoték v Plzni se mi vybavuje ve spojitosti s programy Zdeňka Rabocha na Kameňáku. Tehdy se kolem něho pohyboval jeden snaživý mladík jménem Karel Hroch. Zdeněk mu občas svěřil mikrofon a Karel se pochopitelně nemohl nechat od svého ostřílenějšího kolegy zahanbit. Snažil se proto, jak mohl. Měl ovšem takový zvyk, že držel mikrofon neustále v pokrčené ruce někde u brady a druhou rukou střídavě pokuřoval a měnil desky na gramofonech. Svou oblíbenou cigaretu Lípu proto musel občas položit poblíž pultu. Ovšem tu mnohdy přemohla zemská přitažlivost společně s hudebními vibracemi reprobeden a ocitla se na zemi. Jednou, když se pro ni Karel shýbal, s mikrofonem stále u brady, asi nejspíš přemýšlel trochu nahlas. Z beden mezi

hudbou totiž návštěvníci diskotéky slyšeli: „Kurva, tak mi zase upadlo cigáro.“ Zkrátka, milý Karel se sice snažil, ale výsledný efekt nebyl vždy zrovna podle jeho představ. Podobné „kulturní vločky“ však lidé rádi vítali.

Jen abych si vůbec vzpomněl!

A jak že jsem vlastně začínal já? Tuto otázku jsem dostal před pár léty, když jsem byl pozván hudebním redaktorem a kamarádem Petrem Vackem do studia ČR Plzeň. Tehdy jsem řekl, že svoji první diskotéku jsem udělal někdy v roce 1970. Toto vysílání však slyšel můj dlouholetý kamarád Honza Bosák z Lázní Kynžvart. (V téhle vesničce nedaleko Mariánských Lázní - mého rodiště - jsme oba prožili své dětství a trávili veškeré prázdniny. Honza tehdy bydlel v Úvalech u Prahy, takže pro nás to byl Pražák, který vždy přijel k babičce a skoro všechno o muzice věděl.). Po vysílání mi Honza zavolal domů a já slyším: „Čoveče, ty už seš vopravdu starej a skleroticej! Vždyť přece první desku, kterou jsi položil na gramofon, to bylo v Kynžvartu na louce pod kopcem Špičák. A jestli už si to nepamatuješ, tak ta první skladba byla „My Boy Lollipop“ s Přenosilovou a bylo to v létě v 64. roce! Copak si na to už skutečně nepamatuješ?“ Inu, pravda, pak mi to všechno došlo i když v tom okamžiku to bylo od mého přítele spíš jen takové popíchnutí. Ale tehdy

skutečně přinesl náš další kamarád, Bohouš Urban (jméno uvádím jen proto, abyste viděli, že si nevymýšlím a že na to jsou dva svědkové), tehdy už modernější, ale přece jen gramofon na kliku. S tím jsme si pak vyhráli, aniž bychom někomu zadřeli elektroměr, případně způsobili lehkou neurózu z nadměrného hluku. Tyhle „diskotéky“ však obvykle končily soutěží, kdo z nás dohodí gramofonovou deskou nejdál. Taky proč ne? Všude kolem byla tráva a náš gramofon „zmákl“ i takto použité nosiče zvuku absolutně bez problémů. To však byla jen klukovská zábava, aniž bych tehdy myslel na to, že se mi stanou diskotéky nejen koníčkem, ale i životním povoláním.

Nejdříve povinnosti, potom zábava

Faktem je, že o hudební dění jsem se začal zajímat intenzivněji až po ukončení strojní průmyslovky v roce 1967. Zcela jistě tomu napomohla jedna, ne nepodstatná, skutečnost. Za úspěšnou maturitu mi otec koupil magnetofon Sonet B3, čímž se mi splnil můj velký sen - po magnetofonu jsem totiž už dlouho toužil. Můj nový „kámoš“ jen málokdy vychládal a nebylo to dáno faktem, že byl ještě lampový. Pravda, této skutečnosti můj rodič nějakou dobu litoval. Vyčítal si, že díky tomuto dárku jsem se věnoval víc muzice než učení (na průmce to muselo být vždy opačně), a proto prý jsem se pořádně nepřipravil na přijímačky na VŠ. - Doufám, že dnes už si to nevyčítá a já

mu naopak vděčím za to, že nejsem strojní inženýr. Pokud bych ovšem vůbec dostudoval. Při mém matematickém „nadání“ bych nejspíš vyletěl už v průběhu prvního semestru a rozhodně bych nedělal to, co dělám v současné době. Zkrátka, něco zlé může být i k něčemu dobré.

Nebezpečí vojny navždy zažehnáno!

Jistě ne nepodstatným faktem v mé pozdější kariéře byla skutečnost, že ani já jsem se nevyhnul snaze zelených ochránců pevné bašty socialismu a míru, obohatit vojenskou historii o moji maličkost. Sám jsem si říkal, že mně kdyby vzali na vojnu, nejspíš by byla vážně ohrožena obranyschopnost našeho státu, protože než já bych na sebe navlékl ony nekonfekční propriety, nejspíš už bychom hnali nějakého nepřítele zpátky. Ve skutečnosti však, díky oční vadě kdy - pro někoho - nepopulární „skla“ nosím od svých tří let, jsem však nemusel překročit práh žádných kasáren. Tím jsem nejspíš způsobil, že dobrý voják Švejk přišel o vážného konkurenta. Zkrátka „modrá“ byla doma s konstatováním, že „byl uznán neschopným vojenské služby a vymazává se z evidence podle článku . . .“, atd. Tehdy mi spadl kámen ze srdce s takovou razancí, že se musely všechny bojové zástavy v Pentagonu pořádně zatřást.

Vzhůru do Anglie!

Těžko říci, co dalo impuls mně osobně k odstartování dráhy diskžokeje. Co se však zapsalo rozhodně a nesmazatelně do mých hudebních pamětí, byla skutečnost, že po pilném dopisování s britskou dívkou jménem Janice jsem od ní dostal pozvání k návštěvě - tehdy jediný způsob, jak vycestovat za „železnou oponu“ sám, bez nějaké cestovní kanceláře a bez doprošování o devizový příslib. Společně, ještě s jednou dívkou z Plzně (ona byla dalším „penfriendem“ Janice) a jejím přítelem, jsem vyrazil směrem Great Britain.

Nezapomenutelné byly už jenom náklady na cestu vlakem. Jízdenka z Prahy hlavního nádraží po trase Norimberk, Kolín, Aachen, Oostende a Dover, na londýnské nádraží Victoria Station, stála tehdy fantastických 390,90 - pravda, korun československých. Stejně směšná však byla povolená výše kapesného - 5 liber. Jedna libra ovšem tehdy stála cca 95 korun. Zkrátka, necelý rok po nezištné internacionální pomoci všech možných přátel se mi podařilo vycestovat do kolébky bigbítu! Polovinu července a začátek srpna 1969 jsem strávil v anglické rodině v malém městečku Saffron Walden. Během této doby jsem prožil i tři nezapomenutelné dny přímo v Londýně! Tři dny s očima i pusou dokořán při prohlídce londýnských památek, ale hlavně prodejen s gramodeskami. Již tehdy byl tento artikl mou slabostí, a tak nebylo divu, že naši průvodci

byli poněkud nervózní. (Zvlášť velké zpoždění jsme vždy nabrali, když jsme narazili třeba na HMV Record Store nebo Virgin Records, sídlící tehdy na Oxford Street. Levné desky byly zase k dostání v Harlequin Record Shops na Fleet Street, atd. Zkrátka – ráj pro hudební blázný a fanatiky mého ražení.) Pořád se na mě někde čekalo. Pravdou je, že za těch 5 liber jsem toho moc nakoupit nemohl, ale s tranzistorákem neustále u ucha a s naladěnou hudební stanicí, jsem měl celkem dobré informace o tom co se děje na britské hitparádě.

Bílé útesy Doverské jsem opouštěl po měsíci s kufrem v němž byly pečlivě uloženy singly s takovými hity, jako např. „In The Year 2525“ (Zager, Evans), „Isrealites“ (Desmond Dekker) a pro mě tehdy snad největší hudební pecka „Proud Mary“ s Creedence Clearwater Revival. Zde musím ještě dodat, že jsem si přivezl také jedno album s parádním „nářezem“ - na tehdejší dobu: „Boogie With Canned Heat“ se stejnojmennou kapelou. Za tuto skutečnost se však s odstupem času docela stydím, protože moje informovanost o horkých novinkách nebyla přece jen stoprocentní. Jedině tak se totiž mohlo stát, že jsem míjel skoro bez povšimnutí výkladní skříň s upoutávkami na LP, kde byl obrázek nějaké vzducholodi a nápis Led Zeppelin. (Slavné Zepelíny jsem pak slyšel někdy koncem podzimu 1969 a dodnes nezapomenu na mrazení v zádech a husí kůži, tedy neklamné známky toho, že se mi nějaká muzika zatraceně hodně líbí).

Je pochopitelné, že po návratu domů jsem si musel hned šplhnout u Honzy Jeníčka a své dovezené singly - tehdy horké novinky - jsem mu půjčil aby je mohl pustit při své diskotéce v Dominiku.

Sehraný tým je základem úspěchu

S několika plzeňskými kamarády jsme vytvořili partu - dnes by se tomu nejspíš říkalo „realizační tým“ - která byla schopna udělat diskotéku. Stejně, jako v klasickém českém příběhu od Karla Poláčka i nás bylo pět. Každý měl určité znalosti a schopnosti, byl tedy svým způsobem „specialistou“ a z toho vyplývala i jeho povinnost. Jeden dal dohromady něco jako aparaturu, druhý zajišťoval dopravu, další domlouval místa pro naše vystoupení. Zbytek shromažďoval LP desky, půjčované po všech možných známých (vlastní diskotéka totiž zatím nebyla natolik bohatá aby stačila pro jeden večer). Byla to zkrátka perfektní týmová práce. Trochu sebekriticky přiznávám, že mezi tím zbytkem jsem byl i já.

Nevím, jestli jsem měl já jediný z celé naší party nejmenší respekt před mikrofonem, ale nějak to dopadlo, že jsem začal diskotéky uvádět. Ovšem pozor, to nebyla diskotéka jako dnes, kdy za pultem stojí diskžokej, který si pouští všechno sám. Jak jsem předeslal, bylo nás celkem pět, každý se na zdaru produkce nějak podílel a proto chtěl být na jevišti patřičně vidět. „Technik“

neustále bděl u zesilovače aby to mělo tu správnou šťávu, magické oko aby bylo na té správné úrovni a mikrofon aby nehoukal, další - po vzájemné poradě - vybírali desky. Bystrý specialista měl na starosti gramofon a musel pustit onu správnou skladbu. Zde je třeba dodat, že tehdy jsme hráli v drtivé většině z LP desek, a proto vyžadovala tato funkce zvýšenou pozornost. Dodnes jsem hrdý na to, že jsme začínali pouze a výhradně s deskami. Nikoli tedy s magnetofony, což se ještě koncem 80. let některým z mých kolegů ne a ne podařit (Faktem je, že v době vzniku těchto řádek někteří pouštěči již odložili kazetové magnetofony a pořídili si minidisky, případně CD vypálená podle vlastního výběru, ti nejšikovnější pak notebooky a „mydlili“ to z empétrojek).

Kdy a kde to tedy vlastně vypuklo?

Toť otázka. Vzhledem ke skutečnosti, že já nemám v životopisu údobí „před vojnou“ a „po vojně“, těžko se mi vybavují okamžiky, kdy jsme zasedli poprvé na jevišti. Musím vycházet z faktu, že nejstarším dochovaným dokumentem v mých „dochovaných a schraňovaných historických materiálech“ je smlouva s Filmovým klubem při gymnáziu Julia Fučíka v Plzni. Ta byla podepsána 25. ledna 1971. Za „diskotékový štáb“ je tam uveden vedoucí, Honza Hamáček a dále pak Míroslav Holý, Zbyněk Pirner, Aleš Vonášek a já. Tedy celá naše diskotéková úderka.

Po obvolání některých dostupných a stále ještě žijících členů původní sestavy (bohužel jsem se zároveň dozvěděl i o smrti Zbyňka Pirnera) jsme dali dohromady fakt, že první naše akce proběhly při seznamovacích večírcích různých středních škol či učilišť. Hrávali jsme třeba v nejvyšším patře plzeňských městských lázní v jakési kulturní místnosti (nebyl-li k dispozici výtah, absolvovali jsme snad třípatrové martýrium stěhování aparátů po schodech, což byla vysloveně lahůdka), dále pak v Play clubu v Dominiku (nyní jsou v těchto prostorách kanceláře a prodejna s hudebními nosiči Music Records - pozn. aut.), ovšem co vím zcela bezpečně, že já osobně jsem poprvé držel v ruce mikrofon při naší diskotéce v restauraci Leningrad v Plzni na Doubravce. Za tímto podnikem byl ještě sál s balkonem s jevištěm položeným zajímavě v „mezipatře“. Na toto jeviště se scházelo po několika schodech s balkonu, což považuji tak trochu za raritu. Zde se nám podařilo uskutečnit první dvě diskotéky s celkem solidní návštěvou, ovšem při snaze o jakousi tradici, nám vedoucí podniku vysvětlil, že už další produkce nejspíš nebudou možné. Po druhé diskotéce totiž přišli soudruzi od Bezpečnosti, kteří mu další hudební večery nedoporučili. Mládež, která se pak vracela trolejbusy do města se prý chovala nepřístojně, a tak je v jeho vlastním zájmu,...atd. Nezbylo, než hledat útočiště jinde.

Při našich prvních diskotékách to na jevišti vypadalo - jak už jsem naznačil - jako za předsednickým stolem

kterékoliv oficiálně existující organizace v průběhu výroční schůze. Na druhé straně však jsme si nemohli stěžovat na nedostatek onoho správného amatérského nadšení a - snad se to tak i dalo říci - pocitu z dobře vykonané práce.

Skutečnost, že každý z našeho týmu měl něco na starosti, že byl oním správným kolečkem v sehraném soukolí však začala po nějakém čase přeci jen trochu vadit. Jednou byl zaneprázdněn jeden, jindy měl zase nějaké povinnosti druhý, což pochopitelně působilo komplikace s nabouráváním našeho programu. Tak mi nezbylo nic jiného, než se po nějaké době osamostatnit.

Není nad dobrou aparaturu

Naše první aparatura, to byl - jak se lidově říká, každý pes, jiná ves - takový mix amatérských i polo profesionálních výrobků, který však už byl tehdy schopen vytvořit potřebnou atmosféru v sálu. Ovšem tahle technická „směs“ zdaleka nemohla uspokojit ani mně ani návštěvníky mých produkcí.

První pořádné bedny jsem koupil od svého kamaráda Radka Křemenáka, jehož tehdejší kapela právě pořizovala lepší „zpěvovky“ a mně ty jejich vyhovovaly. Pravda, klasické osobní auto na ně už bylo sice malé, ale každá měla poctivých 40 „sinusových“ Wattů. Vešly se do

DISKOTÉKA

PETRA
BŘEZINY

kombíka a když jsem je připojil na fantastický zesilovač TESLA Mono 50, tak už to nadělalo pěknou paseku. Jelikož to však pořád nebylo ono, domluvil jsem se s mým pozdějším „dvorním zvukařem“ Milošem Vaňkem. To byl skutečný machr, jak muzikant, tak i slaboproudý kouzelník, který už měl všechno zmáknuté a propracované. Byl perfektní a pokud jsem přišel s nějakým jiným technickým postupem - což mi poradil zase jiný slaboproudý odborník - k mému překvapení mi většinou řekl: „To je blbost a pokud tohle někdo tvrdí, tak je to vůl!“ Po čase jsem však zjistil, že každý mistr kondenzátorů, odporů či tranzistorů měl na všechno svůj, jedinečný správný pohled a jiné názory nebral. Díky Milošovi jsem se dostal - po stránce technické - na kvalitativně vyšší úroveň.

Bedny od Křemenáka jsem za nějaký čas prodal, stejně jako slavný fabrický výrobek firmy TESLA - i když musím připustit, že Mono 50 byl tehdy držák. Nechal jsem si postavit od Miloše stereo zesilovač o výkonu 2 x 80 W a k tomu třípásmové bedny. (Od této chvíle jsem pak už všude prosazoval svoji nesmrtelnou myšlenku, že totiž „mono - to není vono!“).

Byl jsem tehdy v Plzni první, kdo měl - podle mnohých chytrolínů - absolutní zbytečnost. Stereo aparaturu na diskotéky!! Pravdou je, že v takovém malém Play clubu (v plzeňském Dominiku) stereo efekt skutečně nevynikl. Ovšem v sálech s velkými jevišti, zejména když jsem pustil něco od Pink Floyd, to už bylo o něčem jiném.

Zkrátka při mono poslechu jste přicházeli nejméně o třetinu toho všeho co bylo do desky vylisováno.

Soudruzi, pozor! Diskotéky!

Naše diskotékové průkopníky, slavné duo R+R jsme opustili v době, kdy hráli pravidelně v Plzni v restauraci Bohemia, případně u Bradů v Doudlevcích. Když se však objevila diskotéka v interhotelu Continental, muselo se to dostat i do podvědomí nejvyšších. Zdálo se, že doby diskotékových „spanilých jízd“ se pomalu chýlí ke konci. Na příslušných kulturních místech totiž začaly probíhat diskuse na téma „co s diskotékami?“ Podle mínění soudruhů to asi něco s kulturou společného mělo, ovšem o diskžokejích se přece nedalo mluvit jako o nějakých umělcích! Tento názor soudruha jednoho, podpořil i druhý, který se ještě navíc podivil nad paradoxem, že člověk, který se vlastně chlubí tím, jaké má doma desky, aby za to ještě dostával peníze!!

Ledy se nakonec hnuly (že by skutečně byli soudruzi zvědavi, jaké má doma diskžokej desky?) a po shlednutí Zdeňkovy diskotéky samotným ředitelem Krajského podniku pro film, koncerty a estrády v Plzni - dále jen KPFKE, či „Krpoflek“ – mu byl stanoven honorář. K této historicky první předváděčce došlo již ve zmíněném Continentalu a výsledkem byla neuvěřitelně vysoká částka jako honorář za diskotékové vystoupení - 400 Kčs.

(Při čtení dalších řádek sami poznáte, jak byla tato suma nadčasová).

Z této doby Jirka Rožánek stále vzpomíná na velice racionální myšlení tehdejšího ředitele agentury. Ten totiž doslova řekl: „Pánové, nevím sice co je to za nový žánr, ale pokud to bude prodejné a lidi na to budou chodit, já jsem pro. Mějte za to klidně čtyři stovky.“ - Paradoxem bylo, že po absolvování prvních oficiálních přehrávek v roce 1972 byla tato cifra opravena - asi pod vlivem hesla „peníze kazí člověka“ - na skromných 90 Kčs.

Na scénu přichází nový kolega

Když jsem požádal o pár vzpomínek mého dlouholetého kolegu a kamaráda Jirku Berkovce a vysvětlil mu oč se jedná, očividně ožil. „Hele, nech mi na to tak týden a já ti do dodám.“ Nechal jsem ho tedy dýchat nějaký čas a asi po čtrnácti dnech jsem se mu opět ozval.

„Člověče, to je dobře, že voláš! Já už to mám hotový, ale úplně jsem ti to zapomněl sdělit. Jestli máš čas, přijed' si pro to ke mně do práce.“ Samozřejmě, že jsem nelenil ani chvíli a hned jsem padal. Jirka mě pochopitelně neklamal. Šest stránek psaných na počítači - a protože asi věděl co dělá - ještě u toho byla „zálohovaná“ disketa. Protože Jirkův styl je kouzelný, dovolil jsem si doslovně citovat jeho řádky.

Léta sedmdesátá - plíživá diskotéková kontrarevoluce

„První, zcela amatérský pokus o ‚pouštění desek a snad i nějaké povídání k tomu‘ se odehrál v lednu 1972 na lyžařském zájezdu plzeňské elektrotechnické průmyslovky v Železně Rudě. Konkrétně v restauraci U Princů (už tenkrát byl velkým hitem rock’n’roll Pavla Sedláčka „Hippy Hippy Shake!“). Publikem byla třída slaboproudařů M2 a pár silnoproudých holek. Jeden kufříkový gramofon s výkonem 15 Wattů, asi dvacet desek většinou s českým bigbeatem a atmosféra k nepopsání...“ Tak nějak vypadaly první Jirkovy diskotékové krůčky.

„První - pořad ještě velmi amatérský - pokus o diskotéku před neznámým publikem, které už za to snad i platilo vstupné, zažila vesnička Rybnice u Kaznějova dne 6. dubna 1973. Bylo vyprodáno, neboť diskotéka byla plakátována a prošíkována promítáním barevných 16 mm filmů!! Po dlouhém vybírání jsme z půjčovny dotáhli ‚Noc v Manhattanu‘, ‚Léto v New Yorku‘ a vyplašili jsme dokonale i tatíky z vedlejší hospody. Ti zanechali mariáše a zírali mezi dveřmi sálu. Dál si netroufali...

Svět byl v zajetí hardrockové vlny a diskotéka nezůstávala pozadu: Bad Company, Nazareth, Slade, Sweet, Deep Purple, Creedence Clearwater Revival, Uriah Heep, ale i Gary Glitter, Elton John, Led Zeppelin, Cream, Jimi Hendrix, sladké ploužáky Blue Effectu, no bylo to

veliký!! Diskotéku jsem bral (a publikum stejně) jako náhražku koncertu rockové kapely. Nebylo třeba žádných světelných ramp, mlhy a stroboskopů a přesto to mělo atmosféru, která se dneska už málokdy vidí.

Další diskotéky v tomhle duchu byly na jihu od Plzně - Vodokrty, Prádlo a moje první open-air na parketě v Klikařově (ano tam, kde dvacet let nato hrají i anglické punkrockové kapely!). Přicházejí první udání, protože se hraje téměř výhradně anglicky, první pozvání na kobereček na odbor kultury ONV. Tam mně doporučuje soudruh vedoucí, abych se přihlásil k přehrávkám v oboru „ohlašovatel hudebních pořadů“, jinak že budu mít problémy s úřady. Slovo discjockey se tenkrát ještě nesmělo ani vyslovit.“ Takové tedy byly začátky našeho dalšího kolegy Jirky Berkovce, jehož povídání zatím končí.

Genialita lidového humoru

Jak už jsem v předchozích řádcích naznačil, přiblížil se konec éry živelných a černých diskoték (naštěstí se však ukázalo, že skutečná pravda nebyla zase tak krutá, jak se zdálo). Soudruzi si uvědomovali, že je třeba mít tento způsob velice oblíbené zábavy mládeže pod kontrolou a pevně v rukou. Bylo totiž bezpodmínečně nutné zabránit západní kultuře v pronikání k nám! Jak ale praxe ukázala, více se skutečnosti blížil nápis vyrytý na zdi jednoho

vesnického WC pro pány. Zde totiž byla vyřčena skutečná a definitivní pravda: „Teprve tady to máme, soudruzi, pevně v rukou!“

Sláva!? Jsou tady první přehrávky!

Koncem roku 1971 vyhlásil KPFKE v Plzni konkurz pro zájemce o konferování diskoték. Pochopitelně, že jsem neváhal ani minutu a přihlásil se k historicky prvním přehrávkám pro diskžokeje v městě Plzni, které se uskutečnily 19. ledna 1972 v Klubu mládeže Dominik.

Konkurence byla veliká, zájemců požehnaně. Odesláním přihlášky nikdo netušil co ho čeká a jaké „legrácky“ jsou na něho nastraženy. Musím předeslat, že se z nás skoro kouřilo. První záludnost, kterou jsme museli absolvovat byly písemné testy. Ty měly ukázat naše všestranné znalosti z oblasti kultury (ovšem pozor - tam byly otázky z oblasti hudby vážné, literatury, výtvarného umění a podobně) a také - a to především, jak jsme na tom s vědomostmi po stránce politické. Dnes už si na otázky z oněch prvních testů nevzpomenu, ale v dalších řádcích rozhodně nezůstanete o tyto bonbónky ošizeni. Zde musím pochválit za nezištnou pomoc při vyplňování testů pracovníci agentury Marušku Kadlecovou, která – ač nás hlídala abychom si nenapovídali - nám občas poradila.

Pak přišla na řadu praktická ukázka, kdy - jak bylo řečeno v pozvánce - byl kladen zvláštní důraz na

celkový projev uchazeče, na srozumitelnost mluveného slova a na dikci. Je jasné, že se všichni snažili jak mohli. Někteří z nás se však vyřadili sami svým bezelstným průvodním slovem. Doslova úder pod pás si zasadil sám - já věřím, že mi to nebude mít za zlé, když řeknu jeho jméno - Jirka Machatý, kterého mohli slyšet svého času posluchači klatovského Rádía Šumava. Tehdy, za hluboké totality totiž pronesl nádherný komentář k odehrané skladbě: „Právě jsme poslouchali nejoblíbenější popěvek amerických vojáků umístěných v západním Německu.“ V tom okamžiku soudruzi za porotcovským stolem nejprve ztuhli, aby pak připomínali kapry na suchu s ústy otevřenými údivem dokořán. Po této památné větě se pak už z poroty jen ozvalo: „Tak to by, soudruhu, stačilo! Může přijít další.“ Dnes, při téhle vzpomínce řvu smíchy.

Po absolvování těchto přehrávek jsem dostal - společně s několika dalšími kolegy, mezi kterými byli i Zdeněk Raboch s Jirkou Rožánkem, Honzou Jeníčkem, Jindřichem Synáčem a dalšími - povolení k provozování diskoték s tím, že výše honoráře za jedno vystoupení činí (v mém případě) 60 korun. Na stejném formuláři jsem si mohl zároveň přečíst i dodatek který říkal, že další podmínkou k provozování diskoték je povinnost umělce dostavit se na „krpoflek“ k pohovoru. Tuto velkorysou nabídku ze strany mé první agentury jsem nemohl odmítnout, a tak jsem se poslušně dostavil.

S M L O U V A

mezi FILM - KLUBem při ZO SKM gymnasia JP v Plzni, nám. Odborů 43, představen, a J. Hanečkem, provozovatelem.

Předmetem smlouvy je pořádání posledkové diaktotky J. Hanečkem a spol. Jmenovaný se zavazuje k uspořádání posledkové diaktotky, přičemž zajistí veškerou operativu a její přepravu, propagaci/plakáty/.

FILM - KLUB se zavazuje k zajištění sálu, pořadatelské služby, z celkové vybrané sumy odečade provozovatel 35 %, obvyklá částka dosahuje 30 %, ale vzhledem k zajištění propagačních materiálů, byla stanovena tato suma.

FILM - KLUB rovněž hraje amortizaci, el.proud, vitupenky a jejich distribuci.

Prvé představení nebude hrazeno FILM - KLUBem, bude jmenován/a pořádatel/a zdarma vzhledem k ověření kvality představení.

Datum prvního, pokusného, a následujících představení bude dohodnuto dohodou.

Rovněž i způsob hrazení bude dohodnut dohodou.

Tato smlouva poskytuje platnost do 30. dubna 71, ačli však byt eventuelně po vzájemné dohodě prodloužena.

v Plzni, dne 29. ledna 1971

.....
vedoucí FILM - KLUBu
v Plzni, nám. Odborů 43

.....
podpis provozovatele

Schváleno dne ..... ledna 71 ZO SKM

.....
předseda ZO SKM

Dodnes mi zní v uších úvodní slova soudruha dramaturga Míly Kováře (tehdy snad člena nějakého tanečního šramlu, takže už v nás celkem prozíratelně viděl nejspíš konkurenci a potencionální nepříteli), který hřímal: „Vážený soudruhu! Koho chleba jíš, toho píseň zpívej! Protože žijeme v socialistické společnosti, bude podle toho vaše diskotéka vypadat! A pokud ne, pak se s vámi okamžitě rozejdeme!“ Inu, dal jsem mu horečným přikyvováním za pravdu a ujistil jsem ho, že rozumím. Další jeho slova mi už jaksi unikla, protože již tento úvod se mi zdál absolutně jasný a vyčerpávající. Tím bylo totiž řečeno vše.

Jak dělat diskotéku

Agentura tedy přijala do řad umělců i diskžokeje. Tento fakt nemohla brát na lehkou váhu, a proto se o nás náležitě starala. Abychom viděli, jak by vlastně měla taková diskotéka vypadat, pozvala na naše proškolení umělce z Prahy. (Naštěstí! I tady v Plzni totiž bylo už tehdy několik vševědů, kteří měli - nejspíš díky pravidelným politickým školením - o diskotékách dokonce už i nějaké představy. Vzpomínám si, jak mi jedna soudružka v začátcích téhle kulturní revoluce vysvětlovala celkem solidní češtinou s neméně zřetelným ruským přízvukem, že bychom při diskotéce měli také recitovat básně nejen našich klasiků).

B ř e z i n a Petr
11.5.1948 433 200
Plzeň, Engelsova 32

(přijímá účtenku)
 (podpis)
 (výpis)

A. zanechal je evidován v kvestorské a
 agentury KFFKE Plzeň podle výše uvedených
 údajů pro účely dle výše uvedených údajů
 v účtu
 k květnu 1948 je evidován v kvestorské a
 agentury KFFKE Plzeň podle výše uvedených
 údajů pro účely dle výše uvedených údajů
 v účtu

**diskřetivní
 ohlašovatel**

60,- Kč

Kvůli výše je účtenka vyplácena ve
 výši 60,- Kč

B. zanechal je v pořadí 1. a 2. a jako 3.
 kvestorské agentury KFFKE Plzeň podle výše
 uvedených údajů pro účely dle výše uvedených
 údajů

C. zanechal je v pořadí 1. a 2. a jako 3.
 kvestorské agentury KFFKE Plzeň podle výše
 uvedených údajů pro účely dle výše uvedených
 údajů

3. Co se týká dle výše uvedených údajů
 pro účely dle výše uvedených údajů

Zobrazuje se seznam pro účely dle výše uvedených
 údajů

1. Účtenka je vydána kvestorské a
 agentury KFFKE Plzeň podle výše uvedených
 údajů pro účely dle výše uvedených
 údajů

2. Účtenka je v pořadí 1. a 2. a jako 3.
 kvestorské agentury KFFKE Plzeň podle výše
 uvedených údajů pro účely dle výše uvedených
 údajů

3. Účtenka je v pořadí 1. a 2. a jako 3.
 kvestorské agentury KFFKE Plzeň podle výše
 uvedených údajů pro účely dle výše uvedených
 údajů

4. Účtenka je v pořadí 1. a 2. a jako 3.
 kvestorské agentury KFFKE Plzeň podle výše
 uvedených údajů pro účely dle výše uvedených
 údajů

5. Účtenka je v pořadí 1. a 2. a jako 3.
 kvestorské agentury KFFKE Plzeň podle výše
 uvedených údajů pro účely dle výše uvedených
 údajů

Střední škola Plzeň - 2004/04

EVIDENČNÍ PRŮKAZ
čís. 300

vydala
ESTRÁDNÍ A KONCERTNÍ
AGENTURA
 Krajského podniky pro film, koncerty
 a estrády, Plzeň, třída 1. máje 4,
 telefon číslo 26247, 24943,

jako doklad
 o oprávnění k umělecké činnosti
 v estrádních uměleckých oborech
 mimo pracovní poměr

Jednoho dne jsme byli sezváni do kavárny Dominiku, abychom shlédli vzorové pořady pražských diskžokejů. Specialistou na poslechové diskotéky byl tehdy Saša Goldscheider a diskotéku „komerční“ předvedl Jakub Jakoubek.

Musím přiznat, že se nám všem ukázka poslechové diskotéky docela líbila, protože jsme poprvé slyšeli různé druhy příbojových vln, se kterými si „studioví hráčičkové“ ještě navíc patřičně pohráli, zvuky různých zvonů, ptactva a já nevím, co ještě. Pochopitelně, že vše mělo patřičně odborný komentář. Zazněla i tzv. hudba kosmická, při jejímž poslechu se diskžokej zeptal, co si myslíme, že je toto za muziku. Naši čest tehdy zachraňoval kolega Zdeněk Raboch, který řekl, že se mu to jeví, jako nějaká kosmická hudba, za což byl „přednášejícím“ pochválen s tím, že je teprve třetím člověkem, který to poznal.

Jakub Jakoubek v podstatě předvedl to, co jsme čekali. Mně osobně i některé další kolegy poněkud překvapil skutečností, že po puštění prvního singlu si zapálil a popelník si položil vedle mixpultu! V průběhu celé ukázky vesele pokuřoval a bylo vidět, že přítomnost agenturních pracovníků ho ani trochu nevyváděla z míry a nebo netušil, že nám bylo vštěpováno, že při diskotéce je nepřípustné kouření, případně konzumace alkoholických nápojů. Inu, to víte, přece jen to byla jiná doba a v Praze bylo nejspíš volněji. Taky nebyli pevnou hranicí socialismu a míru. Toto přívzvisko patřilo Západočeskému

kraji a podle toho to tady také nejen s kulturou vypadalo. Ono totiž ani zásobování potravinami tady nebylo tehdy na nejlepší úrovni. Co se dalo koupit v Praze o tom se nám jenom zdálo. Traduje se, že prý se nechal slyšet jeden vysoce postavený soudruh na ÚV KSČ, že „když tam sledují programy západoněmecké televize, tak ať se toho nažerou“).

My jsme však rozhodně nepropadali nějaké panice. Základy jak dělat diskotéky jsme tedy od „matičky agentury“ měli a mohli jsme se vrhnout do víru diskotékových radovánek.

Diskžokej a „svépomocná bytová výstavba“

V době, kdy jsem obdržel historické oficiální potvrzení o tom, že mohu pořádat diskotéky, přišla ještě jedna zpráva, která mě trochu zmrazila. Díky aktivitě mého otce, který mě tehdy přihlásil za člena Svépomocného stavebního bytového družstva mladých (za což jsem mu nyní s odstupem času vděčný, protože dostat se za tak levný peníz k bytu, to už by se mi těžko někdy podařilo), přišla výzva, abych se dostavil na první informační schůzku, kde se dozvíme další podrobnosti. Věci pak dostaly celkem rychlý spád. Ze mně se stal tak řka ze dne na den - kromě konferenciéra diskoték - i „svépomocný družstevník“ s

povinností odpracovat každý měsíc minimálně 160 hodin na stavbě. Kdo tohle někdy absolvoval, tomu nemusím nic vysvětlovat. Pro ostatní jen ve stručnosti - dopoledne práce (v mém případě ŠKODA Plzeň), odpoledne na stavbu do 20.00 hodin, případně déle, a pak utahanej jako štěně do postele. Byl jsem proto rád, když jsem diskotékové hraní zvládl maximálně některý pátek večer či sobotu odpoledne.

M klub Starý Plzenec - můj první pravidelný „kšeft“

Je zajímavé, že ač moc času na nějaké velké hraní nebylo, mám nejkrásnější vzpomínky právě na tuto dobu, na mé pravidelné soboty ve vyhlášeném - v tom dobrém slova smyslu - M klubu ve Starém Plzenci. Zde se pravidelně scházela parta lidí, která se za čas dobře znala, a které vévodili šermíři Klubu mládeže Dominik. Byli to kluci, kteří nešli pro nějakou ránu daleko, kteří se uměli stejně dobře bavit, jako opít, ale kteří byli v absolutní pohodě. Díky jim neměli pořadatelé žádné problémy s udržením pořádku při diskotékách. Pokud to snad někde někdy vypadalo na nějakou šarvátku, stačilo aby se postavil populární Honza Lukeš zvaný Žába - hrozivě zakoulel očima a kdo se chtěl prát, rozhodně ho přešla chuť.

Občerstvení bylo - jak by se dalo očekávat - pochopitelně nealko. Pro nezasvěceného návštěvníka M klubu, který by se přišel podívat, jak se mládež baví, byly všude na stolech jenom lahve s Kofolou. Ovšem pořadatelé, ti se museli postarat, aby bylo veselo a družná atmosféra. Proto bylo třeba toto - tehdy - oblíbené pití trochu ochutit. Praxe byla celkem jednoduchá: Kofola se ulila a zbytek se doplnil (přesně podle hesla „Komu smrdí rum, tomu smrdí práce“), přčkem populární tuzemské lihoviny. Nevěřili byste, jak všichni práci milovali, neboť si dávali v drtivé většině tzv. „leteckou limonádu“. Přiznávám, že i já jsem se podílel na vytváření dobré nálady už před samotným programem a pomáhal jsem jak jsem mohl. Zkrátka, nikoho jsme nešidili - muselo být nalito vždy po rysku.

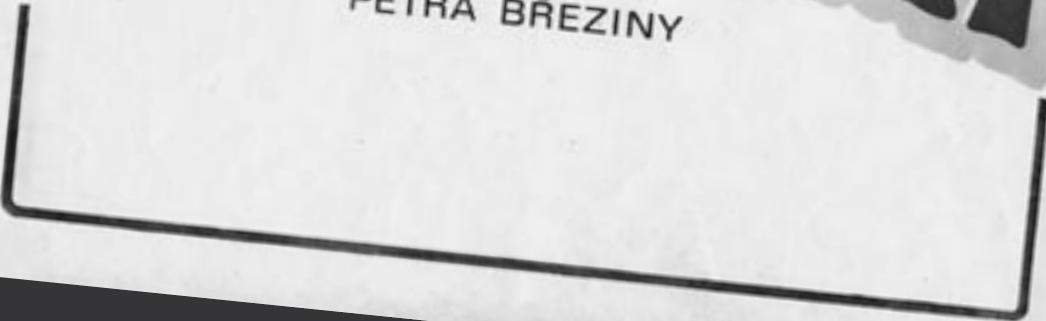
Je pochopitelné, že jsem návštěvníky klubu nešidil ani po stránce hudební - ba naopak. Svůj program jsem několikrát obohatil promítáním diapozitivů. Kapelu, která právě hrála, muselo publikum vidět alespoň na třech diácích, což představovalo docela „honičku“. Když si vezmete, že jsem byl na všechno sám, vybrat potřebné diapozitivy, 3x přecvaknout v projektoru, mezitím si ujasnit, jaká bude další skladba, podle toho vybrat další 3 diáky, pustit desku, uvést skladbu, mezi tím vyndat již promítnuté diarámečky a tak pořád dokola. Zkrátka šla mi z toho hlava kolem a já po hodinové sérii akorát stačil jedním okem zaregistrovat, že lidi tancují a koukají při tom na promítané barevné obrázky. Protože jsem již promítnuté

KPŘKE UVÁDÍ

DISKOTÉKA

PETRA BŘEZINY

diapozitivy nestačil zakládat zpět do zásobníků na jejich původní místa, měl jsem po této sérii vedle mixpultu hromadu diáků, které jsem zase během přestávky dával tam, kam patřily. Brzy jsem dospěl k názoru, že tudy cesta nevede, a pokud se nechci z toho čtyřhodinového fofru zbláznit, budu muset nejspíš nějaké zpestření programu vyšpekulovat docela jinak. Nebudete tomu věřit, ve finále to dopadlo tak, že mám doma dodnes několik krabic s barevnými diapozitivy, které je mi líto vyhodit, protože jejich autor, kamarád ing. Péťa Lukáš odvedl skutečně profesionální práci.

Zde, v legendárním staroplzeneckém M klubu, sídlícím v nynějších prostorách světoznámého výrobce Bohemia Sektu, jsem hrál s několika přestávkami, pravidelně, až do roku 1984. Říkám s přestávkami. To víte, z Plzně museli jet účastníci diskotéky domů do Plzně (těch bylo vždy nejvíc) autobusem MHD a pokaždé se to nepovedlo, jak by si člověk přál. (Jednou došla řidiči autobusu trpělivost a z této pravidelné linky udělal expres na trase Starý Plzenec - Slovany, okrsek VB). Je proto pochopitelné, že po několika stížnostech občas došla trpělivost předsedovi MNV a diskotéky zakázal. Protože však tyto akce pořádali svazáci, ti udělali nějakou brigádu, předsedovi vysvětlili v místním hostinci, že vlastně zákazem diskoték je tak bržděna jejich kulturní činnost, kterou si vydělávají na další akce a vše se zase v dobré obrátilo.

Konečně i vlastní plakáty!

Zhruba půl roku od 1. přehrávky nám připravila agentura další přehrávky, resp. rekvalifikační zkoušky. To aby se zjistilo, jestli jsme na správné ideologické úrovni. Dopadlo to dobře a já dostal přidáno. Můj honorář se zvedl z pouhých 60 na neuvěřitelných 80 korun! Povzbuzen tímto úspěchem jsem si nechal zhotovit třibarevné plakáty, které začaly záhy zdobit plzeňská nároží i různé prkenné hradby kolem míst, kde se něco stavělo či opravovalo. Kamarádi mi často říkali: „Tak ti jdu po ulici a na druhé straně vidím něco na plotu. Původně jsem myslel, že to je lístek od tramvaje, ale když jsem přešel na druhý chodník, zjistil jsem, že to je plakát na tvoji diskotéku.“ Ani jsem se nedivil, protože mé první plakáty byly formátu A4. Dodnes od nich mám schovanou fakturu, kde je uvedeno, že za 200 kusů jsem zaplatil 243,70.

První přehrávky kolegy Berkovce

Jak byl Jiří poučen na odboru kultury ONV, nechal si poradit a přihlásil se tedy k profesionálnímu přezkoušení, aniž chudák tušil, co tím kulturní dispečeri rozumějí. Přezkoušeli ho odborníci z operety plzeňského divadla i z naší armády, se kterými pospávala v porotě ještě nějaká zasloužilá kuchařka ze Zbůchu. Přehrávky se konaly v předvánočním čase, porotci se mu příliš nevěnovali, protože se dohadovali kde se dají sehnat banány a bony na

dárky. Líbilo se jim, že umí mluvit, navíc do mikrofonu, což prý ohlašovatel musí, takže získal povolení „ohlašovat hudební pořady“.

Celkem naivně si myslel, že má vyhráno a s chutí znovu vyrazil na český venkov s černými kotouči nadupanými hardrockem. Dokonce si už troufl uvést své jméno na fixem malované plakáty. Jenže ouha! Znovu si ho povolal vedoucí jižního okresu ing. Šiška a pravil: „Vy nám ale vlastně děláte diskotéky!!“ Jirka se jen ustrašeně bránil: „No víte, soudruhu, já je vlastně jenom ohlašuju.“ Soudruh měl však svoje instrukce a bylo po všem. Opět zůstal pouhým diskotékovým partyzánem a musel se uchýlit do ilegality. Schován za plakáty Jirky Rožánka to roztácel po vesničkách zvučných jmen jako je Prádlo, Čechovice a podobně.

Nad Plzní sa blýská, hromy divo bijú...

V druhé polovině roku 1972 začalo poněkud přituhovat na našem poli kulturním. Způsobila to skutečnost, že vláda ČSR a Ministerstvo kultury vydaly metodické pokyny pro jednorázovou rekvalifikaci všech umělců, kteří vystupovali pod agenturami. Nebylo proto divu, že západočeský KNV - odbor kultury - připravil další rekvalifikace.

Nevím jak moji kolegové, ale já osobně jsem měl z toho co nás čekalo, lehké mrazení v zádech. Všeobecně se

**PLNÍME ZÁVĚRY
XV. SJEZDU KSČ
V KULTURNÍ POLITICE**

tušilo, že se má počet diskžokejů zredukovat. Přiznávám, že já osobně nikdy nebyl ten z oblíbenců, na které by agentura sázela - ještě navíc jsem pouštěl bigbít! Když se k tomu všemu ještě přidalo občasné ujištění z agentury, že pokud se nám něco nelíbí, mají za každého z nás deset dalších zájemců, kteří nás rádi nahradí, je pochopitelné, že jsem nebyl - já, starý trémista - ani trochu v pohodě.

Na klidu mi rozhodně nepřidalo ani další zjištění. K přehrávkám se totiž dostavil další můj kolega, který měl dosud přehrávky jen jako konferenciér. Dělal však také diskotéky a jak mi sám řekl mezi dveřmi do Divadelního klubu, kde měly zkoušky proběhnout, „...vedoucí agentury mi řekla, že když dělám diskotéky, mám si udělat přehrávky pro diskžokeje. Konferenciérská přehrávka mi nestačí.“ Bylo mi jasné, že tenhle adept rozhodně přehrávky udělá, zvlášť když mu to doporučila samotná vedoucí agentury.

Den „D“ pro mně nastal 24. června 1974. Aby těch „jobovek“ nebylo málo, dorazilo mě další zjištění. V porotě zasedl náš bývalý agenturní dramaturg, který povýšil do funkce inspektora kultury ZKNV. No nebudu vás napínat. Dopadlo to tak, jak to ani dopadnout nemohlo. Asi po měsíci jsem si mohl přečíst z dopisu od agentury, že jsem nevyhověl požadavkům kladeným na profesionální umělce a k novým přehrávkám jsem se mohl přihlásit po půl roce. Ty se však uskutečnily nikoliv za půl roku, ale až za rok a já během té doby hrál příležitostně pro různé

organizace, ale také společně s některými plzeňskými kapelami během jejich vystoupení.

Když o tomhle nezdaru přemýšlím, je mi jasné, že jsem si ho způsobil sám. Ke vstřícnému naladění poroty rozhodně nepříspěla ani moje úvodní diskotéková znělka. Nezasvěceným to nejspíš nic neřekne. Pro hudební znalce dodávám konkrétní údaje. Skladba se jmenovala „Apache Drop Out“ a hrála ji - už na tehdejší poměry - dost tvrdá kapela, Edgar Broughton Band. Inu, život není peříčko! - Jo, abych nezapomněl! Po těchto přehrávkách jsme oficiálně získali do našich řad nového kolegu. K přehrávkám pro konferenciéry si udělal - na doporučení vedoucí agentury - také přehrávku pro diskžokeje Luděk Jaroš.

Přehrávky - strašák pro diskžokeje, ale proč bychom se netěšili?

Mám-li mluvit za svoji osobu, při vyslovení termínu „přehrávky“, který občas na agentuře zazněl, jsem měl stejné pocity jako kocour, který znenadání narazil na statného vlčáka. Pravda, já tolik neprskal a nesyčel, ale naježený hrůzou jsem byl dost. Uklidňovalo mě, že ani pro ostatní kolegy to nebylo nic, nad čím by jásali.

Na některém z nás byla znát nervozita občas i při samotné předváděčce, tedy před porotou. Pokaždé mě však fascinoval kolega Raboch, který byl vždy perfektní, i

když při této ukázce pořád jakoby bloudil očima po stropě. Až s odstupem času se Zdenda přiznal, že pokaždé, pár týdnů před přehrávkami začal na této proceduře pracovat. Nejprve si to dramaturgicky připravil, a pak už doma zkoušel a piloval, dokud to nebylo perfektní. Na samotnou přehrávku pak přicházel jako herec na premiéru - akorát s tím rozdílem, že byl v jakémsi transu, kdy prý nevnímal porotu, ani své okolí a „jel“. (Proto ten pohled do stropu). Po tomto výkonu si prý šel vždy spravit svoji psychiku do nejbližší cukrárny, kde si dal pokaždé kakao a nejméně tři dorty se šlehačkou.

Přehrávky byly jakousi alfou a omegou pro každého, kdo chtěl dále veřejně vystupovat na prknech, která znamenala okres. Nebylo proto ničím nenormálním, že někteří z nás před termínem této zkoušky neopomněli navštívit kadeřnictví. Zanedbáno nemohlo být ani oblečení. Tak se stalo, že k přehrávkám dorazil adept, který se později stal známým spíš v oblasti sportu. Jmenoval se Zdeněk Suchomel. Snad už tehdy tušil, že diskotéky ho živit nebudou, a proto byl vysloveně „nad věcí“. Jeho chování pramenilo i z jisté nevědomosti, protože šel k přehrávkám poprvé. Když uviděl své kolegy Rabocha s Rožánkem, kteří na sobě měli saka a kravaty, zeptal se doslova: „No pánové, vy snad jdete k přehrávkám jako kouzelníci, ne?!“ Od té doby, pokud bylo k vystoupení třeba nějaké „fajnovější“ oblečení, domlouvali se Zdeněk s Jirkou stylem: „Tak dneska večer - kouzelnická saka!“

Tato naše „zkoušková období“ však měla přece jen něco pozitivního. Protože naše agentura byla krajskou institucí, sjížděli se v určený termín do Plzně všichni diskžokejové, kteří byli pod KPFKE v Plzni registrováni. A protože zásadním šprýmařem v jakékoliv situaci byl Jirka Rožánek, dalo se předpokládat, že si na někoho vždy určitě něco vymyslí.

Při jedněch z prvních zkoušek, měl respekt i takový borec, jako Milan Illek z Mariánských Lázní (vždy „nedbalá elegance s vizáží playboje“ a mimochodem jeden z nejlepších svého druhu v kraji. V době dokončování tohoto dílka byl Milan majitelem prodejny čokoládových specialit v Plzni na Americké třídě). Tehdy k němu přišel pečlivě upravený Jiří a s vážnou tváří Milanovi povídá: „Člověče, ty seš zarostlej, jako pangejt. Takhle chceš udělat přehrávky, když je v porotě sám inspektor kultury ZKNV?“ Po tomto „přátelském upozornění“ se Milan otočil a zmizel. Za půl hodiny přišel slušivě oštíhlán a Raboch s Rožánkem se v koutku lámali smíchy.

Ne každý měl však z nějakých agenturních zkoušek trauma. Vzpomínám si, jak jednou dorazil na poslední chvíli až ze Sokolova Míra Mudra. V tom zmatku si snad zapomněl desky doma (!!) - každý z nás měl již týden dopředu připraven repertoár pro předváděčku - a protože se dělaly zkoušky v Dominiku, doběhl si přes roh náměstí do tehdejší prodejny Supraphonu. Tam si koupil deset

Plánek "Svět Bratrstva - architekt" předložený dne 2. 12. 1934 městskému komisi
pro OFV a pozemci. Komise nemá námitek proti zobrazení popisu předloženého
plánu.

2. 12. 1934

českých singlů a s tímto „materiálem“ odjel praktickou ukázkou. Tomu jsem říkal zdravá drzost.

A když už jsem u vzpomínek na vzdálenější kolegy, nesmím zapomenout na diskotékového poctivku a perfektního kamaráda Tomáše Stabenowa z Nejdku. Díky jeho pozvání jsme byli občas hosty místních maxidiskotékových produkcí, které měly pod názvem Diskotéka Toma a Bondyho (Tomášův kolega Bohouš) vždy úspěch u místní mládeže. Trochu jsme klukům záviděli tamní fabriku, která zaměstnávala především mladá děvčata. Je všeobecně známo, že kde jsou holky, tam zákonitě přijdou i kluci a nebylo divu, že mívali narváno. (Ovšem tahle skutečnost měla i stinné stránky. To však do tohoto povídání nepatří. Tato story spadá spíš do statí o plzeňských kapelách. V každé době a v každém místě se totiž najdou takové dívky, které mají ke světicím daleko. Jak známo, stačila tehdy chvilka nerozvážnosti jednoho sympatického člena technického personálu v průběhu čajů - Milana - a na „pětce“ plzeňské FN měl pak personál plné ruce práce. O příslušnících policie, kteří vyšetřovali, jak se do Plzně vůbec syfilida dostala, ani nemluvě).

Kultura versus politika

Protože jsem věřil, že se všechno špatné v dobré obrátí, nelenil jsem a dohodl jsem se s jedním výtvarníkem, že mi udělá návrh na plakát. Protože se jednalo o diskotéku,

chtěl jsem, aby tam byla tato skutečnost nějak symbolicky znázorněna. Kamarád mi vyhověl, a protože to byla duše poetická, nakreslil onu gramofonovou „troubu“ nebo snad zvukovod, který mívaly klasické staré gramofony na kliku. Z tohoto zvukovodu se jakoby natahovala ruka, která nabízela na dlani srdce probodnuté šípem. Pro normálního smrtelníka symbol lásky. Tento návrh však musel projít dvojím schválením.

Umělecká komise Díla ČFVU, to schválila bez připomínek. Prubířským kamenem však bylo schválení odborem kultury ZKNV. A kdo si myslíte, že toto schvalování prováděl? Ano, uhodli jste! Byl to můj „oblíbený“ inspektor, který si vysloužil za svoji činnost a razantní prosazování metodických pokynů stranických orgánů imaginární titul „Zasloužilý škůdce kultury“. „Tak copak nám to neseš, soudruhu,“ žoviálně zaburácel Míla, když jsem po nesmělém zaklepání vstoupil do jeho pracovny. Vysvětlil jsem mu situaci, ukázal kladné vyjádření umělecké komise a rozbalil jsem návrh na nový plakát. V kanceláři seděl ještě jeden soudruh, který nejspíš studoval nějaké závažné materiály, protože od nich ani neodtrhl oči. Inspektor se na plakát letmo podíval, pak koukl na mě a povídá: „Soudruhu, co to chceš nabízet naší mládeži za krváky? Co tady dělá to srdce probodnuté nějakým šípem?“ Trochu ustrašeně jsem namítl, že tohle je přece symbol lásky, ale neměl jsem šanci. Pak se podíval směrem ke svému kolegovi - stále studujícímu - a povídá na

jeho adresu: „No Franto, podívej!“ Soudruh Franta zvedl oči na plakát a jen odtušil: „No jo!“ a tím to zvadlo. „Tak to slyšíš“, obrátil se na mě soudruh inspektor. „A kdo že ti plakát už schválil? Hm, tak to se budeme muset na práci soudruhů v té komisi podívat a společně se zamyslet!“

Tak tady jsem dopadl jak sedláci u Chlumce a zároveň jsem poznal rozdíl pohledů na jednu věc. Co se dalo dělat. Rozhodnutí „nejvyšší instance“ jsem musel brát jako fakt a její závěry respektovat.

Dobře zúročený rok bez „ochranných křidel“ agentury

Rocková náplň mých diskoték, jakož i skutečnost, že nemohu sám oficiálně vystupovat nemohla ujít některým plzeňským rockerům z řad muzikantů. Začaly tak chodit různé nabídky na doplnění tancovaček po českém venkově rockovou diskotékou. Ať to byl Bumerang, Koule, Kamion, Invence, Experiment, Mahagon, Kapky, Profily a další. Uvítal jsem vždy takovou spolupráci, protože jsem zase poznal další partu sehraných kluků, která jezdila na místa, kam bych se nejspíš já se svou diskotékou nikdy nedostal.

Díky Bumerangu, se kterým jsem toho absolvoval snad nejvíc jsem byl nakonec zván na pravidelná vystoupení do Litvínova, kde bylo také dobře zdravé

rockové publikum. Zde jsem byl poněkud zaskočen skutečnou slušností místních „sabatů“ (pro nezasvěcené - fandové rockové muziky s dlouhými vlasy. Nemusím snad dodávat, že výhradně v džínách), kteří si chodili říkat o konkrétní skladby stylem: „Prosímte, nemoh bys tam puslit...?“, nebo „pusřil bys nám...?“ Po zkušenostech z místních diskoték, kdy běžnou formou výzvy k zahrání něčeho bylo vesměs, „hele, vole, dej tam něco pořádnýho!“ to byla celkem milá změna, stejně jako pro nás Plzeňáky litvínovské „vid“ za každou druhou větou.

Tohle všechno ovšem bylo v době, kdy se třeba taková kapela jako Bumerang vešla komplet do dodávky zn. Nisa, kterou pilotovat neúnavný srandista Franta Štípek. Pravda, pokud se František přeci jen unavil - to víte, pořád bojoval proti dehydrataci organismu - občas ho zastoupil za volantem můj mladší bráška Zdeněk, který se občas „montoval“ do zvukařiny Viktorovi Janouškovi („dvorní“, ale hlavně vynikající zvukař Bumerangu a bezvadný kamarád).

Když už jsem jmenoval skupinu Koule, nemohu nepřipomenout další výraznou postavu, která byla motorem dění kolem této kapely. Byla to osoba manažera, se kterým když se člověk bavil, musel dávat dobrý pozor aby poznal, kdy si z něho dělá Pavlík šoufky a nebo kdy svou řeč myslí vážně. Kromě funkce manažera byl i - dá se říci - konferenciérem skupiny. Vždy slušně oblečen, vystoupil před koncertem na jeviště aby celou formaci

představil následující větou: „Dámy a pánové, dnes večer vám budou hrát Koule Pavla Jäger!“

Další řádky se mi však nepíší vůbec lehce. Nemohl jsem totiž uvěřit kruté skutečnosti, že Pavel zemřel. Bylo to 23. srpna 1999.

Rockeři a plážová kopaná

Tehdejší hudební spolupráce mezi mnou a některými místními kapelami, stejně jako dobré kamarádské vztahy mezi většinou plzeňských rockových muzikantů - to vše - vyvrcholilo 29. května roku 1975 přátelským utkáním v plážové kopané na Boleváku mezi skupinami Bumerang a Koule. O tomto duelu sice už byla zmínka ve vzpomínkách mého letitého kamaráda a regionálního bigbítového kronikáře Ládi Rotta (jeho dílko se jmenuje „Tak se začínalo, aneb z otcova alba“ a mělo by být k dostání snad v ČR Plzeň, nám. Míru 10, 320 70 Plzeň), ale já musím - jako jeden z hlavních aktérů tohoto mače - uvést na pravou míru jednu drobnou nepřesnost. K tomuto zápasu jsem byl delegován jako hlavní rozhodčí. Již si nevzpomenu, na jaké délce poločasů jsme se dohodli. Co vím ale přesně, to byla funkce žluté a červené karty. Kdo z hráčů dostal žlutou, musel se jít napít piva, kdo červenou, šel se osvěžit červeným vínem. Dovedete si jistě představit, jaké měly tyto tresty účinky v parném létě! Zápas skončil spravedlivou plachtou a po něm jsme všichni aktéři absolvovali slavnostní

kolečko díkůvzdání nemalému počtu příznivců obou kapel. Nevím, kdo tenhle běžící „štrůdl“ vedl, ale nenapadlo ho nic lepšího, než že vylezl na dětskou skluzavku nedaleko břehu. Všichni přede mnou se sklouzli, akorát moje tělesné proporce už tehdy skluzavka nemohla pobrat. Nezbylo mi proto nic jiného, než na mělčinu pode mnou skočit. Nezlomil jsem si tedy nohu, jak uvedl ve svém prvotním vzpomínání Láďa, ale sádra mě neminula, protože jsem si trochu pochroumal meniskus. Bezprostředně po tomto historickém zápasu jsem ještě udělal diskotéku v místní restauraci Ostende, kde jsem byl potom nucen i přespat. V té době už se totiž nenašel nikdo způsobilý k jízdě jakýmkoliv dopravním prostředkem...

Jak může i diskžokej ztratit řeč

Když dovolíte, mám ještě jednu vzpomínku. Pravda je neúplná a poněkud mlhavá z doby, kdy jsem hrál jen jako „doplňovač“, případně předskokan různých bigbítových tancovaček. Na jedno společné vystoupení s plzeňskou kapelou Profily. Víím přesně, že se hrálo v Podsrpu u Strakonic. Bylo domluveno, že mi kapela odvoz tam i zpět zajistí a že si mám jen připravit mix a desky. Budu prý hrát na aparaturu kapely. Fajn, řekl jsem si a čekal na odvoz. Ovšem kde nic, tu nic. Čas běžel a dopravce nikde. Už jsem to pomalu vzdával, když najednou něco „přibublalo“ před náš dům a já při pohledu z okna uviděl nějakou oranžovou

ŠKODU 1000, od které na mě mávali dva správní típci. Říkal jsem si, že vlastně kolem bigbítáků se motají různí exoti, přijeli pro mě, tak co. Do kufru jsme naskládali potřebná diskozavazadla a já nastoupil. Uvnitř škodovky mě trochu udivilo střídme vybavení, zato však masivní rám z trubek. „Kluci,“ ptám se, „na co to tady máte?“ Na moji otázku jsem dostal pouze lakonickou odpověď: „To je dobrý, toho si nevšímej. To jen kdybychom to udělali na střechu, aby se nám nic nestalo. Ale když tě máme vzadu, tak to bude sedět, jako prdel na hrnci.“ Pak už jsme vyrazili a já si jen vzpomínám, že takový let jsem před tím nezažil. Kluci mi ještě oznámili, že jezdí soutěže, tak že to mají trochu vymakaný. Co vám mám povídat. Předjížděli jsme všechno, dokonce v pravé zatáčce autobus a vždy tím stylem, že jsme dojeli nějaký aťák, pověsili se mu na nárazník - tedy obrazně řečeno - a v okamžiku, kdy nás míjelo protijedoucí vozidlo, následovalo vystartování a předjetí. No byla to síla a já jsem poprvé v životě během jízdy nepromluvil ani slovo a zavěšený na trubkách jsem musel působit asi stejně, jako vyděšený netopýr. Jistě nemusím zdůrazňovat, že na místo této zábavy jsme „doletěli“ v naprostém pořádku a ještě navíc i s časovou rezervou. Zpátky jsem však brzký návrat domů odmítl a využil jsem nabídky absolutně nejspolehlivějšího dopravce, kterého jsem kdy znal - Vaška Stezky, který měl ještě navíc svůj „karavan“ zařízený tak, že si v něm mohl jeden klidně i schrupnout a nejen to.

KRAJSKÝ PODNIK PRO FILM, KONCERTY A ESTRÁDY V PLZNI

OBJEK: koncertní a estráda

V Plzni 10. 1. 1972

Naše zn.

Vaše zn.

Váš:

Vážený soudruhu,

na základě Vaší přihlášky zveme Vás ke kvalifikačním přehrávkám discjockeyů, které se uskuteční dne 19. ledna 1972 v klubu Dominik v Plzni od 9,00 hodin.

Před zahájením přehrávek předložíte dtržek pošt. poukázky o zaplacení poplatku Kčs 50,-- (potřebnou složenkou zasíláme).

Na základě předloženého časového rozvrhu Vás žádáme, abyste se dostavil do klubu Dominik v 10.30 hodin.

Tuto hodinu dodržte!

Důležité, nepřehlédněte:

V příloze zasíláme základní pokyny pro přehrávky, v nichž je uvedeno, jaký rozsah budou mít kvalifikační přehrávky a co vše je třeba si pro ně připravit.

Sdělte závazně obratem na spodním dtržku, zda se přehrávky zúčastníte.

Krajský podnik pro film
koncerty a estrády

[Podpis]
pouze

Pohled do přehrávkového zákulisí

Jak jsem slíbil na předchozích stránkách, je čas se podívat na to, jaké znalosti vlastně byly vyžadovány od nás, pouštěčů, ohlašovatelů, konferencierů diskoték a já nevím, jak se nám zpočátku říkalo.

Rituál, zvaný přehrávky či rekvalifikace, to byl akt, který dnešní dýdžejové vlastně vůbec neznají. Byl to postrach každého, kdo musel tuto proceduru absolvovat. Pokud však jste chtěli být veřejně a kulturně činní, jiné možnosti nebylo. Je pochopitelné, že toto „laškování“ nebylo bleskem z čistého nebe, protože už se to dalo tušit od agenturních pracovníků. Jasno bylo po obdržení doporučeného dopisu, kde si mohl každý adept diskžokejského řemesla přechýst co všechno je třeba udělat, chce-li předstoupit před komisí:

1. Předložit celý svůj diskotékový repertoár (písemný seznam desek, zpěváků a souborů) - tak k tomu snad není třeba nic dodávat. Zde bylo nutno aby si každý udělal v deskách menší inventuru a toto zjištění dál na papír. To druhý bod pozvánky, to už byl pěkně záluďný oříšek.

2. Stručné písemné vyjádření, ve kterém byla uvedena dosavadní praxe, případně plány a zaměření či specializace při sestavování vlastních pořadů a vyjádření osobního názoru na poslání dj. - Tady se člověk „ohlédl“ za svou diskžokejskou minulostí a svoje minipaměti stylizoval na papír. To v podstatě nebyl problém. Ovšem

psát o plánech v době, kdy jste nevěděli, kdo a odkud na vás pošle nějakou stížnost, to bylo dost odvážné. Bylo totiž všeobecně známo, že mohlo přijít na agenturu tisíc děkovných vyjádření a dopisů a vše bylo normální. Jedna jediná došlá stížnost však měla za následek zastavení činnosti. Ale přesto jsme se pouštěli do psaní svých soukromých sci-fi příběhů o budoucnosti diskoték.

Kapitolou sama pro sebe byla obstrukce či opruz zvaný diskotékový scénář. Museli jste v první řadě vymyslet nějaký název svého diskotékového pořadu. Já to v průběhu let obměňoval jak to šlo. Jednou se můj pořad jmenoval Diskoplán, jindy Formule Disko, Disko expres, Disko Rallye a tak pořád dokolečka. To víte, chtělo to občas zalistovat v nějakém slovníku a on se tam vhodný název, který jste pak upravili „k obrazu svému“, našel. Nebo člověk dostal alespoň nějaký nápad. Tvorba samotného scénáře, to byla vlastně taková domácí zpomalená diskotéka, kdy jste museli to co chcete při pouštění desek říkat lidem, psát na papír. A doslova. Nikomu na agentuře nevadilo, že je to holý nesmysl, protože bude těžko někdo papouškovat komentář k hraným skladbám pořád stejně, zvlášť když jste byli na pravidelných kšeftech, které se po týdnů opakovaly. A co potom ti kolegové, kteří hráli už každý večer na stejném místě, tedy z velké části třeba i pro stejné publikum? Zbytečná otázka.

K tomu abyste napsali slohovou práci na téma „Poslání diskžokeje v socialistické společnosti“, to chtělo

zajíť do knihovny a vzít si k ruce nějakou politickou literaturu. Zde se to totiž hemžilo frázemi, které soudruhy v porotách utvrzovaly ve vědomí, že tohoto člověka snad mohou nechat předstoupit před naši mládež, která je zárukou šťastné budoucnosti celé naší socialistické společnosti. (Dodnes však nejsem stoprocentně jistý, jestli někdo vůbec tyhle výplody četl).

3. Ukázka vlastní produkce v trvání cca 20 minut. Tehdy bylo třeba věnovat pozornost především zahájení diskotéky a jejímu závěru. Je pochopitelné, že se tady musel člověk vypnout k životnímu výkonu, protože jakékoli selhání mohlo být osudným - jak jsem už ostatně sám na sobě poznal.

4. V rámci své ukázky uvést 3 až 4 desky, které vybere přehrávková komise. Tento bod vypadal celkem bezelstně, ale opak býval pravdou. V tomto případě dával pražský dj. Jaromír Tůma, který byl zván do poroty na mnohé plzeňské přehrávky, pár desek, které měl zkoušený diskžokej okomentovat. V tom okamžiku se poznalo do jaké míry je na tom kdo s angličtinou, a protože nabízené skladby nebyly žádnými „špeky“, ale celkem běžně hranými melodiemi, napovědělo to také i něco o hudebních znalostech onoho dj. momentálně v akci. Jednou se také stalo, že se jeden z mimoplzeňských kolegů podíval pouze na obal singlu, desku pustil s patřičným ohlášením a - ouha! Ono tam hrálo něco jiného! Tento nešťastník si toho nejspíš díky trémě ani nevšiml a malér

byl na světě. V obalu byla úplně jiná deska! Tohle však Jaromír neodpouštěl.

5. Písemný test ze všeobecné kulturní a odborné problematiky, atd. A jsme u toho! Tohle byla ta největší přehrávková rafinovanost. Na posledním místě pozvánky byl bod, který ovšem pozvaní umělci absolvovali v první řadě - test, možná pro mnohé postrach největší.

Testy, odhalí vaše resty!

Jak sami uvidíte, testy byly a jsou doslova a do písmene kapitolou sama pro sebe. Jak bylo již řečeno, měli jste ukázat, jak zvládáte kulturní i odbornou problematiku. Ovšem ve skutečnosti jste museli ukázat, jak jste na tom s vědomostmi v oblasti politické a odbornost byla vždy až na druhém místě, ne-li na třetím. Ostatně - čtete a věřte tomu, že jsem si vůbec nic nevymyslel, ani nepřidal. Bezpodmínečná byla znalost takových základních letopočtů, jako např. rok založení KSČ, ustavení Varšavské smlouvy, založení Rudého práva, stejně jako datum letu I. člověka do vesmíru či datum vypuknutí SNP (pro mladší čtenáře - SNP je zkratka pro Slovenské národné povstanie). Dále jste si nemohli dovolit neznat jméno ministra kultury nebo I. tajemníka KNV. To samé platilo o jménech hlav ostatních socialistických států. Z té odborné stránky bylo třeba již tradičně vyjmenovat přední interprety popmusic v SSSR, Polsku, NDR či Maďarsku a je pochopitelné, že

bylo třeba znát nejúspěšnější hity oceněné na festivalu politické písně v Sokolově.

Vzpomínám si, jak jeden z testů začínal otázkou: vyjmenuj všechny státy, které sousedí se Sovětským svazem. V jiném zase - aby to nebylo takové fádní - bylo třeba napsat, jaké sousedy má Nikaragua, případně jaké je hlavní město Afganistánu.

Nechyběly pochopitelně otázky z oblasti hudby vážné. Potili jsme se při přemýšlení, kdo je autorem opery „Láska ke třem pomerančům“, jaké jsou české výrazy pro italské termíny ‚dolce‘ případně ‚allegro‘, jaké opery napsal Bedřich Smetana nebo jak se jmenují jednotlivé části Mé vlasti.

Znalosti dj. však musely být opravdu široké. Bylo třeba vědět, kdo to byl Makarenko, kdo je autorem Cikánky, kdo byla Anna Hostomská, kdo režíroval uvedené filmy a nebo kdo je autorem toho a toho obrazu. Dále bylo třeba znát časové rozpětí uvedených stylů (umění románské, romantismus, poetismus případně kritický realismus, atd.).

Ať už byly otázky v testech jakékoliv, nikdy nikoho nezajímalo, jestli zájemci o tuto práci mají třeba jen nějaké základy z jazyka anglického, případně jakou má kdo aparaturu a jak tedy jeho vystoupení vypadá ve skutečnosti. Bylo to dané tím, že v komisích zpočátku seděli lidé, kterým byl tento obor na hony vzdálený, a také proto, že to byla doba jistého chaosu.

PROČ 206 21
KRAJSKÝ PODNIK PRO FILM, KONCERTY A ESTRÁDY V PLZNI
v Plzni dne 10. 12. 1975

Ověř: koncertů a estrád

Město zn.

Věsta zn.

Vše: posvídá

Krajský podnik pro film, koncerty a estrády v Plzni koná
dne 10. ledna 1976 v 10 hodin dopol.

ve Filmovém klubu v Plzni, Škroupova 1, školení učitelů na
téma "Marx-leninská estetika". Přednášející je režisér Divadla
J. K. Tyla v Plzni a. Oldřich KPIS, přednáška je cen na 2 hodiny.

Na této přednášce v diskuzi budou probírány požadavky
na programovou práci vzhledem k nadcházející výstavbě ná-
lostem.

Toto školení se koná na základě metodického pokynu MK ČR
se dne 1. dubna 1975 pod čj. 6348-1b a bude v něm soustavně
pokračováno.

Prošimo, abyste se tohoto školení účastnili, dle jest je
povinná.

Se soudušským pozdravem

Krajský podnik pro film
koncerty a estrády
[Signature]

Vyřiz:
Telefon:

Bankovní spojení: 2005
Telefon: 2421

Důkazem absolutní neznalosti skutečností byla i jedna „rafinovaná“ otázka při ústním pohovoru, který byl také součástí zkoušek: „Co byste, soudruhu dělal, kdyby najednou došlo k přerušení dodávky elektrického proudu?“ Já jsem měl zareagovat v tom smyslu, že bych jako přítomné uklidnil pár dobře míněnými slovy. Jenže, vážení, už jste zažili takovou situaci? V té tmě, kdy všichni pískají a povykují, by vás stejně nikdo neslyšel a nejrozumnější by asi v tom momentě bylo, sbalit si desky dát si je co nejbližší k sobě (jeden nikdy neví, koho máte na dosah a co si od vás v té tmě bude chtít „vypůjčit“). Pokud víte, kde jsou pojistky, můžete tím směrem poslat zvukaře. Jinak nejspíš vyčkat, až bude zase vše normální. Ovšem tohle jste si nemohli dovolit říci před „odbornou porotou“, ve které byl každý druhý absolventem VUMLu!

Přehrávkové taškařice očima Jirky Berkovce

Kolegu Jiřího jsem nechal na pospas osudu hned poté, co byl pozván na ONV, aby pak vstoupil do mírně ilegality. Po roce však byl opět vyzván kulturním orgánem KPFKE k profesionálním přehrávkám „diskžokejů“ (toto slovo už se pak mohlo používat).

„V porotě, kromě důstojníků ČSLA, StB a dirigentů z divadla“, říká Jirka, „seděli už také pánové Zdeněk

Raboch a Jiří Rožánek, moji velcí vzorové“. Chtěl prý být progresivní, a tak ukázkou diskotéky narežíroval jako obhajobu bigbeatu a obžalobu pokleslé dechovky, stejně jako různých Ein Kessel Bunes. Byl naivní a ani trochu netušil, že hlavní slovo v porotě má soudruh Miroslav Kovář, který si právě dechovkou vydělával na výstavách Ex Plzeň. Muž, jehož pořad „Straně na počest, lidu pro radost“ byl chloubou agentury, zůstal ve střehu! Po praktické ukázce Jiřímu vysvětlil, že pracující lid dechovku potřebuje a aby si z dělnické třídy nedělal prdel. Navíc prý můj kolega Berkovec ještě ani nevěděl kdy a proč napsal Marx Kapitál a jak se jmenuje předseda mongolských komunistů. Měl opravdu namále. Porotu však prý nakonec uspokojil, když našel na mapě Sovětský svaz a věděl, že hlavní město socialistického Československa je magická Praha.

Po tajném zasedání poroty se mu donesla radostná zvěst, že soudruh Kovář snad nakonec zapomněl na jeho dechovkové výpady a že přehrávky udělal. Byl neskonale šťastný, protože udělal přehrávky po téměř tříletém obléhání agentury. Od této chvíle byl profesionálním diskžokejem s honorářem 80 Kčs brutto za jedno vystoupení. V evidenčním průkazu agentury měl uvedeno „estrádní umělec“ a agentura mu dokonce nechala na své náklady vytisknout plakáty!! (Tak vidíte o co jsem přišel. Při těchto přehrávkách totiž já dostal tehdy padáka).

Umělec nesmí růst jako dříví v lese...

...a aby se tomu tak nestalo, snažila se matka agentura nějak politicky (ale i kulturně) své „ovečky“ vést. V roce 1976 jsme absolvovali několik podnětných školení a seminářů, bez kterých bych si snad činnost diskžokeje ani nedovedl představit. Ostatně, posuďte sami: „Marx-leninská estetika“, nebo „Společenské, kulturně-politické a agentážní pořadatelské aspekty tvorby repertoáru“ (no řekněte sami, není to přímo až fantastická zběsilost už jen v samotném názvu?). A nebo seminář na téma „Psychologie osobnosti“.

V tomto případě nás školil tehdejší ředitel KPŠ v Plzni soudruh Pomahač, který svým projevem nenechal nikoho z nás chladným. Jeho řeč, to nebyl žádný obvyklý komunistický „sjezdový monotónní monolog“. Tato přednáška se poslouchala skutečně velice dobře. V pravou chvíli měl jeho hlas správnou dynamiku, intonací hlasu zdůrazňoval závažné skutečnosti ve svém výkladu, zkrátka projev přímo ukázkový. Problém však spočíval v tom, že obsah myšlenek, které nám tak fantasticky sděloval byly nad síly našeho chápání. Kdyby na nás totiž někdo chtěl zopakovat třeba jednu jedinou větu z toho, co jsme slyšeli, snad by to ani nešlo.

Svoji přednášku zakončil tento řečnický virtuóz výzvou: „A nyní, soudruzí, jděte a přemýšlejte, kde je vpravo a vlevo a proč - a proč je obloha modrá?!“ Po tomto impozantním zakončení jsme všichni zůstali sedět

Ověř: koncertů a estrád

Petr B ř e z i n a
Maš Týncem 42
Plzeň

V Plzni dne 8.9.1976

Nale 20.

Voše 20.

Věc:

Vážený soudruhu,

na základě rozhodnutí odboru kultury ZKRV, dopis č.j. Kult/1064/76 ze dne 16.8.1976, nesprostředkovávat s platností od 1. září 1976 diskotékovou produkci k tanci a nahraňovat tyto produkce živými hudebními skupinami, vznikla situace, že tyto hudební skupiny nemohou v současné době plně nahradit potřeby pořadatelů pořádajících diskotéky.

Z tohoto důvodu se povolují diskotéky disklokejm

sa p ř e d p o k l a d u ,

že disklokej, sprostředkovány Kruhým podnikem pro film, koncerty a estrády v Plzni

z á v a z n ě

dořídí svůj program složený z 80 % produkce socialistických států a z 20 % zvukových snímků nesocialistických států.

Způsob prezentace hudebního materiálu bude zaměřen v bohaté míře na slušné slovo k jednotlivým skladbám i autorům, diskotéky budou obchacovány dle možnosti buď návštěvou známého sportovce, spisovatele nebo politika.

Disklokej sám mluveným slovem obohatí svůj program tak, aby pozitivně přispěl k výchově mladého člověka, způsob prezentace uváděče musí být vždy na velmi dobré úrovni a bude dbát, aby hlučnost diskotékové produkce měla přípustnou mez decibelů.

Se soudruhým pozdravem

Podpis disklokeje :

Petr Brezina

Kruhý podnik pro film
koncerty a estrády
Kruhý podnik pro film
koncerty a estrády
Kruhý podnik pro film
koncerty a estrády

jako blbci a nechápali jsme. Byli tam kromě diskžokejů i další muzikanti. Jeden z nich, trochu snědý - a já si ho podvědomě představil u cimbálu - pak pronesl nádhernou větu. Řekl totiž, že „tenhle chlap je určitě obrovská bedna. Tragedií ovšem je, že dělá pro komunisty!“

Pohnutý rok 1976

Tento letopočet pro nás byl skutečně velmi převratným. Kromě několika dalších, psychicky náročných školení, jsme totiž dostali od agentury tři závažná sdělení v průběhu jediného měsíce.

Nejprve jsme se dozvěděli, že lze uskutečnit pouze jedno jediné vystoupení denně, ovšem toto vystoupení není nijak časově omezeno. Jediné, co bylo pevné, tím byl stanovený honorář. (Tím se zamezilo aby někteří čiperní umělci neodehráli na jednom místě třeba dvouhodinovou diskotéku, a pak si to prohodili s některým ze svých kolegů, případně po své diskotéce nejeli vypomoci dalšímu kolegovi třeba na český venkov, kde se hrávalo déle).

Po čtrnácti dnech přišel příkaz na základě rozhodnutí odboru kultury ZKNV, že je možné dělat pouze poslechové diskotéky a ve „finále“ za dalších 14 dnů, že tedy diskotéky k tanci ano, ale za předpokladu stanoveného repertoáru v poměru 80% naší a socialistické tvorby a 20% ostatní (kdepak západní. Tohoto slova se soudruzi báli, jako čert kříže).

V té době jsem hbitě vypracoval scénáře pro tři poslechové pořady. Protože jsem byl vždycky duší rocker, je pochopitelné, že se to muselo odrazit i zde. Prvním tématem bylo „Rock a jeho styly“, dále pak „Deep Purple a Rainbow“ (to bývali vždycky moji miláčkové) a něco klasiky - „Beatles“. Jednalo se o hodinové pořady, kdy jsem si pořídil i barevné diapozitivy pro obohacení programu. Teprve tehdy jsem však pochopil, že dělat poslechovou diskotéku z materiálů, které jsou k dispozici v běžných časopisech a publikacích je učiněné šílenství. Diskotéky tohoto typu si mohli dovolit skuteční borci, chodící encyklopedie a vůbec lidé, kteří mají obrovské množství znalostí, vlastních zkušeností a možnosti čerpání informací nejen z tuzemských zdrojů. V tomto ohledu se proto hluboce skláním před takovým gigantem vědomostí, jakým je publicista Jiří Černý. Bohužel jsem byl jen na jediné jeho Antidiskotéce, ale dodnes mě fascinuje jeho lehkost projevu, komunikace na jakékoliv téma, síla argumentů, obrovské zkušenosti a hluboké znalosti, které u nás mohly těžko hledat konkurenci. Tím jsem sice trochu odbočil, ale musel jsem to říci pro dokreslení situace.

Že by konečně přišlo uklidnění?

S odstupem času se dá říci, že od roku 1977 se situace v Plzni (v oblasti diskoték) poněkud stabilizovala a věci se trochu obrátily k lepšímu. Pochopitelně, že různé

přehrávky a rekvalifikace byly na programu s dvouletou pravidelností, ale protože v porotě zasedali už i naši kolegové, nebyly pro nás testy už tak překvapivé. Faktem bylo, že nové dramaturgické kostě na agentuře, Franta Klečka, metlo co to šlo. Měl stále nějaké připomínky a žádný nový scénář pro něj nebyl dost dobrý. Protože však se František rád napil, občas i na něco zapomněl. Já osobně jsem to praktikoval tak, že jsem zkritizovaný scénář trochu pozměnil, ale pro jistotu jsem konečnou verzi přinesl až v den přehrávek. To už bývali v komisi pražští kolegové a ti už byli nad věcí. Před samotnou praktickou ukázkou už na nějaké zasahování do scénáře nezbyl čas a pokud byli Pražáci spokojeni, on už to pak raději nechal bez připomínek. Každopádně však byl protivný, jak činže.

Jednou se přišel František podívat na moji diskotéku do Sportu (pro nezasvěcené - tehdejší největší diskotéka v Plzni u zimního stadionu, dnes bašta Bědy Trávníčka a firmy Mountfield). Já hrál jako první a po dvou hodinách nastupoval Zdeněk Raboch, se kterým jsem se tam střídal. Když jsem skončil, jen ze slušnosti jsem se s naším dramaturgem přišel rozloučit. Místo odpovědi jsem od něj uslyšel: „Tomu paskvilu, cos tady předvedl, říkáš diskotéka? Vždyť ty lidi tě ani neposlouchali! Tys je

svým mluveným slovem vůbec nezaujal!“ Slušně jsem mu odvětil otázkou, jestli si myslí, že ti lidé na parketu chtějí slyšet nějaké moudrosti či zajímavosti, když se přišli pobavit či jenom opít? Dozvěděl jsem se, že přeci musím lidem něco sdělit aby se taky třeba poučili a podobně. Naše debata dopadla tak, že když Františkovi došly argumenty, povídá mi: „Ty, já ti dám ránu!“ Na moji lacinou připomínku, že facka není argument, jsem se dozvěděl: „Já ti nedám facku, dostaneš pěstí!“ Naštěstí naši „tvůrčí“ debatu přerušila uklízečka s poznámkou, že už jsme tam jediná, abychom jí nechali vytřít podlahu u našeho stolu, a pak že můžeme pokračovat, třeba až do rána. Ano, tak zapálený tehdy byl náš agenturní dramaturg František.

V průběhu deseti let - 1977 až 1987 - jsem musel (stejně jako ostatní kolegové) vypočítat několik dalších scénářů jak pro klasickou taneční diskotéku, tak třeba diskotéku pro děti. Dětská diskotéka dostala název Diskohraní, a protože jsem si už tehdy troufl na nějaké to „ohlížení se za sebe“ vznikl také scénář pro své vlastní, vzpomínkové hity, nazvaný Veterán - disko, aneb staré, ale dobré.

Ze strany agentury bylo kupodivu i trochu „nasypáno ptáčkům“ a já měl honorář za vystoupení ve výši 400 korun, což bylo tehdy celkem slušné. Nastal konec stresů, přišla konečně doba diskotékové pohody.

ZÁVODNÍ KLUB ROH ŽELEZNIČÁŘŮ V PLZNI
Plzeň Jablonského 39

Vás zve na

sváteční diskotékový večer

Jiřího ROŽÁNKA a Zdeňka RABOCHA

Velký sál Závodního klubu železničářů,

Dne 25. prosince 1979

Začátek ve 20⁰⁰ hodin

Vstupné Kčs 15,—

Vstupenky možno zakoupit každé pondělí v kanceláři
ZK v I. poschodí od 16 do 19 hodin

Vánoční diskotéky - aneb staré, ale dobré

Pochopitelně, že nemohu zapomenout na ojedinělou akci, se kterou přišli naši diskotékoví pionýři, legendární dvojka R+R. V roce 1979 (to jsem vždycky tvrdil já, protože mám dodnes schovanou autentickou, níže uvedenou, pozvánku na tuto 1. Vánoční diskotéku. Ta se uskutečnila v DaSu. Moji kolegové, zakladatelé této tradice se - díky časovému odstupu - pořád jaksi nemohli dohodnout, kdy se vlastně začalo s těmito vánočními večery skutečně poprvé). Zkrátka kluci přišli s nápadem, pořádat každoročně, vždy 25. prosince, Vánoční diskotéku. Jak už je asi nejspíš drtivě většině Plzeňáků známo, jedná se o diskotékový večer, kdy se hrají výhradně staré hity - rock 'n' rollem počínaje, přes slavná 60. léta, éru diska nevyjímaje a rockovými 70. a 80. léty konče. Celý program má již dlouhou dobu svoji tvář a neměnnou dramaturgii. Začíná vždy Zdeněk, který byl oním průkopníkem. Jemu proto patří 1. blok naplněný největšími rock 'n' rollovými peckami, po něm přichází Jirka Rožánek s kolekcí nejslavnějších hitů let 60. Dodnes patří diskotéková parketa Luďkovi Jarošovi, a proto se tento kolega vždy postará o ony slavné melodie let 70., do kterých - jak je u něho zvykem - přimíchá i pár rockových popěvků, sice éře diska poněkud vzdálených, ale budiž. Závěr večera pak vždy patřil oné rockové klasice 70., později i 80. let, což zase byla moje doména. Tuto naši

dramaturgii však chtěli někteří pořadatelé, neznalí věci, přizpůsobit k obrazu svému.

Několik let jsme našli útočiště pro Staré ale dobré v KD INWEST. Tam však se muselo hrát „podle not“ soudružky Suché (tč. v řadách KSČM), protože „dům hrůzy u Radbuzy“ je rozsáhlý areál, kde bylo třeba hrát na více scénách najednou. Vzpomínám si, že jeden rok jsem používal oblíbené hity v technickém kabinetu. Další rok jsem pak absolvoval někde na chodbě, kdy jsem si připadal, jako na Václaváku. Lidi korzovali okolo na stoly s reprobednami odkládali dopité skleničky a ty pak padaly na zem aniž by si toho kdokoli z pořadatelů povšiml. Vrcholem bylo, když poslední rok, který jsme v polovině 90. let DK INWEST odehráli – 1996 - za námi chodili kolem 22. hodiny nespokojení návštěvníci. Prý došlo pivo! Kolega Jirka Rožánek, který má vždy a všude nějaké známé, ale zjistil něco úplně jiného. Pivo je, ale šéfové přes občerstvení se domluvili – aby se víc utřížilo – že „došlo“ pivo a budou se nalévat „panáky“. S tím však nesouhlasili hlavní protagonisté večera a proto tahle akce na čas změnila své působiště. Chtěli jsme udělat pro lidi – mnohdy naše dobré známé - především pohodový večer

Každý, kdo se Vánoční diskotéky kdy zúčastnil může jedině potvrdit, jaká je v průběhu tohoto večera perfektní atmosféra. Ostatně, není divu, protože se zde setkávají přátelé, kteří se mnohdy nemají čas potkat pro podnikatelsko-pracovní vytížení jak je rok dlouhý.

Mnohdy se zde setkají i ti bývalí Plzeňáci, které osud zavál do různých koutů světa. O to víc jsou pak tato setkání dojemnější.

Rok 1997 vytvořil novou tradici a oblíbená Vánoční diskotéka se v té prapůvodní dramaturgii a podobě usadila nejspíš natrvalo v sálu Měšťanské Besedy. Ten má sice menší kapacitu, ale zato se tam sejdou skutečně jen ti, kteří tam patří a nikoliv snobové, kteří se jdou předvést a ve finále jsou pak jen studenými čumáky, kdy ani netuší, která bije. Pravdou je, že jsme se na výzvu DK na staré místo vrátili. Oni pochopili, že zcela ztroskotat jejich úmysl, dát na naše místa mladé moderátory místního rádia hrajícího staré hity. Potvrdilo se totiž, že kdo onu dobu 60. a 70. let nezažil na vlastní kůži, má k tehdejším melodiím zákonitě zcela jiný vztah. Už první rok starých hitů v režii mladých rozhlasových rybízů k nám do Besedy přišli z DK nespokojení návštěvníci se slovy: „Když jdu na oldies diskotéku a mezi 8. a 12. hodinou neuslyším Stouny, tak to ať jdou do...!“

Jsem nesmírně rád, že se mi sice až v roce 2000, ale s konečnou platností podařilo rozkódovat onu záhadu konání skutečně první diskotéky tohoto druhu a potvrdit moji teorii, že oním premiérovým „rokem 0“ byl opravdu rok 1979.

V současné době totiž oslovujeme „spřízněné duše“, letité známé, nyní podnikatele, majitele různých firem a nabízíme jim možnost reklamy a tedy zviditelnění

se při téhle akci. (Pokud bude stát reklamu kdokoli z čtenářů, není problém, zavolejte). Osud mě zavedl za někdejší programovou vedoucí ZK Železničářů DaS Evou Kučerovou, dnes majitelkou kadeřnických salonů FLIRT v Plzni na Klatovské, Americké třídě a Gerské. Eva si našťestí velice živě pamatuje na okamžik, kdy za ní přišel Zdeněk Raboch v onom 79. roce s požadavkem, že by tam chtěl udělat se svým kolegou Jirkou Rožánkem onu 1. vánoční diskotéku, kvůli které snad byly později ještě nějaké výhrady ze strany nadřízených orgánů. (Ostatně - autentická pozvánka dokazuje ono diskutované datum, resp. rok konání akce, která se dnes honosí názvem Vánoční diskotéka s nejdelší tradicí - oldies but goldies).

Co se také může stát

Dnes jistě nebude nikdo diskutovat nad skutečností, že hudební produkce se bez světelné aparatury neobejde. Dokonce už i rockové koncerty jsou přecpány různými blikajícími efekty až oči přecházejí. Já bych tam sice raději viděl klasické „parky“, ale budiž, doba jde stále dopředu a vývoj této techniky také.

Že světelná show dělá možná 50% úspěšnosti diskotéky, to mi bylo jasné již v začátcích tohoto zábavného oboru. Proto jsem ani já nemohl být bílou vránou a společně s bráškou jsme si pořídili „svěpomocí“ barevnou hudbu. Tehdy však ještě technika nepokročila

tak daleko aby se o všechno zasadila sama elektronika. O ten správný efekt se proto musel postarat zase jen lidský faktor. Svépomocí jsme si vyrobili čtyři „reflektory“ z pozinkovaného plechu, které jsme osadili žárovkami o síle 200 W. Každý reflektor byl pochopitelně opatřen barevným filtrem. Manuálně zručnější brácha vyrobil ovládací panel. Ten měl čtyři klapky, které pak spínaly každou žárovku, tedy barvu. Při samotné produkci nejprve bráška a pokud ho začaly bolet ruce, pak nějaký kamarád, zasedl za tyto „světelné varhany“ a do rytmu mačkal klávesy, čímž způsobil onu dosud nevídanou show. Pochopitelně, že toto obohacení diskotéky pak už nemohlo nikde chybět.

Jednou jsme zajeli do vísky Vodokrty na Plzni-jihu a rozbílili všechny naše technické vymoženosti. Okna byla zatažená roletami aby neproniklo nic ven a už to jelo. Někdy v polovině diskotéky však vtrhli do sálu dva uniformovaní, ale neinformovaní příslušníci SNB s otázkou, co že se to tady děje? Řekli jsme tedy o co se jedná, pořadatelé ukázali povolovačku, takže bylo shledáno, že je vše v naprostém pořádku. Při jejich odchodu se jeden z nich přiznal, že když jeli kolem autem a viděli v oknech nějaké záblesky, mysleli si prý, že v sálu hoří. Zkrátka, jak vidíte, nebyla všude světelná show zase tak běžnou součástí vesnické zábavy.

Svého času u nás bylo v platnosti nařízení, které říkalo, že diskotékový pořad je dvouhodinový. Pokud

tedy dj. jel na vystoupení delší, mohl si vybrat. Buď hrát za onen dvouhodinový honorář, nebo jet s některým ze svých kolegů. Je pochopitelné, že jsme praktikovali druhou alternativu. Proč hrát „brigádnicky“, když si mohl přivydělat kolega, který mi pak kšeft zase jindy vrátil. Jezdával jsem s dlouholetým kamarádem Jirkou Berkovcem. Líbilo se mi, jakým byl osvětářem - v tom dobrém slova smyslu. Pořád se snažil pro lidi něco vymýšlet, nějak svůj program obohatit a podobně. Vždy měl připravenou pestrou kolekci pečlivě vybraných barevných diapozitivů s uměleckými motivy, které při produkci promítal.

Když jsme takhle dorazili na jednu vesnickou štaci, vzniklo dilema. Za účelem promítání Jirka potřeboval v sálu přítmi nebo alespoň jednu půlku sálu zhasnutou. Šli jsme se poradit s pořadatelem, který si pozval k tak závažnému rozhodnutí svého společníka a stali jsme se svědky následujícího dialogu: „Čoveče, Kadle, to když tady uděláme přítmi, tak voni po sobě budou házet püllitrama.“ Společník však pohotově zareagoval slovy: „Hele, žádněj problém. Klidně zhasneme a pivo budeme točit do kelímků!“ A bylo rozhodnuto.

Další zážitek vyzní ve finále jako policejní fór, ale pravdivost následujících řádků může dosvědčit můj kolega, který se stal hlavní postavou toho úsměvného příběhu.

S „diskotékovým spolubojovníkem“ - tehdy elévem, nyní stavebním inženýrem a snad i majitelem nějaké

pražské firmy - Liborem Klugem jsme se vraceli ze kšeftu ve Kdyni, kde jsme hráli v hotelu Bílý lev. V ten den spolu však kolidovaly dvě skutečnosti. Libor, který tehdy studoval VŠ v Praze a na víkendy jezdil domů k rodičům, si v Plzni zapomněl veškeré doklady. Jediné co měl u sebe, byla pražská legitimace na MHD. Na straně druhé zase v té době někde utekl vězeň, po kterém bylo vyhlášeno celostátní pátrání. Nemusím snad ani dodávat, jak bylo tu noc na státních silnicích „veselo“. První pokutu za to, že u sebe neměl občanku, Libor zaplatil zhruba po ujetí prvních deseti km od Kdyně. Dostal - jako student - bločky za dvacku, a protože neměl ani tušení o nějaké policejní akci, za první zatáčkou je našťavaně vyhodil z okénka. Po projetí dalšími třemi vesnicemi - další kontrola a další pokuta. Nyní však už si, hamoun jeden, nakoupil bločky za 50 kaček. No a pak to přišlo!

V Přesticích jsme po projetí náměstí dojeli ke křižovatce, na které se dál snad ani jet nedalo. Stály tam totiž tři policejní vozy, asi 10 příslušníků VB a o nic méně ještě aktivnějších PS VB. Nutno dodat, že já tehdy jezdil mohutným ruským vozem značky Paběda. Pochopitelně, že jsme dojeli k této „přehlídce síly“ a ani nečekali na červenou baterku. „Oba vystoupit - a doklady!“ zazněl první pozdrav z venku. Libor už pochopitelně celý nešťastný, hned vysvětloval, že se mu stal menší malér (snažil se to okecat - přece se živil hubou), že...atd. Soudruzi ho nechali v klidu vypovídat a ležérně mu

sdělili, že si ho tam klidně ponechají 24 hodin, než zjistí jeho totožnost. To by ovšem byl malér, protože byla neděle a on musel jet brzy ráno do Prahy. Zkrátka situace - nic moc, ale vše se nakonec vysvětlilo.

Pak došlo ještě takovému minivýslechu - kde jsme byli, co jsme tam dělali, atd. Vysvětlil jsem, že jedeme z vystoupení, že máme v autě aparáty, otevřel jsem kufr, který byl pečlivě prohlédnut, a pak přišel ten moment. Na příslušníkovu otázku: „Co máte ještě v autě?“ jsem odpověděl, „no přece bedny!“ A na to zazněla z úst policisty ona nádherná otázka: „A co máte v těch bednách?!“

Že kolega Berkovec obohacoval své pořady diapozitivy, to už bylo řečeno. Bylo to příjemné oživení, ale náročné na výrobu. Protože výběr témat na prosté „ofocení“ byl omezený, časem přešli s přítelem, fotografem Cincibusem, na vlastní motivy náladově dokreslující to, co se právě pouštělo. Protože chtěli být i umělci, vypůjčili si cyklus diapozitivů slavného českého profesora fotografie, pana Stibora. Jmenoval se Terpsichore a představoval 36 snímků krásné - jen do džínsů oblečené - roztančené dívky. Publiku se cyklus moc líbil, ale jemu připravil další zákaz, neboť byl udán jednou cikánskou pracovnící kulturního domu ředitelce agentury. Poté byl Jiří pokárán, mohl hrát dál, ale jeho diskotéky navštěvovali různí kontroloři z kulturních institucí i StB, kteří snad očekávali nějaké pornografické představení.

V té době jsme však už měli perfektně vycvičený cit na přítomnost konfidentů v sále a mnohdy přišli sami pořadatelé pošeptat, který že je ten známý místní hajzl.

Diskotékové karamboly

Nutno poznamenat, že diskotékový život, to nejsou jenom hity, efekty, decibely a zábava. To představuje i cestování. Málokdo z mých kolegů měl tehdy svůj stálý kšeft, kde by hrál třeba pravidelně, celý týden. O tom se mně osobně nemohlo ani zdát. Běžná praxe byla taková, že se na každou diskotéku cestovalo - nejlépe vlastním vozidlem a po akci zase domů. Je proto pochopitelné, že jsem za volantem strávil hezkou dobu a najel pěknou řádku kilometrů. Není divu, že člověka během této činnosti potkaly i chvilky méně příjemné.

Po mém prvním vozidle, značky Paběda jsem musel provést inovaci, protože se neustále potvrzovala klasická lidová moudrost. Že totiž starý auťák a mladá ženská, to vyjde úplně na stejno - pořád se kolem toho musíte točit. Neustále nějaké opravy a když se spravila jedna věc, začalo se sypat něco jiného a taky chyběla rychlost. (Vzpomínám si, že když jsem jezdíval s kolegy do Českých Velenic, vyrazili jsme na tuto cestu už kolem druhé hodiny odpoledne, abychom to stihli v klidu všechno postavit a začít v požadovaných 20.00). Pochopitelně, že takový koráb také lákal pozornost policejních hlídek a bylo jasné,

že pokud někde v noci četníci stáli, nemohli si nechat ujít takovou lahůdku. Samozřejmě, že se vždycky něco našlo a člověk si mohl dělat sbírku pokutových bločků. Tak se stalo, že po pěti letech důstojného ježdění v tomto korábu jsem změnil značku. Zde musím ještě dodat, že jsem měl tyto aufáky dva. Ne snad proto, abych našťval sousedy, ale z ryze praktických důvodů - ten druhý byl na náhradní díly. Faktem je, že jsem vždy používal to, co bylo momentálně v lepším technickém stavu. Nedalo se to však praktikovat do nekonečna, a proto musela přijít změna.

Mým dalším autem byl Žigulík 1200 a nedovedete si představit mé první pocity. Případal jsem si jako když předsednete ze žebříňáku do letadla. To bylo v roce 1979, kdy byla ještě neomezená rychlost (tato změna přišla ve stejném roce někdy koncem léta) a já - v porovnání s Pabědou - skutečně létal. Naštěstí však ne dlouho, protože přišla ona devadesátka, coby rychlost maximální a jeden nevěděl, kde bude schovaný radar.

Občas tedy přijdou chvíle, kdy vám není v autě zrovna dvakrát do smíchu. Poprvé to bylo po vystoupení na Setkání mládeže na Šumavě, někdy v roce 1980. (Předesílám, že alkohol jsem nikdy moc nepil, zvlášť v případě, že jsem měl řídit). Cestou ze Sušice se mi povedlo za volantem „zaspat“ a probudit se až v jedné zahrádce ve vsi Malechov u Klatov.

Dodnes si vzpomínám na nějakou ránu, která mě vzbudila (byl to náraz do kolečka, které bylo postaveno

vedle záhonu rajčat). První, co mě napadlo bylo, aby auťák nezačal hořet. Vypnul jsem motor, vystoupil a rozespalý jsem koukal, kde že to jsem. Na první pohled se to jevilo, jako nějaká louka. Řekl jsem si, že holt tedy vycouvám a pojedu domů. Bylo pološero, asi po 4. hodině ráno a tak jsem hned neviděl to „dílo“. Znovu jsem nasedl, otočil klíčkem a.... ozval se zvuk závodního speciálu. Inu, nebylo divu, když byl hned u motoru proražený výfuk. Nezbylo nic jiného, než zase motor vypnout a podívat se co se vlastně stalo. Teď už poněkud více probuzený jsem zjistil, že je před autem nějaké pletivo. Jak jsem později zjistil, bylo původně natažené mezi kunami plotu. Plot byl naštěstí „průjezdny“, protože ho tvořil jen asi 40 cm vysoký betonový sokl o síle 10 až 15 cm, ve kterém byly ony kuny, tedy trubky. Na nich bylo – před mým průjezdem - upevněno pletivo. Betonový sokl jsem stačil vyvrátit, trubky „položít“ a pletivo před sebou hrnout až na místo, kde byl záhon s rajskými. Záhon jsem začal brát na vědomí hned po té, co jsem zjistil, že mám nezvykle těžké boty, které byly obaleny krásnou černou zemí. (Lehce mrholilo, takže si jistě dovedete představit, jak to na boty dobře sedlo). Když jsem zjistil, že mám proraženou také pravou přední gumu a i disk, že má poněkud nezvyklý tvar, došlo mi, že to s cestou domů nebude zdaleka tak jednoduché, jak jsem si původně myslel. Při dalším pátrání jsem uviděl za autem telegrafní sloup, trochu jakoby pootočený, konzola s „kalíšky“ byla vytržena ze sloupu a

volně se houpala na drátech, jako by na mě mávala. (Až později jsem se dozvěděl, že pokud bych přetrhl dráty, na to už by byl § hovořící o všeobecném ohrožení, což nebývá levné).

Auťák jsem tedy shledal momentálně nepoužitelným. Nezbylo mi nic jiného, než zazvonit u domku, kde jsem právě zaparkoval. Otevřel mi chlapík oblečený do modráků. „Dobré ráno“, povídám mu. „Moc se omlouvám, ale trochu jsem vám upravil plot a taky rajských asi budete sklízet trochu míň.“ Chlapík koukal a pak povídá: „A já slyšel nějakou ránu. Ale my už jsme byli vzhůru. Vždyť musíme jít do JZD. Hlavně, že jste zdravej.“ V duchu jsem s ním souhlasil, děkoval Bohu, a taky jsem si říkal, že to bere docela sportovně. Ještě se mnou došel do místní hospody, kde byl telefon a já si mohl zavolat do Plzně pro odtahovku a do Klatov pro příslušníky. Když přijeli, řekl jsem jim pravdu, že jsem nejspíš usnul. (Ono totiž ani nešlo tvrdit, že snad jsem byl oslněn protijedoucím vozidlem, protože už při sjíždění ze silnice směrem k onomu plotu jsem ještě stačil položit krátké zábradlí přes nějaký můstek. Tam se totiž našel oranžový kryt blinkru, který mají tato auta skoro na okraji z boku předního blatníku. Když k tomu přidáte skutečnost, že brzdná dráha byla nulová, nemůžete dělat z četníka od nehodovky blbce).

Když jsem tohle všechno sečetl a podtrhl, byla výsledná škoda 16 a půl tisíce (setkání s telegrafním

sloupem znamenalo promáčknutí pravého sloupku a také trochu vytvarování obou pravých dveří). Po opravě následků mé noční projížďky zahrádkou, dostal můj Žigulík barvu hořké čokolády - původní barva byla olivová a moc mi zrovna nesedla - a já pak dostal asi po půl roce zpět - tehdy nad ránem - odebraný řidičák. Zároveň jsem dospěl k nezvratnému důkazu o tom, že musím mít někde svého anděla strážného. Sjet ze silnice zhruba o 200 metrů dříve, neprojel bych plotem, ale narazil na kamennou zídku. A to by nejspíš bylo o něčem jiném.

Další noční setkání s přírodou se mi podařilo v květnu 1982 při návratu z diskotéky ve Dvorci u Nepomuka. Když už jsem si říkal, jak je to fajn, že už jsem v Plzni, při sjíždění k černickému Plastimatu se mi prošla přes silnici srnka. Bohužel, ona už nestihla přejít a já nestihl zabrzdit. Jenom jsem se opřel o volant a po nárazu jsem zastavil pár desítek metrů od místa střetu. V autě - kromě aparátů - byl i můj kamarád a další dvě kočky, které měly být doma co nejdříve. Díky tomuto nákladu jsme náraz přežili ve zdraví, aniž bychom jezdili po poli. Předek Žigulíka stál pojišťovnu 3 500 Kčs a já byl zase nějaký čas bez auta.

Jezdit se však muselo i nadále a já proto využil nabídky mého kamaráda Míry Nového (klávesák tehdy se rozpadajícího Bumerangu. Měl tedy čas na ježdění a po trpkých zkušenostech a zklamání z toho, jak se dobře hrající kapela „rozklížila“, měl pramálo chuti do nějakého

dalšího hudebního snažení. Spolu jsme sice plánovali nějaký projekt, kdy by se mohla diskotéka spojit s hráčem na klávesové nástroje, ovšem Mírovou smrtí na začátku roku 1983 tohle všechno padlo).

Koncem května téhož roku jsme jeli do Železné Rudy pouštět světové hity škodováckým svazákům. Na jedné křižovatce nedaleko Plzně se však před námi snažil odbočit doleva starý pán s nějakou „dékávkou“. My byli na hlavní, on to špatně odhadl a znalcem spočítaná rychlost v momentě střetu byla 73 km/hod. Měli jsme vlastně ještě kliku, že to nebyl čelní náraz. Pouze jsme se „svezli“ po boku viníka nehody, ale i tak byla na Dacii škoda ve výši 35 tisíc. Horší však bylo, že Míra byl diabetik a tahle příhoda dala jeho organismu dost zabrat. Aparáty jsme pak přeložili do jiného auta, já s ovázanou hlavou jsem pokračoval na Šumavu, Míra však jel záchrankou do plzeňské nemocnice.

Osudný okres Plzeň-jih

Už podle titulku je nejspíš jasné, že vás nečeká žádná příhoda k popukání. Pravý opak je pravdou. Ani věta v nadcházejícím povídání není nadnesená, ani slůvko není vymyšlené. Rozhodně se musím přiznat, že v momentě psaní těchto řádek, tedy ještě po létech, mi místy běhal mráz po zádech. Tak jsou ony vzpomínky živé.

K osudným událostem, které pro mě měly

dalekosáhlé následky, došlo v únoru a březnu 1984. Bylo to v době, kdy jsem začal mít pravidelné diskotéky v plzeňské vinárně Centrum na Doubravce, ovšem hraní v blízkém okolí Plzně jsem nemohl přerušit. Vždyť plzeňský venkov, to byla vždycky moje parketa. Těmto kšeftům jsem zůstal věrný alespoň o víkendech. Jedním z nich bývaly pravidelné neděle v Útušicích, kde v místním hostinci točil pivo můj letitý známý, o kterém již byla řeč - Franta Štípek, přezdívaný Rasken. Vzhledem k tomu, že součástí tohoto restauračního zařízení byl i sál, velice šikovní pro diskotéky, František se ozval, zaktivizoval místní hasiče coby pořadatele a bylo hotovo.

Je pochopitelné, že na diskotéku pár kilometrů od Plzně jezdila právě městská omladina. Bylo mi jasné, že se nejedná o žádné svatoušky, ale pokud byl v sálu klid a nestěžovali si místní na hluk po ukončení diskotéky, bylo vše v pořádku.

Začátkem února 1984 však zemřel v SSSR vedoucí státník, Jurij Andropov. Protože naši soudruzi se sovětskými bratry cítili, byly u nás vyhlášeny dny státního smutku, pondělkem počínaje. Je jasné, že už byla raději zrušena nedělní diskotéka v Útušicích, ovšem plakáty zůstaly viset. Tak se stalo, že klasická sestava opět dorazila na místo. Diskotéka sice nebyla, ale hospoda jela normálně, takže milá mládež konzumovala alkohol bez hudebního doprovodu. Takto rozjaření pak čekali na autobus na Plzeň a nenapadlo je nic lepšího, než že na

zastávce předváděli nacistické pozdravy a jeden z jejich kamarádů je ještě navíc fotil. Něco obdobného se pak mělo opakovat i během cesty domů v autobusu.

Protože jsem o tomto incidentu neměl ani ponětí, nic zlého netuše jsem po měsíci opět zavítal k Raskenovi. Sálék byl opět nacpán k prasknutí. Pod jevištěm byl dlouhý stůl, kde obvykle sedávala stálá klientela Plzeňáků. Všichni vesele popíjeli, akorát jeden z nich pouze „dřímál“ s hlavou položenou na stole. Říkal jsem si, že alespoň u jednoho mám jistotu, že zůstane v klidu.

Bohužel jsem neměl tak úplně pravdu. Když jsem spustil první blok - to byla vždy poslechová část diskotéky - asi jsem ho musel probudit. Mladík snad pod vlivem skutečnosti, že už slyší muziku, na kterou se tak těšil, se pomalu zvedl ze židle. Ruce nad hlavu, spíš než tančil se opilý potácel po sále, a jak bylo zvykem, „prozpěvoval“ si společně s kapelou, ovšem svou „svahilskou“ angličtinou, text hrané melodie. Já když jsem to viděl, měl jsem spíš obavu aby do někoho nevrátil a nevznikly tak nějaké problémy. Proto jsem trochu stáhl muziku a jeho kamarádům jsem řekl - přes mikrofon - aby ho raději posadili. Tak se také stalo a diskotéka běžela dál.

Začínalo se v 17 hodin. Kolem 20. hodiny však vidím z jeviště skrz okénko mezi sálem a výčepem, jak vcházejí po schůdkách jedny zelené nohavice za druhými. Říkám si, co se asi děje, když byl v sálu dosud klid. Věci však dostaly neskutečně rychlý spád. Dovnitř vstoupili

příslušníci VB a začali kontrolovat občanky. Také za mnou přišel jeden a sdělil mi abych okamžitě ukončil diskotéku. Všechno jsem to vypnul a začal balit. Do celkem napjaté atmosféry přišel vždy neúnavný srandista, hospodský František a z poloviny sálu na mě volal: „Péto, nikam nepospíchej, jsme vobklíčený!“

Jako Alenka v říši divů

Nebylo ani kam pospíchat, ale já pořád nechápal, co se děje a hlavně proč? Během téhle kontroly však ke mně přišla na jeviště Eva Dolanská, dívčina, která se tam chtěla někam schovat. Neměla občanku, natož čisté svědomí. Byla z Plzně a doma řekla, že se jede ke kamarádce učit. Když jsem se jí ptal, co se děje, řekla mi doslova: „Vždyť ti kluci jsou blbí. Před měsícem, když se jelo autobusem do Plzně, tak jeden z nich zavolal Sieg! a několik jich odpovědělo Heil!“ Pak jsem se od ní také ještě dozvěděl, co se dělo na zastávce před příjezdem autobusu. Další místní návštěvník diskotéky mi potvrdil onu scénu z autobusu, a také to, že si někdo z cestujících stěžoval na chování těchto mladých na MěV KSČ. Zkrátka, průšvih, jako Brno! Když byla ukončena kontrola občanek, přišel za mnou na jeviště jiný uniformovaný příslušník, který měl na výložkách trochu víc hvězdiček (omluvte můj analfabetismus v určování hodnot, ale chtějte vojenské znalosti od nevojáka - majitele modré knížky). Bylo mi doslova řečeno: „Tímto

vás oficielně předvolávám ke svědecké výpovědi k nám na okrsek. A kdybyste zapomněl, nebo snad nepřišel, tak my si pro vás přijedeme!“ Pak odjeli a v autobusu si odvezli asi 20 dalších návštěvníků diskotéky, kteří byli zvěčněni na měsíc starých fotkách jednoho z jejich kámošů, kdy na zastávce „ukazovali, jak vysoko skáče jejich pes, případně, jak moc u nich napadlo sněhu“. Za tohle vysvětlení pak jeden z výtečníků dostal trochu „domluveno“.

Můj první výslech

Na okrsek (v prostorách křižovatky U Jána, po kterém dnes už není ani památky) jsem se dostavil kolem 21. hodiny. Ve 22 hodin přišla řada i na mě. Začátek byl celkem nevinný. „Tak nám řekněte, jak diskotéka probíhala?“ Tuto otázku mi kupodivu položil mladík v kožené bundě, který po celou diskotéku jen seděl na úzkých schůdkách k jevišti. Na schodu měl postavený půllitr s pivem a já ho musel vždy, když jsem dělal přestávku, překračovat. Měl jsem sto chutí mu tehdy říct, jestli by si nemohl sednout někam jinam. V momentě, kdy mi položil první otázku jsem byl rád, že jsem od něho v Útušicích nic nechtěl.

Začátek jsem jim popsal stejně, jako jsem to udělal v předchozím vyprávění. Problémy ale začaly v momentě, kdy jsem mluvil o onom opilém mladíkovi, který se probral a začal „tančit“. Kromě tajného v kožené bundě

jsem zaregistroval během výsledku další dva, které jsem zahlédl v sálu. Došlo mi, že ode mně chtějí slyšet, že mládenec hajloval. Řekl jsem, že v tom stavu v jakém byl, šlo těžko o nějaké hajlování. Já to bral skutečně jako projevy při běžné diskotéce, kdy lidé zvedají ruce nad hlavu a prozpěvují si text hrané skladby.

Dodnes slyším následující větu: „Tak podívejte, jestli si nevzpomenete, jak to ve skutečnosti bylo, garantujeme vám, že vaše povolení pro diskotéky od zítřka, osmi hodin ráno, neplatí!“ Z toho jsem měl doslova hrůzu a úplně zmatený jsem pronesl větu: „No tak já si tedy vzpomenu.“ (Dnes si říkám, že jsem měl kliku, že si to některý z nich špatně nepřebíral a že jsem nějakou neslízl). Dále jsem byl upozorněn, abych si dobře vzpomněl, že to mají všechno natočené! Abych si vzpomněl úplně přesně, proběhlo to vše nakonec tak, že mladík v kožené bundě diktoval do protokolu a já vystrašeně přikyvoval. Při větě, „... zhruba půl hodiny po začátku diskotéky se zvedl od stolu neznámý mladík, vymrštil ruku k nacistickému pozdravu a řval Sieg! Heil!“, jsem se musel ohradit, že jsem ho nemohl slyšet, protože intenzita hrané hudby byly takové, že to zkrátka ani nebylo možné slyšet. Jedině tak podle artikulace rtů, ale kohopak napadne, že vám někdo na mol opilý pod pódiem hajluje a vykřikuje nacistický pozdrav. Tohle naštěstí zapisovatel do protokolu také uvedl, hned na další stránku. Ve tři hodiny ráno jsem značně rozklepaný protokol podepisoval a moji vyšetřovatelé se

pak kamarádsky vyptávali, kde že ještě hraju, s kým se tam střídám, a podobně. Já byl rád, že už mám všechno za sebou a hned jak mě pustili jsem si zhluboka oddechl. Jak už jsem řekl, byl jsem u výsledku poprvé, a dost naivní.

U soudu v roli svědka

Po nějakém čase mi přišlo předvolání. Měl jsem se dostavit k soudu jako svědek. Nejprve jsem netušil o co jde, ale pak mi to došlo.

Postup u soudu byl stejný, jenom s tím rozdílem, že na mě nikdo nekřičel. Řekl jsem to zase tak, jak se mi situace jevila. Když jsem skončil svoji výpověď, mohl jsem si jít sednout, ovšem po chvíli se ozval předseda senátu: „Pane svědku, tady se ale rozcházíte ve výpovědi. Při vyšetřování jste prohlásil, že neznámý mladík předstoupil před jeviště...“ V tom okamžiku mě ještě napadlo, že jsem přece dodal, že jsem ho nemohl slyšet, a proto jsem si dovolil ve svazku, který mi byl nabídnut k přečtení, otočit stránku a upozornit na můj dodatek. Bylo mi však sděleno, zda je mi jasné, že se může soud domnívat, že chci obžalovanému pomoci. V momentě mě polilo horko a zmohl jsem se jen na sdělení, že já obžalovanému nemíním nijak pomáhat, protože ho vůbec neznám a ještě navíc jsou mi obdobné projevy absolutně cizí. Mohl jsem se opět posadit a já bláhový jsem si myslel, že to pro mě skončilo. Jak jsem opět později zjistil, byl jsem naivní

podruhé. (Ostatně - nebyl jsem sám. Ty kluky pochopitelně nemám nijak obhajovat. Dělal to především z blbosti a sami byli u výsledku překvapeni, když dostávali od vyšetřovatelů otázky ve stylu „odkud jste řízení a kdo vám dává instrukce?!“ Důsledky svého jednání si však uvědomili – ke své škodě - až příliš pozdě).

Něco se děje!

Léto uteklo jako voda a já pokračoval svoji bezstarostnou diskotékovou jízdu. Vše se však změnilo v době, kdy mi jeden z mých kolegů přišel nenápadně oznámit: „Ty vole, copa máš za průser? Na agentuře byli z kriminálky Plzeň-jih a zajímaly je tvoje smlouvy!“ A bylo po klidu. Hned jsem obtelefonoval poradatele, kde jsem v tomto okrese hrál a za chvíli bylo jasno. Svazákům ve Snopoušovech udělali revizi v pokladně. Byly zjištěny nějaké nesrovnalosti a pokladník prý prohlásil, že část peněz, které chybí, dal diskžokejovi po diskotéce. Pochopitelně, že bez dokladu, tedy „na černo“. Faktem bylo, že se jedna diskotéka rušila, našel se náhradní termín a doprava byla placena nikoli přes agenturu, ale na místě, tedy hotově. Tyhle peníze za dopravu jsem si skutečně vzal, pokladník nic podepsat nechtěl, myslel jsem si, že to bude v pořádku. Nebylo a já vůl už byl zase naivní.

Jak jsem se stal podezřelým

Po dalším předvolání na oddělení Bezpečnosti jsem se dozvěděl, že jsem podezřelý. Vzal jsem si prý po diskotéce peníze - na černo. Řekl jsem k tomu svoji výpověď, ovšem to bylo zcela zbytečné. Soudruhu řediteli na agenturu byl zaslán dopis s tímto konstatováním a ten prý se – podle jeho slov - nemohl zachovat jinak, než mi zastavit činnost. Až do vyšetření případu. Tato zpráva mi přišla 12. 11. 1984 a „vyšetřovalo se“ plných osm měsíců. Základní problém však tkvěl ve skutečnosti, že ze dvou svědků, uvedených ve výpovědi pokladníka, kteří údajně mohli potvrdit moji vinu, jeden emigroval a o pobytu toho druhého údajně naše bezpečnostní orgány nevěděly. Stálo tedy tvrzení pokladníka, proto tvrzení mému.

Toto vše jsem se ale dozvěděl až po té, kdy jsem už celý nešťastný zašel za známým plzeňským házenkářem, se kterým jsem se znal díky mému působení ve škodováckém rádiu. JUDr. Honza Gallivoda se po mém případě trochu podíval a zjistil alespoň nějaké základní drobnosti. Věděl jsem tedy víc, ale na situaci to vůbec nic neměnilo. Zákaz ze strany agentury stále platil a já jsem po nějakém čase opět zjistil od některých kamarádů „z dobře informovaných kruhů“, leč „malých ryb“, že v mém případě o žádné peníze nejde. U soudu s mládenci, kteří měli onen malér v Útušicích, jsem prý příslušným orgánům ani trochu nepomohl, takže musím počítat s tím, že případné následky musím nést sám.

Nemíním vás dále napínat, ale tento „případ“ byl uzavřen na základě amnestie prezidenta republiky a já po dalších průtazích dosáhl oficiálního dopisu, který tuto - pro mě velice radostnou - skutečnost sdělil soudruhu řediteli KPFKE. 1. srpna 1985 jsem se stal opět „umělcem zprostředkovávaným plzeňskou agenturou“. Měl jsem za sebou však poučení, že státní moci se odporovat nemá, ovšem tato skutečnost mě „stála“ - střízlivým odhadem - několik desítek tisíc, o které jsem se tak připravil (to jen když si představím, že jsem mohl hrát pravidelně, celý týden v diskotéce v „Céčku“, případně na dalších akcích, které tehdy ještě agentura sehnala).

Slavná éra diskotéky Sport

Jak jsem už naznačil, po problémech na mimoplzeňských diskotékách jsem dospěl k další životní zkušenosti. „Nikdy neříkej nikdy!“, se potvrdilo i v mém životě.

Když jsem totiž jezdil po českém venkově a při mých diskotékách burácel sálem rock,razil jsem svoji teorii, že bych totiž nikdy nemohl hrát disko a tedy ani v žádném případě ve Sportu, kde se vlastně ani jiná muzika nehrála. Skutečnost však byla úplně jiná a já došel k názoru, že pokud se chci tímto způsobem živit, musím omezit případné problémy a nebezpečí zákazů diskotéky na minimum. Došlo mi, že stálý kšeft v Plzni se stabilní

aparaturou je za stejné peníze, ale bez nějakého velkého cestování a také bez nebezpečí, že někde někdo něco vyvede a bude se opět ukazovat na to, že za to může diskotéka, případně diskžokej, na kterého se schází taková „sebranka“. Také jsem musel připustit, že mezi rockery se najde větší procento problémových lidí, kteří se neohlížejí napravo ani nalevo, že jim není nic svaté. (I toto tvrzení jsem však musel za nějaký čas poopravit. To když jsem se stal svědkem případu, kdy se do jedné „slušné“ diskotéky v Plzni vrátil kluk vzteky skoro brečící, kterého si tam vyhlédli tři lemplové. Ti si ho na závěr večera vyčíhali, šli za ním ven a tam ho vyzuli ze zánovních značkových bot. Také mu sebrali značkovou mikinu - vše se přeci dá lehce zpeněžit a oni mají zase prachy na pití další večer. Tomu říkám hyenismus! Tohle se mi hnusí ještě víc, než když někdo někde na vsi vytrhne plaňku z plotu).

Po těchto zkušenostech jsem uvítal možnost hrát v podniku, kde jsem dříve v žádném případě hrát nemínil, tedy ve Sportu. Zde jsem strávil s kolegou Zdeňkem Rabochem necelých sedm let a vůbec toho nelituji. Ba naopak. Dodnes se setkávám se spoustou lidí, kteří do tohoto podniku chodili a rádi vzpomínáme na doby, kdy byly v Plzni tři až čtyři stálé diskotéky (Dominik, Cěčko, Kufr a Sport). Tyto podniky v týdnu rozhodně nezely prázdnotou jako, jako mnohé obdobné v dnešní době. Před vchodem do Sportu už se tlačili zájemci dlouho před otevírací dobou a některé dívky si přinášely z těchto

tlačenic modřiny na nohách, pokud byly namáčkнутy na vchodové dveře. Pak docházelo i k takovým úvahám, jako „jak doma mámě vysvětlím, že je ta modřina z té tlačenice u dveří?“

Jirka Vacek - záruka klidné diskotéky

Zárukou bezpečnosti byl ve Sportu bezesporu Jirka Vacek, bývalý vzpěrač, později reprezentační kulturista, který měl u návštěvníků skutečný respekt. To byl správný člověk na správném místě, který se málokdy rozčílil. Stačilo jenom, aby vstal ze své židle u vchodu a každému bylo jasné, kdo je tady pánem. A pokud to někomu jasné nebylo, rozhodně na svůj omyl dlouho nezapomněl.

Jednou se stalo, že „na place“ mezi stoly stáli proti sobě dva kluci, kteří si něco slovně vysvětlovali. Jirka to pochopitelně po očku sledoval, ovšem neušlo mu, že od vedlejšího stolu je svérázným způsobem „povzbuzoval“ - snad jejich - přiořilý kamarád. Měl vysloveně veselou opičku. Čas od času po nich totiž hodil skleničku, kterou sebral na stole. Jirka k němu šel s poznámkou, že bude muset tohle rozbité sklo zaplatit. On, jak byl veselý, snad vyslovil nějakou pochybnost, nebo snad s Jirkou zásadně nesouhlasil, nevím. Pouze jsem zaregistroval, jak k němu Jirka přistoupil zezadu, uchopil ho pod pažemi, zvedl ho ze židle a táhl ho ke dveřím. Neuhodil ho, to jsem viděl. Asi ho jenom „trochu“ zmáčkl aby mu nešťastník neupadl.

Já jen viděl, že mladík snad omdlel, snad měl vyražený dech, ale nekladl ani náznak odporu. Možná se mu tím stiskem nahnalo jenom trochu více alkoholu do mozku a onen srandista byl v okamžiku na mol.

Další zkušenost s Jiřím byla z řešení jednoho problému u šatny. Po skončení diskotéky tam dělal problém nějaký roz dováděný pořizek. Když Jirkovi došla trpělivost, vstal, volnou chůzí přistoupil k živlovi a z ničeho nic mu jednu - doslova - fláknul. Vážení, kdo jste kdy zažili padnout facku, dáte mi za pravdu, že to je klasické mlasknutí. Nikoli však od Vacka. Zvuk, který jsem slyšel, to bylo něco jako když se naklepávají řízky, nebo jako když něčím praštíte do velkého kusu masa. Přátelé pak svého otřeseného kolegu pomohli odvést ven a ještě se Jirkovi omlouvali.

Ne na každého se však musí použít jemné či hrubé násilí. Někdy stačila pouhá domluva, jindy zákaz vstupu do Sportu třeba na půl roku. A je s podivem, jakou měl Jirka paměť jak na lidi, tak i na takto vynesené zákazy vstupu. Zkrátka - lidi je třeba stále vychovávat a já jenom lituji, že podobných vyhazovačů nemají dnes plzeňské diskotéky více. Seřezat totiž nezvaného hosta do krve, sice na jedné straně vzbudí respekt, ovšem na straně druhé to trochu napoví o „duševní svěžesti“ ochránce podniku.

Konečně diskžokejem „na volné noze“!

Myslím, že jsem úplně zapomněl zdůraznit, že povolání diskžokeje mohlo být provozováno jen jako vedlejší umělecká činnost. Hlavním zaměstnáním pro mě byla nejprve práce konstruktéra a později funkce redaktora podnikového rozhlasu plzeňského strojírenského gigantu - ŠKODA. Časté hraní dlouho do noci a ranní vstávání s nástupem v 5.30 u píchaček, to možná nevadí člověku, kterému je 20 let. Jinak to ale snáší organismus ve čtyřiceti, a proto jsem se rozhodl odejít na „volnou nohu“. Dříve to - bohužel - nešlo, protože počet umělců ve svobodném povolání reguloval odbor kultury ZKNV. V roce 1989 se to však všechno poněkud uvolnilo a já jsem dostal, na vlastní žádost, do OP razítko s datem 1. 6. 1989 - umělec ve svobodném povolání.

31. května 1989 jsem prošel naposled 1. bránou Škodovky! Nedovedete si představit ten báječný pocit - žádný stres už jen z pomyšlení na to, že vám ráno zadrnčí u hlavy budík. Dopoledne pohoda. Mohl jsem se konečně vyspat i ve všední dny! Ostatně, taky už jsem to potřeboval. Díky práci ve škodováckém rozhlasu jsem musel denně vstávat ve 4.30. Pracovní doba mi začínala o hodinu později, protože už jsem musel mít nažhaveno a v 5.40 už musely zaznít první tóny škodovákům na ranní cestu k pracovním stolům. V 6.00 jsem je vítal na pracovištích a přál hodně zdu pro tento den.

Mnohdy to pro mě bylo krušné, když jsem končil diskotéku po půlnoci, ale v práci jsem musel být fit. Tam nikoho nezajímalo kdy jsem šel spát. Prvotní práce pro mě byla „u Škodů“. Snad také proto se stala věc nevídaná. Krátce před odchodem ze škodovky jsem dostal ocenění „Vzorný pracovník podniku“. Byla to docela pěkná tečka za 22 lety, kdy jsem vydržel pracovat u jedné firmy. (Přesto jsem se po čase dozvěděl, že prý jsem byl z podniku vyhozen. Prý za článek, kdy jsem si dovolil ve Škodováku kritiku plzeňských pekáren, které občas dodaly pracujícím v tomto strojírenském gigantu nekvalitní výrobky).

Vzpomínky na „Rádio ŠKODA - stanici Okřídlený šíp“

Ano, tak jsem se někdy hlásil, když jsem bral telefony ve škodováckém rozhlasu po drátě. Na jedné straně jsem byl rád, že jsem na volné noze, ale na straně druhé jsem si říkal, že už těžko zažiji to, co se mi povedlo třeba právě na tomto pracovišti. Když dovolíte, začnu maléry. Ty se totiž v případě novináře v rádiu mohou stát jedna dvě. Stačí jen malá chvilka nepozornosti, abyste si zadělali na velký průšvih.

Už při nástupu do funkce redaktora podnikového rozhlasu jsem dostal jednu důvěrnou a pochopitelně, že i důležitou informaci. V žádném případě nepustit melodii

známou pod názvem „Cestářská“!!! Tato populární skladba se totiž mohla hrát jen na základě okamžitého příkazu určitých instancí. To jsem tedy věděl jak já, tak i moje tehdejší spolupracovnice z redakce Škodováků, tedy podnikových novin, Hanka Kadečková. Škodovákům se hrálo pochopitelně i na cestu domů ve 14.30 a ona zaskakovala za mě, protože jinak bych musel mít pracovní dobu každý den o hodinu delší, než měli ostatní pracující. Milá Hanička sáhla po LP s Waldou Matušskou (bylo to ještě před jeho emigrací, tak jsme ho mohli hrát), ovšem nevšimla si, chudák, že strana, kterou pustila končí směsí hitů v jejímž finále je právě ona „Cestářská“. Jako na potvoru já musel ještě něco připravit na druhý den, takže jsem se zdržel ve studiu, aniž bych věnoval pozornost vysílané hudbě.

No a pak to začalo. Jeden telefon za druhým a otázky skoro stejné: „Soudruhu, děje se něco!“ Zbystřil jsem pozornost a bylo mi hned jasno. Když se totiž ozvala v podnikovém rozhlasu tato skladba a do ní hlasatel zakamufloval celkem nevinné hlášení, že totiž „soudruh Vokoun má volat číslo telefonu 2068!“ znamenalo to tajné heslo pro vyhlášení poplachu všem členům Lidových milic! Inu, nebylo mi dobře po těle, ale vše se na patřičných místech vysvětlilo a já dostal jen napomenutí.

Ovšem to nebyl zdaleka první kiks, který se nám podařilo se spolupracovnicí udělat. Ve škodováckém studiu jsem byl už nějaký rok a společně se mnou i

jistá Zdenička Zapletalová. V období před 1. májem bývalo zvykem, že se odvysílal rozhovor s ideologickým tajemníkem PV KSČ, který seznámil pracující v čem bude ten nadcházející průvod lepší, barvitější, kde bude mít který závod své seřadiště, jak půjdeme před tribunou, atd.

Rozhovor s oním soudruhem už jsem natočil předchozí den, takže vysílání jenom stáčela na pás moje spolupracovnice (ze studia se málokdy vysílalo živě, protože na to nebyly vhodné technické podmínky). Závěr našeho poutavého rozhovoru končila moje prudce inteligentní řečnická otázka - co říci závěrem? Tehdy tajemník pronesl myšlenku, že věří, že se zítra všichni setkáme v prvomájovém průvodu, abychom tak manifestovali sílu dělnické třídy. Tečka, muzika a další informace.

Jenže tou další informací měla být zpráva, že dojde ke slavnostnímu předání Rudého praporu (dnes už nevím kdo ho komu dával, ale to není v tomto okamžiku podstatné). Tohle jsem zrovna „datloval“ na psacím stroji. Mezi tím Zdenička dotočila za pozvánku do průvodu nějakou populární melodii s absolutně nezávadnou vokální formací Planety, které doprovázely Plameny, to vše ansámblы vystupující pod hlavičkou ÚV SSM. Relaci jsme normálně odvysílali a asi 20 minut po závěru vysílání se ozval onen ideologický tajemník PV KSČ a poněkud tajemně se zeptal: „Petře, jakoupa písničku jste tam dali za tu naši pozvánku do průvodu?“ Nic zlého netuše, povídám

„já ani nevím, protože to dodělávala Zděnka. Proč se ptáš?“
Místo odpovědi jsem slyšel: „No, pusť si to a modli se, aby si toho někdo nevšiml.“ Nechal jsem si poradit, onu pasáž jsem si přehrál a v momentě jsem byl na mrtvici. Plameny hrály a Planety zpívaly text, který zněl nejprve a capella a po první sloce se teprve přidali muzikanti. Ten text si však budu nejspíš do smrti pamatovat:

*„Příteli, zdá se mi, práce ti chvílemi
nejde tak, jak by sis přál,
krčíš jen rameny, úsměv máš kamenný,
takhle to nejde už dál.“*

No, můžu vám říct, že jsem pomalu strachy omdlíval a skoro jsem se opravdu modlil aby si toho nějaký šťoura nevšiml. Ovšem nejvíc nám oběma nakonec pomohl náš šéf, PhDr. Krátký, který byl perfektním diplomatem a díky svému vystupování dokázal téměř nemožné. Při poradě jsem se po pár dnech dozvěděl, že „to víte, oni by pomalu hned volali po padání hlav, ale to přece nejde všechno takto řešit.“ Uf! To mi tehdy ale spadl kámen ze srdce!

A do třetice podnikové rádio. S další spolupracovnicí, Jaruškou Gregorovou, jsme vysílali jednou na Silvestra. To se hrálo od 10 hodin až do konce směny. Bylo veselo, volali pracující, že by taky chtěli pro někoho zahrát. My jsme museli všem sdělovat, že - a to byla skutečně pravda - hrajeme jenom těm kolektivům, o kterých nám napsali z

jednotlivých ZV ROH, dodali patřičný komentář a uvedli, jakou melodii si BSP nechává zahrát.

Pochopitelně, že jsme už přehráli kompletní hitparádu Zemědělských novin (Šumařem Bártou počínaje a Černým cikánem konče), když se ozvaly ženské od vedle z telefonní ústředny. Abychom prý jim tam pustili Moravanku. Byly to kamarádky, tak tam Jaruška hned pleskla celou jednu stranu LP. Když už deska pomalu dohrávala, zvoní telefon a já za chvíli vidím Jarku, jak nejprve odběhla, šla se podívat do skříně s deskami, pak se vrátila opět k telefonu, aby za chvíli celá rudá vzteky položila sluchátko a povídá mi: „Tedy, to byl ale sprosták!“ Hned říkám, co se děje. A ona na to: „Ále, volal nějakej chlap a ptal se kolik máme ve studiu ještě desek s tou Moravankou. Tak já, jako blbec, jsem je šla spočítat a když jsem mu řekla, kolik desek Moravanky tady ještě máme, tak on mi na to řekl, abych si je strčila do p. . .!“ Ovšem to už řvala smíchy na celé kolo. Byl Silvestr a škodovácký humor měl přece jen své kouzlo.

1. plzeňské privátní rádio - aneb - jak to bylo s FM Plus

Než se začtete do následujících řádek, musím jenom předeslat, že jsem povídání o mém krátkém účinkování v tomto plzeňském rádiu dopsal až dodatečně. Na toto téma

totiž přichází čas od času řeč, když je občas hodnocena úroveň a náplň vysílání nejen plzeňských regionálních stanic.

Po odchodu ze škodovického rozhlasu jsem nemohl tušit, jak všechno v naší společnosti nabere, díky 17. listopadu 1989, ty správné obrátky. Pravda, ne všechno se ubíralo správným směrem, ale nemíním mluvit o tom, co nemohu změnit, případně o tom, co jde jaksí „mimo mně“.

Najednou se přehoupl 90. rok a jednou mi takhle volá Jindra Synáč: „Hele, přijď za mnou do Alfy! Měl bych pro tebe možná docela zajímavou nabídku.“ Říkal jsem si v duchu: „Inu, proč ne. Jindřicha znám už pár pátků, takže se dá čekat, že jeho nabídka nebude žádnou ztřeštěností.“ Přišel jsem a kromě mé osoby tam dorazili i další pozvaní kolegové Zdeněk Raboch, Jirka Berkovec a jeho tehdejší parťák z diskotéky Manhattan, diskotékový elév Marcel Špicar. Všichni jsme byli zvědaví, co pro nás má Jindřich za novinky. Nebudu to nijak natahovat. Dostali jsme návrh na nástup za mikrofony nikoli před publikem v nějaké nové diskotéce, ale v relativním klidu rozhlasového studia, které mělo začít s vysíláním někdy koncem 91. roku. Měli jsme si to promyslet a ozvat se.

Nakonec jsem se přihlásil jenom já a Zdeněk, protože oba moji kolegové, jak Jirka, tak Marcel už nejspíš měli jiné představy o své budoucnosti (Jiří pracuje pro jednu počítačovou firmu a Marcel má dnes v Plzni pár prodejen s elektrospotřebiči).

Dnes s odstupem času, mohu říci, že jsem nelitoval už z několika důvodů. Ona totiž ta prapůvodní práce moderátora v takovém rádiu, představovala každodenní vysílání podle - mezi moderátory - dohodnutého rozpisu s tím, že každý, kdo přišel na frekvenci, si přinesl nějaké připravené materiály aby měl z čeho čerpat při občasných vstupech do éteru. Každý si také vybral štos cédéček (z nichž jsem z počátku velkou část sám ze své sbírky dodal do studia) a šel za mikrofon. Tady to ještě chtělo prolistovat „playlisty“ po předchozích moderátorech, aby se nestalo, že už tehdy by existovala ve vysílání vysloveně neúmyslná tzv. „rotace A“, tedy že by se některá z momentálně oblíbených skladeb objevila i několikrát denně ve vysílání. Zkrátka, byla snaha, aby byla ona tehdejší hudební nabídka co možná nejpestřejší. Pochopitelně s ohledem na skutečnost, jestli se hraje dopoledne pro maminy v kuchyních, odpoledne pro utahané pracující, kteří přijdou třeba ještě navíc naštvaní ze zaměstnání, které jim nemusí být zrovna koníčkem a nebo jestli hrnete do éteru muziku pro noční pohodu.

Kapitolou sama pro sebe byly ony moderátorské vstupy do vysílání. Když člověk situoval své mluvené slovo k právě vysílané hudbě, byl peskován tehdejšími řediteli, že dělá z vysílání diskotéku. Když jsem raději hrál a slovem šetřil, bylo mi sděleno, že chybí kontakt s posluchačem, atd. Jednou mi bylo doslova řečeno: „Kdybys měl říct, že koukáš z okna a vidíš sedět na stromě

kosa, kterej má žlutej zobák, tak to musíš říct!“ Já, po zkušenostech ze škodovického rádia jsem věděl, že než nějaké prázdné tlachy, si lidi raději poslechnou muziku. Ovšem tohle zjištění mi bylo houby platné, protože pochopitelně rozhodoval majitel, který do tohoto projektu vložil nemalé peníze. Zkrátka šéf měl vždycky pravdu.

Ono rozhodování jak často by měl moderátor vstupovat do vysílání bylo nějaký čas chaotické zvlášť potom, co se vrátili Marcel Šůcha (tehdejší moderátor) a šéf ze Slovenska - z krátkodobého studijního pobytu. Ti totiž navštívili velice populární bratislavské Rock FM Radio, kde prý byl onen moderátor pro posluchače poněkud vzácnější a spíš tam „jely“ ve vysílání jingly. Inu, myslél jsem si své, protože nemělo cenu jítřit atmosféru pod vedením cholerického šéfa.

Zkrátka, tohle všechno celkem šlo. Překousl jsem i takové ty teorie, že pokud jde nějaký moderátor po městě, všichni kdo ho potkají, vědí, že je z FM Plus. Šéfům kupodivu nedocházelo, že náhodní chodci mohli poznat akorát tak nás, kteří jsme pro širokou veřejnost dělali pár desítek let diskotéky, kde jsme byli na očích. Pokud ovšem vyšel po frekvenci ze studia třeba Rosťa Vopelka, tak byl pro kolemjdoucí neznámým pojmem, stejně jako mnozí další, kteří „hovořili k národu“ v Plzni a okolí.

Mně osobně bylo vždycky vytýkáno, že se pořád snažím dávat do vysílání rockovou muziku, a že to lidi neberou. Pravda, když je člověk srdcem rocker, tak

se snaží občas něco takového zařadit. Ovšem zase jen občas a žádné běsy. I rocker, prezentující muziku široké posluchačské veřejnosti, musí být soudný. „Pro těch pár rockerů, kteří mají naladěno, ale stejně si žádnou reklamu do vysílání nedají (a reklama přece rádio živí), nemá cenu hrát.“ Taková byla reakce šéfa rádia, takže jsem se přeci jen umírnil, ovšem zjistil jsem, že to bylo málo. Dodnes si vzpomínám, jak za mnou tehdy přišel šéf vysílání se Zdendou Roučkou, měli v ruce playlisty z minulého dne a některé skladby v mém vysílacím bloku měli podrženy. „Podívej“, vybaflí na mně, „hraješ moc bigbítu!“ Já jsem to skoukl a povídám: „Ale tohle přece nejsou žádné bigbítové věci!“ Jejich odpověď mě doslova uzemnila: „No jo, ale je tam slyšet kytara!!!“

Hudebně jsem tedy „změknul“ ještě víc, a tak se mi stávalo, že když jsem šel po městě, skutečně mě lidi poznávali a kamarádi mi občas říkali: „Človče, vždyť ty hraješ hůř, než za komunistů!“ Marně jsem jim vysvětloval, že sice nejvyšší šéf FM Plus Věna Ježek nikdy u komunistů nebyl, ale když v tom má své peníze, které chce dále točit, musím hrát tak, jak chce on. No a když se mi to stávalo častěji, říkal jsem si: „Máš ty to vlastně za potřebí, poslouchat pořád nějaké debaty o tom co bys měl hrát, jak bys měl mluvit, atd?“ A tak se stalo, ještě v době, kdy začaly proskakovat mezi moderátory řeči, že bude zaveden do vysílání hudební selektor, že jsem měl v létě 92. roku do rozhlasového fermentu vyznačit termín mé

letní dovolené. Udělal jsem tam čáru od 3. července až do konce měsíce. Všichni se divili, že si dělám tu dovolenou nějak dlouhou, ale já jsem jim vysvětlil, že už se po dovolené z pochopitelných důvodů nevrátím. A tak jsem zakončil svoji kariéru moderátora nejposlouchanějšího lokálního rádia v Plzni a okolí.

S odstupem času jsem ovšem musel s notnou dávkou ironie konstatovat, že plzeňské Rádio FM Plus udělalo za prvních 9 let činnosti obrovský skok dopředu. Když si vezmu, že jim v 91. roce vadily ve vysílání skladby, ve kterých byla slyšet kytara a na „narozeninovém plese“ rádia o 9 let později byla součástí programu skotská rocková kapela Nazareth, pak tedy - při hudební náplni jejich vysílání - klobouk dolů.

Přišel jsem, viděl jsem . . .

Když už je řeč o Rádiu FM Plus, nemohu nevzpomenout na jednu z epizod z jeho začátků. Tím chci také uvést na pravou míru jeden ze článků, které vyšly kdysi v Plzeňském deníku, kdy byli představováni jednotliví moderátoři.

Na počátku byla celkem nouze o dobré moderátory. Jak známo, kolega Zdenda Raboch „byl odejit“ za to, že ve vysílání, při jednom svém vstupu, měl říct něco na téma, že shání nějaký počítač pro synka a pokud tedy někdo z posluchačů má něco takového na prodej, aby se ozval.

No a „dorazil“ to konstatováním, že si musí ještě dojít zbytek svačiny. Na to konto bylo vedením rozhodnuto, že takhle tedy ne a Zdenda musel ukončit své působení v FM Plus. (V současné době ho můžeme slyšet každý den ve vysílání ČR Plzeň a řekl bych, že tahle forma vysílání ho uspokojuje daleko více, než nějaké plané tlachání ve studiu regionálního rádia).

Na jedné z porad bylo tehdy rozhodnuto, že pokud někdo z nás známe někoho šikovného, kdo by mohl do rádia nastoupit jako moderátor, abychom takové lidi přivedli. Vzhledem ke skutečnosti, že já měl další kolegy diskžokeje, kteří mluvit uměli, zašel jsem na plzeňský zimní stadion, kde se zrovna hrál ligový hokej. Tam pouštěl muziku, případně hovořil k publiku kolega a dj. Ivan Dischinger, společně s Jirkou Růžkem. Zde jsem Ivana v rychlosti seznámil s možností dělat moderátora v FM Plus a on tuto nabídku přijal. Díky této skutečnosti se později dostal i mezi realizační tým fotbalistů Viktorie Plzeň, kde zastával nějakou manažerskou funkci.

Takové tedy byly začátky mého bývalého kolegy, dj. Ivana Dischingera ve vysílání Rádia FM Plus. Proto mě trochu zamrzelo, že ve svém představení docela opomněl, jakým způsobem se do této stanice dostal. Na tuto otázku totiž Ivan odpověděl velice prostě: „Přišel jsem, viděl jsem, . . . „ Ale nejspíš dostal ony správné instrukce od vedení, které nemohlo strávit skutečnost, že se někdo odváží odejít z 1. soukromého rádia v Plzni, a

proto nejspíš nesmělo ve spojitosti s názvem rádia padnout jméno Petra Březiny.

Ostatně do FM Plus jsem „přivedl“ i jednoho z nejpopulárnějších moderátorů, dj. Michala Balíka, který dělal diskotéky v Plzni na Slovanech „na bazénu“. Jednoho dne se mi objevil v diskotéce Sport a okukoval moji aparaturu. Tehdy jsem ani nevěděl, že ten hošík je právě Michal. Když jsem to zjistil, hned jsem ho „zaktivoval“, vysvětlil situaci a FM Plus mělo dalšího schopného člověka za mikrofonem. Pravda, z počátku jeho účinkování jsem musel čelit občasným rozhořčeným otázkám některých starších posluchačů z řad mých známých, kteří se mě při náhodném setkání na ulici ptali, jestli ten Balík není nějaký ulítlej. Měl prý by si uvědomit, že nemluví někde na diskotéce pro puberťáky, ale že ho poslouchají taky dospělí! S odstupem času, Michal - díky své kreativitě a občasným úletům - už dnes moderuje v jednom docela oblíbeném rádiu v Praze.

Obdobně je na tom i další bývalý speaker FM Plus, Marcel Šůcha. U tohoto člověka mě fascinovala jeho obrazotvornost, lehkost projevu, slovní zásoba a především skutečnost, že ty své glosy do vysílání si připravoval stále. Něco ho napadlo a už to „hrnul“ na papír. S ním jste mohli povídat, on stačil diskutovat na dané téma a pořád si dělal nějaké poznámky, ze kterých pak vycházel při svých vstupech do vysílání. Pravda, mnohé jeho komentáře často sklouzávaly do dvojsmyslností, ale daly se strávit. Pokud

„nepřestoupil“ do jiného rádia, měl by snad být v pražském Kissu. Ovšem při jeho talentu by nebylo divné, kdyby už mluvil někde jinde, kde jsou schopni pro nadprůměrného moderátora nabídnout nadprůměrné „ocenění“, tedy takové, jaké Marcelovi rozhodně náleží.

Nic netrvá věčně

Svého času největší diskotéku ve městě, Sport, jsme opustili v době její největší slávy. Nic však nemůže trvat věčně, zejména v branži tak pomíjivé, jako je zábava či hudba a vlastně kultura vůbec.

V roce 1992 začalo konečně docházet k tomu, co se ostatně dalo už nějakou dobu očekávat. Ledy se začaly hýbat, legislativa dávala nové možnosti, a tak se stalo, že někteří podnikatelé začali zúročovat svoji píli a aktivitu. Své nastřádané peníze chtěli nějak dále investovat. (Nechme stranou otázku, zda pořízení diskotéky je tou nejrozumnější aktivitou k dalšímu točení peněz. To si musí každý zvážit sám, za jakým účelem si takový podnik pořídí). Skutečností je, že během tří měsíců byly otevřeny v Plzni dva nové diskotékové podniky - Elektra a o pár desítek metrů vedle pak Manhattan. Vše „při ruce“ a bez nějakého dalšího cestování trolejbusem, případně návratem pěšky zpět do středu města ne moc vábně vypadající Dukelskou třídou či Prokopovou ulicí na další spoje pro cestu domů. Všechno tam bylo nové - na rozdíl

od našeho Sportu, kde se za celou jeho existenci nezměnil kus nábytku, nedošlo z žádné stavební změně. Taky proč, ale hlavně za čí peníze, když to celou dobu patřilo Jednotě. V samotném závěru provozu pak už asi bylo každému v tomto podniku jasné, že na nějaké úpravy by bylo pozdě, a pokud by se vůbec něco dalo nějak upravovat, nejspíš by to stálo dost peněz. Dopadlo to tedy tak, jak to ani dopadnout nemohlo. Květen 1992 byl posledním měsícem provozu této - kdysi - oblíbené diskotéky. Musím říct, že nikomu ze svých kolegů nepřeji zažít konec podniku, kde jste strávili několik let.

Kam se ptáčku, kam schováš?

Na diskotéky v plzeňském Sportu stále vzpomínají mnozí tehdejší návštěvníci a smutně konstatují, že vlastně oni, kteří se pomalu dostávají do věku, kterému se říká střední generace, nemají kam jít. Současné diskotéky s typickou „duc-duc“ muzikou, plné mláďat a hlavně příšerným množstvím decibelů, to už prý není nic pro ně. Na straně druhé je tu spousta hudebních klubů, ovšem ne každý chce poslouchat současnou muziku, i když třeba rockovou a zase - „na plný pecky“.

Ideální by byl podnik, kde by se hrála pouze muzika pohodová ať k poslechu, či k tanci, kam by si mohla tato odrostlejší diskotéková generace zajít třeba jenom posedět a popovídat. Taková oáza klidu, jakou v Plzni bývala

kavárna Slávie nebo třeba cukrárna u Nováků (tam sice té muziky nikdy moc nebylo, ale zato měl člověk jistotu, že se tam setkal s lidmi, které znal, dozvěděl se něco nového a podobně). Pohodový podnik s celotýdenním provozem pro tyto lidi zkrátka v Plzni chybí. Vyčlenit pro tuto klientelu jeden den v týdnu v některé ze stávajících diskoték, to je sice chvályhodné, ovšem ani trochu efektivní. Lidi totiž musí mít „uloženo“ v paměti, že existuje podnik právě pro tuto generaci, prostředí, kam mohou přijít kdykoli, kterýkoliv den v týdnu. Nelze přemýšlet, kdy mohou jít s partnerem někam abych se „strefil“ do toho správného dne s tou správnou muzikou.

Otázkou druhou je, jestli tahle střední generace půjde do podniku diskotékového typu, jestli by jí nevyhovovala více vinárna, kde by bylo intimnější prostředí. Já osobně tvrdím, že pokud bude účinná reklama a trpělivost ze strany majitele, ať mi nikdo neříká, že město, které má cca 50 tisíc obyvatel v onom středním věku „kteří nemají kam jít za zábavou“, že by se denně nenaplnil podnik s kapacitou 100 míst. Z vlastní zkušenosti vím, že když jsem hrál v plzeňském hotelu ŠKODA na nám. Českých bratří (a hrál jsem tam tři a půl roku nonstop, od úterý do soboty), trvalo to déle než půl roku, než si lidé zvykli na to, že tam mohou přijít nejen za tancem, ale třeba jenom tak posedět, popovídat si a to vše s příjemnou hudební kulisou, která jim v ostatních chybí. Nakonec, když si lidé zvykli, bylo běžné, že přišla třeba parta kolegů z jednoho

pracoviště, kde měli nějaký důvod k oslavě a přišli právě na moji diskotéku, protože věděli, co jim mohu nabídnout. Ovšem o takovém podniku se musí vědět. Tyto úvahy však ponechme nyní stranou.

Další velká nová diskotéka - Baccardi

O dvou nových plzeňských diskotékách otevřených počátkem 90. let - Elektře a Manhattanu - už jsem se zmínil. Dalším velkým diskotékovým podnikem, který tehdy získal velkou oblibu, bylo Baccardi. Sice na okraji města, ale s možností posezení a komunikace mezi návštěvníky. Pochopitelně, že jsem se musel podívat i do tohoto „stánku kultury“ (jednak proto, že mě zajímalo, jak to tam vlastně vypadá, a také proto, že tam hráli i někteří moji bývalí kolegové z Rádia FM Plus).

První dojem nebyl špatný, bylo to zase něco nového, neokoukaného. Co mi však vadilo, byla kvalita reprodukováné hudby v místech, kde se jinak celkem příjemně sedělo. Člověk měl dojem, že jde kolem stodoly, kde hraje nějaká muzika. Byly slyšet jenom basy což zase já mít nemusím. - Ovšem pokud mám já osobně poslouchat muziku třeba jen jako dokreslení atmosféry, tak tam musí být slyšet všechno. Nejen basy. - Zkrátka, jsou věci, na kterých by se nemělo šetřit. A aparatura pro ozvučení jakéhokoliv prostoru, ta je prvořadou záležitostí. (Je mi jasné, že současná diskotéková generace nedychtí

Central
Arizona

po nějakém perfektním zvuku při tanci, ale pak nemohu očekávat, že by se mi v lokálu zastavil host, který nejde tancovat, ale třeba jen kouká po pěkných holkách, nebo si jde něco dobrého vypít a chce při tom slyšet trochu hudby. Ale to je věc jiná).

Gigant mezi diskotékami

Dalšími řádkami jsme stále ještě na počátku let 90. V roce 1992 totiž došlo v Plzni ještě k jedné výjimečné události - viděno očima milovníků diskoték.

Začátkem října byla otevřena - toho času - nejlepší nebo snad dokonce největší diskotéka v České republice: Fancy Centre Show v Plzni - Doubravce (bývalé kino Lucerna). Celý komplex dodala „na klíč“ bratislavská firma Music Markt DMC, takže bylo rozhodně na co koukat. Slavnostní otevření Fancy, jak se všeobecně tomuto podniku říkalo, proběhlo za účasti špičkových slovenských diskžokejů, jako byl Juro Vavrovič nebo Igor Malovec. V Bratislavě tehdy už běžně dělali mixované diskotéky a předpokládali, že je budeme dělat i zde. Oni však upřednostňovali vinylové maxáče, zatímco my to mydlili z CD. Brali jsme proto naše hosty jako příjemné zpestření premiérového večera. (Ostatně majitel si nemohl dovolit nějaké diskotékové experimentování, které by mu nejspíš odradilo návštěvníky). Mnohé mladé nadšence, jako byl dj. Martin Košátka (umělecky DJ Dr. X), určitě

srdce bolelo při pohledu na dva gramofony Technics (každý stál kolem 20 tisíc korun), přičemž na jednom z nich se točila plyšová žába - pozůstatek po jedné diskotéce pro děti – druhý byl připraven pro případ, že by ho bylo třeba použít (???) a třetí, záložní, stál na zemi v prachu pod pultem, a my „jeli“ z CD přehrávačů.

Nechci se nějak vymlouvat, ale myslím, že v době největšího zájmu o tuto novou diskotéku, kdy chodili jak mladí, tak i ona střední generace (za večer se běžně vystřídal 1000 až 1200 lidí), udělat v sobotu mixovanou diskotéku, snížila by se návštěvnost v nejbližších dnech minimálně o 30%. To by nás asi majitel Fancy, Jirka Záhoranský, moc nepochválil.

Stejně, jako jsem byl rád, že v tomto podniku mohu vystupovat, mě zároveň mrzelo, jak se diskotéka sama doslova odepisovala. Základní problém totiž vznikl už při jejím otevření, kdy dodavatelé nedostali zaplacené to, co bylo ve smlouvách. Provozovatelé se pak nemohli divit, že bratislavští - do té doby - partneři a přátelé, odmítli nějaký další servis celého zařízení a návštěvníci se zase nestačili divit, že místo inovace světelných efektů se toto vybavení neustále ztenčovalo, až se celý prostor změnil v tmavou halu. Světelné parkety, UV zářivky a zbylé „parky“ reflektory totiž moc slávy nenadělají ani v takovém prostředí, jaké bylo ve slavné Fancy. Rok se s rokem sešel a v pořadí druhou oslavou Silvestra (přelom let 1993/94) hvězda tohoto podniku zhasla. Sešlo tak i z

velkých plánů, kdy součástí této diskotéky měl být hotel, podzemní garáže, čínská restaurace a já nevím, co ještě. Aby však nebyla tahle pasáž zase moc truchlivá, jeden z četných „veselých příběhů z natáčení“, ke kterému došlo jednou ve Fancy.

V průběhu večera za mnou přišlo jedno mládě. Dívka s prosbou, jestli bych jí mohl zahrát tu písničku, jak se v ní prý pořád zpívá „ňoumo, ňoumo“. Protože už takové rádobyцитování textů znám, přemýšlel jsem, co to vlastně ta žába chce slyšet? Po chvíli mi došel onen text, ze kterého bylo jasné, že se jedná o skladbu skupiny Maxx, kde se zpívá „. . . No More, No More I Can't Stand It, . . .“. Mladá dáma, jazyka anglického neznaje, však slyšela místo „No More, No More“, ono žádané „ňoumo - ňoumo“. Někdy vyhovět dámě, bývá skutečně náročné. (Není nad to, když jí koukají z očí lumpárny. Tím je velice brzy řečeno vše).

Fancy se opět probouzí(!?)

Po nějaké době to zde zase „dýchalo“, ovšem původní snaha majitele o vybudování podniku pro střední generaci, se myslím minula účinkem. Záleží v první řadě na druhu nabízené muziky a na osobnosti diskžokeje. Tohle nezmění sebedecentnější prostředí. Pouštět však ono klasické „duc-duc“, které nabízí každá diskotéka ve městě, střední generaci - podle názoru praktiků věkově od

CELEBRATION

třiceti let výše - rozhodně nepřitáhne. Tuto generaci neodváže ani nějaké ztřeštěné show sebevyhlášenější světové firmy. Ona bláznivá show o „zajímavé ceny“ totiž zase přitáhne pouze trochu bláznivější publikum, tedy běžné návštěvníky diskoték. Po slávě Fancy tedy přišel další majitel a nový název – Showtime. Pak další nový majitel a s ním i název staronový - Lucerna. Jakési zmrtvýchvstání téhle diskotéky naznačil konec srpna roku 2000. Dva - údajně pražští - podnikatelé, snad díky jakémusi srovnávání dluhů dostali tohoto „trojského koně“ coby finanční vyrovnání a tak jsme měli v Plzni - Doubravce podnik s názvem F1 Disco Club.

Měl jsem (po několika letech a po několikáté) možnost, vrátit se opět na staré místo. Nutno dodat, že za podmínek, které oba podnikavci nabízeli, se zde hrát nedalo a tak nebylo ani divu, že po krátkých třech měsících zde byla opět tma. Noví naivní majitelé si totiž mysleli, že pokud otevrou nový podnik, lidi se jen pohnou. Jak se nechali slyšet v Praze to je prý takhle běžné. Jenomže oni zapomněli, že plzeňská čtvrť jménem Doubravka sice je směrem na Prahu, ale od naší matičky ji dělí 80 km! Pokud tady neudělají masivní reklamu a nenabídnou nějaký zajímavý program, nemají šanci na úspěch. Ještě navíc, díky neznalosti místních poměrů, mají smůlu v tom, že současnou „zábavní osu“ v Plzni tvoří především podniky na Americké třídě (známá Jednadvacítka, Elektra, možná bývalý rokáč Céčko (nyní MIX), „václavák“ Alfa, případně taky otevřená restaurace U Nováků). Na to, aby někdo přijel do jejich „ef jedničky“, to znamenalo vzít

taxíka, po příchodu do podniku zjistit, že je tam třeba poloprázdno, a tak vyhodit další peníze za návrat stejným taxi (pokud už neodjel) zpět do centra. A tohle absolvuje normální člověk v dnešní době nejspíš pouze jednou. Podruhé nebude mít chuť nechat taxikáři za dvě cesty jenom proto, aby zjistil, že nemá cenu do F 1 Disco Clubu strkat nos, protože tam skoro nikdo není.

Březen 2001 byl opět novou nadějí pro tento diskotékový kolos. Noví majitelé, nové plány. Občas house party, občas snad prý i něco pro střední generaci, občas . . . Zkrátka opět programový guláš. Nyní si tam můžete přijít vsadit na cokoli a v případě velkých sportovních akcí toto shlédnout na velkoplošné projekci.

Že by byla u některých Harlejářů jiná hudební orientace?

Během mého krátkého působení při pokusu o znovuvzkříšení doubravecké diskotéky - pod názvem „F - 1 Disco Club“ - jsem byl opět svědkem nezapomenutelného zážitku.

Nejspíš proto, že žádný z jezdců F 1 neměl zrovna ten den volno (slavnostní znovuotevření se plánovalo na pátek, 25. srpna 2000), připravili noví šéfové diskotéky první večer pro majitele silných motorek. Před akcí mi bylo řečeno: „To víš, pozveme sem pány podnikatele, který

celej tejden makaj, a pak o víkendu se jedou odreagovat na pěkný mašině. To něco zažiješ!“ No, musím vám potvrdit, že měli pravdu.

Večer před akcí přijelo pár sympatických hochů v kůži, ke stropu zavěsili nafukovací maketu - údajně to měl být Harley - ovšem já být majitelem fabriky na tyhle božské mašiny, tak bych tvůrce této atrapy zažaloval pro zesměšňování značky. Ale budiž. Pak přišel - nejspíš mluvčí tohoto motocyklového gangu s otázkou: „Kdo tady zejtra hraje?“ Hrdě jsem se přihlásil a povídám, že já. Na to mi bylo řečeno: „Jestlipak pro nás máš tu správnou muziku?“ Po zkušenostech se známými muzikanty z řad mých kamarádů v kapelách, jako jsou Odyssea, Pumpa či Turbo, tedy v partách, které už několikrát svým hardrockem obohacovaly pár takových setkání, ke všeobecné spokojenosti přítomných, jsem hbitě vysypal názvy některých typických představitelů jak klasického hardrocku, tak i jižanského soundu, jako např. 38 Special, Molly Hatchet, Lynyrd Skynyrd, Outlaws či ZZ Top. U posledně jmenovaných Texanů jsem však byl přibrzděn slovy: „No, od těch taky né všechno!“, což mě poněkud zmátlo. Ovšem pak přišla ještě doplňující otázka, která mě uzemnila totálně: „A máš taky Rammsteiny?!“ Jenom jsem němě přikývl a v duchu jsem se ptal sám sebe, kde to ti moji kámoši muzikanti a pro jaké motorkáře vlastně hráli? Inu, nejspíš jsem zaspal hudební vývoj některých milovníků Harleyů.

Queen Club - následek ekonomické náročnosti

V létě roku 1993 byla v Plzni otevřena další velká diskotéka - Queen Club. Původní nadšení tří majitelů a snaha, že by se mělo jednat výhradně o rockovou diskotéku, vzalo brzy za své. Zjistili jsme totiž (říkám „zjistili jsme“, protože stejně nadšený jsem byl i já, srdcem rocker), že podnik obdobného zaměření by se snad uživil maximálně v Praze. Nikoliv tady v Plzni, kde bylo ještě navíc pár menších rockových klubů.

Opět sehrála svoji roli ekonomika, kdy byli majitelé rádi za každého návštěvníka, takže žádná rocková diskotéka, ale podnik, kde se hraje všechno. Naštěstí to zde alespoň hrálo tak, jako nikde jinde ve městě (mistr zvuku Franta Sýkora se skutečně vyznamenal a já mohl každému právě zde demonstrovat, že nejen při koncertu, ale i při diskotéce, musí basy „oklepat bláto s džín“). Stejně tak i světelný park tam byl vždy jedinečný. Pravdou je, že po nějakém čase zbyl jen jediný majitel - Semír Hasan - kterému patří dík za to, že diskotéka jela alespoň na závěr týdne. Další dík, ale v uvozovkách zase patří jednomu zběsilému rudému poslanci z okolí. Ten rozpoutal kampaň proti diskotéce, jejíž základy byly dány komunistickou Akcí Z. On, stejně jako pár dalších kovaných bydlících

v okolních domech nemohlo unést skutečnost, že v kulturním stánku postaveném rukama dělníků je doupě angloamerické kultury. Muzika se tedy musela zkorigovat, zvuk sice už neměl tu prvotní dynamiku, ale i tak stála tato diskotéka za návštěvu. - Škoda, že byla poněkud „z ruky“.

Čas od času tam bylo možné navštívit nějaký větší rockový koncert (díky interiéru to byl jediný diskotékový podnik v Plzni, který byl připraven i na tuto eventualitu), či podobnou akci. Dá se říci, že díky Semírovi až fanatickému nadšení tato diskotéka existovala - v podstatě bez nějaké větší přestávky - takovou dobu, že se s tím zatím může pochlubit jen pár plzeňských majitelů obdobných podniků tohoto druhu.

Po nějakém čase však už byla skutečnost zase úplně jiná a této hudební scéně se snad říkalo nějaký čas Labyrint. Jenomže situace se mění s každým půlrokem a to, co je napsáno na těchto stránkách nyní, už v okamžiku, kdy tohle čtete, nemusí být zdaleka pravdivé. Poslední informace sice říkají, že kulturák s lidovým názvem Šeříkovka už zase patří „městu“, ale to prý by se ho už nejspíš zase rádo zbavilo.

„Sezení na několika židlích“

Pozorný čtenář si možná říká: „Přestal hrát ve Sportu - v 92. roce, pak také ve Fancy, ale co bylo dál? A taky mezi tím?“ A má pravdu.

Bylo totiž období, kdy jsem pomalu nevěděl kam dřív skočit. Hrál jsem v plzeňském klubu mládeže Dominik, začaly diskotéky ve VŠ klubu Oko, hrálo se ve vinárně v obchodním domu Centrum na Doubravce a do toho všeho se ještě rozběhly diskotéky v malém sálu Měšťanské Besedy. Ve snaze nedopustit stav bez práce jsem vítal každou nabídku ke hraní. (Faktem bylo, že se tehdy už pilně pracovalo na interiérech Fancy, takže byl zřejmý termín otevření tohoto diskotékového skvostu. Ale znáte to). Zvládat se to celkem dalo, pravda, s vyplazeným jazykem. A tak bylo na čase tyto roztříštěné aktivity trochu zredukovat. Jedna taková redukce přišla vlastně tak nějak sama od sebe a byla dána skutečností, že do jednoho výše zmíněného podniku se scházelo zcela specifické publikum. Někdo možná už asi trochu tuší, kdo ne, pak čtěte dále.

Vysokoškolský klub Oko

Pokud by si snad někdo myslel, že sem chodila relaxovat nepracující inteligence, pak by byl trochu na omylu. Inteligence snad ano, stejně jako nepracující. Doufám, že se nikdo neurazí za mé posouzení, ale já to kvalifikoval jednoduše - „podlampoví úleťáci“. Pochopitelně, že v podstatě nemám nic proti této skupině mládeže, jejíž mekkou byla vyhlášená scéna populárního plzeňského Divadla Pod lampou. Já osobně se totiž řídím heslem „žít a nechat žít“, ale nemusím všechno. Tihle

diskotékoví návštěvníci jsou vesměs absolutní pohodáři. Dilem letorou a dílem skutečností, že „joint“ udělá taky své. Jejich kouření marjánky mi kromě typického smradu celkem nevadilo, přestože já sám jsem notorický nekuřák. (Jen pro vaši informaci, tuto svoji pubertu jsem zahájil v 6. třídě krabičkou cigaret Lípa a skončilo mi to ve třídě 9., kdy jsme byli na školním výletě v Aníně u Sušice a já tehdy se svým kamarádem vytáhl dvacítku Startek bez filtru. Dost to se mnou potom cvičilo. Tedy ani ne se mnou, jako s mými vnitřními orgány. A tak jsem řekl - dost! Cigarety zkrátka taky nemusím a stal se ze mě nekuřák). Spíš mi u návštěvníků Oka vadila poněkud jiná hudební orientace, která by si pomalu vyžádala změnu mého repertoáru. Zkrátka a dobře - ze starého rockera, radikála, či zastánce undergroundu neuděláte. Pravda, dala se tam hrát stará rocková klasika, ale to bylo jen okrajové. (Jednou jsem dokonce dostal „lákavou“ nabídku. Přišel za mnou k jevišti jeden z návštěvníků, který požádal o oblíbenou kapelu stylem: „Hele, vole, když mi pustíš Zepelíny, dám ti půl gramu haše.“ Nevím, jestli to myslel vážně, ale já jsem mu na rovinu vysvětlil, že mu na nějakej haš kašlu, při čemž se na mě nechápavě podíval a dodal: „Nejsi blázen?“ Protože jsem nebyl a ani nechtěl být blázen, vysvětlil jsem mu, že mu ty Zepelíny pustím s radostí a zadarmo).

Další věc, která mi vadila byla skutečnost, že tihle broučkové si své místo v prostorách diskotéky nijak moc nevybírali a bylo jim jedno, jestli sedí na židli u stolu, nebo

leží na okraji parketu. Zkrátka „ve finále“ do dopadlo tak, že oni chtěli muziku, kterou já neměl, protože mi tento styl nikdy nic neříkal a já jim zase prezentoval to, co nezajímalo je. Naštěstí byli mladší a radikálnější kolegové (jako např. Roman Sedláček alias DJ Monge), kteří rádi nastoupili na moje místo. Tak jsem jim nechal volné pole působnosti a vlastně nějaký čas i svoji aparaturu. Když jsem však poznal, jak dostávají zesilovače i bedny doslova zahulit a že mi šňůry k bednám pomalu rozleptává vylitý alkohol, raději jsem vše v pudu sebezáchovy sbalil a odvezl. Tím pro mě tahle diskotéková atrakce skončila a já měl zase další životní zkušenost.

Když v baru houstne dým...

Po všech těch rušných diskotékových večerech přišla koncem léta roku 1993 nabídka dělat diskotéky v plzeňském hotelu Škoda. Bylo to pro mě zase nové prostředí a nová zkouška, jestli obstojím. Pochopitelně, že jsem tuto možnost uvítal. Odpadalo také různé stěhování aparatury, nošení cédéček - ty jsem měl dokonce zavřené v hotelovém trezoru - a byla pochopitelně možnost vybudování své nové klientely. Vše inklinovalo k tomu, že se zde začne scházet ona střední generace, která zatím v Plzni neměla kam jít, protože (jak už bylo řečeno) tu nebyl podnik pro jejich věk a s jejich muzikou. Ještě ke všemu udělalo vedení hotelu další radikální změnu: kromě

diskotéky (dříve zde hrála různá barová dua či trojky, na které však nikdo nechodil), zde byl i striptýz. Pokud se „povedla“ tanečnice, věřte, že bylo na co koukat. Pravda, na straně druhé občas všichni návštěvníci - zejména ti střízliví - nevycházeli z údivu. O tom ale až později.

Byl jsem tedy v novém prostředí a musel si zvykat na skutečnost, že vlastně také hraji hudbu k poslechu. Někdy „piánko“, protože si hosté přišli odpočinout a popovídat si s přáteli, jindy se tancovalo, ovšem decentně (tohle jsem kvalifikoval jako tempo, při kterém by se mi tančící neměli rozcuchat). Zkrátka se hrálo podle klientely, která ten večer přišla. Stávalo se někdy, že za celý týden nebyla na parketu ani noha! Ne, že by nepřišli lidé, ale protože přišli jen posedět. Musím se však přiznat, že jsem se s touto skutečností nemohl dlouho vyrovnat. Často jsem si říkal, jestli hraji tak mizerně nebo čím to je, že ti lidé jenom sedí. Po čase a po rozhovorech s mnohými návštěvníky jsem však poznal, že odcházeli spokojeni právě proto, že poseděli v příjemném prostředí, kde byla i bezvadná hudba, která je ani trochu nerušila. Ba naopak.

Jednou se mi stalo, že do tohoto prostředí zavítal jeden z mých podstatně mladších kolegů, Jirka Baxa, který tohle okomentoval slovy: „Ty vlastně máš svoji diskotéku, jako soukromou rozhlasovou frekvenci“, a měl svým způsobem pravdu. Jiný kolega mi zase na rovinu řekl, že: „tady bych tedy zrovna hnít nechtěl.“ Inu po tom všem, co já už zažil a ve věku, kdy chci mít už taky svůj klid s

pohodovou muzikou, jsem mu jeho názor nevyvracel, ale myslel jsem si své.

Striptýzové potěšení, ale i poděšení

Jak jsem již v předcházejících řádcích naznačil, bude řeč i o tanečnicích - striptérkách. Hned na úvod předesílám, že v drtivé většině nejsou tato děvčata žádnými šlapkami. Pokud ale některá dívka chce tuto práci dělat, musí být exhibicionistka. Musí na ní být vidět, že jí dělá potěšení se před mužskými ukázat. Že by měla mít i pěknou „figuru“ se vším všudy, to je také předpokladem pro tento druh umění. Ne vždy se podařilo všechny tyto vlastnosti skloubit do jedné ženské, a tak se stávalo, že docházelo při vystoupení k tomu, co říká nadpis.

Řečeno sportovní terminologií, „extraligovou“ úrovní se mohla pochlubit Miss Martini, tedy Martina, která kromě všech předpokladů měla ještě navíc i artistickou školu a skutečně dříve vystupovala jako hadí žena. Její vystoupení, to nebylo jen potěšení pro zrakové smysly přítomných pánů.

Další tanečnicí, která splňovala ta nejvyšší kritéria, a která byla oblíbena hlavně pro to, jaké uměla udělat show, byla slečna Veronika. Ta bývala v hotelu nejčastěji (nejen proto, že se zaláskovala do barmana Vašíka). Její vystoupení bylo každý večer jiné, protože v sobě měla také kousek komika a tato vlastnost jí umožňovala

improvizovat každý večer jinak, podle její fantazie. Řekl bych, že byla velice decentně rozpustilá a v jejím případě jí „hrály“ nejen oči. Když to shrnu velice jednoduše, musím konstatovat, že obě už byly zkušené profesionálky, což se však nedalo říci o každé tanečnici, kterou do hotelu agentura poslala.

Jednou se taky stalo, že dorazila dívka jménem Petra. Stvoření plaché, skoro málomluvné. Pokud s ní člověk hovořil, měl dojem, že se ho takhle křehotinka bojí. Jak jsme se po několika dnech dozvěděli, právě u nás začínala. Ostatně její vyplašenost to naznačila už při prvním vystoupení, kdy spíš než na návštěvníky, koukala někam ven z oken a jakoby sledovala, jestli jí neujiždí trolejbus.

Protože jsem s těmito děvčaty domlouval podrobnosti o hudebním doprovodu k jejich vystoupení, hovořili jsme pochopitelně o všem možném. (Na některých bylo znát, že těžce nesly skutečnost být samy v cizím městě a bylo na nich vidět, že popovídání s někým v jejich okolí jim psychicky pomohlo). Když druhý den přicházela Petra po prvním vystoupení z šatny (první vystoupení bylo „topless“, tedy v závěru sundala horní díl šatů a po přestávce pak už šla dělat klasický striptýz), zase byla nějaká nesvá. Povídám jí: „Človče, Péťo, tak jak se tváříš to vypadá, že máš své tancování, jako nucené práce! Chce to trochu veselosti!“ A na toto povzbuzení jsem dostal krásnou odpověď, plnou naivní rezignace: „Když oni na mě všichni tak blbě čumí!“

Co se snese v lese, nesnese se na plese

Již jsem se zmínil o skutečnosti, že taková striptérka se musí umět chlapům ukázat. Práce pro ni musí být koníčkem. V jejím vystoupení musí být něco ženské něhy, něco erotiky, ale také musí mít cit pro hudbu a rytmus především. O fyzických předpokladech ani nemluvě.

Občas si však člověk říkal, že některé dívky mají minimum sebekritiky a nechápou, že jejich nahota v koupelně se dá unést, protože tam je to životní nutnost. Pokud však s tím chtějí jít na veřejnost, budou kritéria náročnější. Tak se jednou stalo, že přijela dívka, doslova krev a mléko, i když hodně plnotučné. Vlasy - na rozdíl od svých proporcí - rovné, ale zato odhodlaná ukázat, že pro ni není problém těch pár hadříků ze sebe shodit. Pravda, nestačili jsme se divit, jak byl tento dívčí Gumítek pohyblivý. Byla totiž jediná, která zmákla při vystoupení perfektní hvězdu a trochu jsme zatrnuli, jestli ještě vstane, když udělala i „provaz“. Po prvním vystoupení pak působila dojmem, že netančila, ale pomáhala kotelníkovi skládat 10 metrů uhlí. Tak byla, chuděra, upocená a červená. Po toplesu však byla odhodlaná jít i na stripy. Mnozí pánové v lokálu však dávali svými odvrácenými tvářemi najevo, že už jsou ženských tvarů světových malířů z doby Rubense či Moneta přesyceni, a tak nezbylo, než požádat agenturu o jinou striptérku, vystupující v lehčí váhové kategorii.

Jindy zase přijela z Prahy skutečně krásná žába - Miss Elsa, na které bylo vidět, že dělá kulturistiku. Bylo to však i trochu znát na jejím vystoupení - takové ty „zasekávačky“ rukama při jejím tanci. Správně jí to - ale jen v žertu - sdělil jeden německý obchodník po vystoupení, který řekl doslova: „Erotik ist nicht Aerobik.“ Ale bylo jasné, že se mu stejně líbila. K líbení totiž na ní bylo skutečně dost věcí!

Když už je řeč o těchto děvčatech, musím ještě dodat, že mnohé doma raději ani neřekly, že dělají striptýz. Tvrdily, že tancují pod uměleckou agenturou a důvěřivé matky to braly jako fakt. Ovšem zase na druhé straně mohu potvrdit, že se na dvě z nich přijeli podívat jejich rodiče a bylo na nich znát, že je těší, jak se jim holka povedla. (Možná, že si někdo řeknete: „Tak mít takovou dceru, asi bych jí nohy přerazil!“ Inu tohle pochopitelně je věc názoru a přístupu k životu. Garantuji vám však, že kdybyste život některých striptérek poznali, seznámili se s nimi, pak zjistíte, že jsou to normální holky, které mají své problémy, jako každá jiná a dívali byste se na ně úplně jinak).

I tohle k hotelu patří

Nedílnou součástí nočního života jsou pochopitelně i dívky a ženy „veselejší“, které se živí tělem. Stejně, jako v případě striptérek, na které možná mnozí koukají „skrz

prsty“, je to i s těmito děvčaty. Neříkám, že jejich počínání schvaluji, ale po třech letech hraní v jejich přítomnosti jsem si udělal i já trochu jiný obrázek o této profesi. Našly se zde jak starší erotické víly, tak mladá děvčata a já měl možnost poznat osud nejedné z nich.

Občas se třeba přišla podívat do hotelového baru docela pěkná ženská, věk tak kolem 35 let. Člověk měl dojem, že se jedná o nějakou nájemnici z vedlejšího domu, která dělala dětem večeři a přišla poprosit do kuchyně o to, co třeba zapomněla dopoledne koupit - vajíčka, trochu mouky, nebo co já vím, co se dá všechno při nákupu zapomenout. Protože chodila za prací „sólo“, byla jí časem dlouhá chvíle. Občas proto přišla a povídali jsme si. Tak jsem se mohl dozvědět, že je rozvedená, má dítě a sama by domácnost neutáhla. Proto si šla občas přivydělat nějaké peníze právě tímto způsobem.

Trochu líto mi bylo mladých holek, kterým bylo třeba kolem 18 let a daly se na tuto profesi. Když jsme se bavili o jejich „práci“, měla na to jedna z nich svou teorii a já jí musel dát částečně za pravdu. Doslova mi totiž řekla: „Tak si vem, jaký je rozdíl mezi mladou a hloupou holkou na diskotéce, která „jde“ s nějakým klukem jenom proto, že se jí líbí a ještě navíc pomalu soutěží s kámoškami, která jich bude mít víc. Já, když už si mám nechat huntovat tělo, tak si za to nechám aspoň zaplatit a nikdy bych nešla s nikým bez ochrany. Tohle je pro mě zákon. A v tomto případě ty holky z diskoték rozhodně

zásadové nejsou.“ Bohužel, měla svým způsobem pravdu.

Byly však mezi nimi i takové, které živily rodinu a manžel o tom věděl. To se ovšem jednalo doslova o dámy mezi těmito ženami - dá-li se to tak říci - které byly absolutními profesionálkami jak chováním k zákazníkovi, tak celkovým vystupováním a přístupem ke svému okolí. Některé, zejména ty mladší, byly ovšem pouhými šlapkami a bohužel se tak často nejen oblékaly, ale i chovaly. I v tomto oboru holt musí ženská vyzrát.

Čeho je moc, toho je příliš

Mnozí návštěvníci plzeňských podniků vědí, že jsem hrál nějaký čas i v plzeňském hudebním klubu Elektra na Americké třídě. Mám-li to upřesnit, pak to bylo od konce září 1998 do konce listopadu 2000.

Z tohoto podniku jsem sice odcházel - na jedné straně - nerad, ovšem po pravdě řečeno, čeho je moc, toho je příliš. Když jsem v Elektře začínal, byl jsem tam každou sobotu a pouštěl svou oblíbenou rockovou klasiku. Věkový průměr tam býval těch 25 let, zkrátka lidi, kteří měli tuhle muziku rádi. Po nějaké době však začaly různé programové změny a přesuny dýdžejů: byl „odejit“ další rocker, kolega Pepa Hajajs, který tam hrával pátky. Na jeho místo nastoupil mladší kolega - „depešák“ Marcel Fišer (nic proti němu ani jeho muzice - hraje pro mladé, které

chtěli majitelé do podniku dostat). Z mých pravidelných sobot se staly pravidelné soboty jednou za 14 dnů s tím, že jsem se střídal s DJ Mongem. Dvakrát v týdnu tady zněla diskotéka Rádía FM Plus, (v podání moderátora, který - ač bez velkých hudebních zkušeností je automaticky dj - což už mluví samo za sebe). Je všeobecně známo, že tenhle podnik je vlastně každý pátek a sobotu „průchozím domem“. Tendence dnešních návštěvníků je taková, že lidi kolují po podnicích a za večer jich projdou několik. Dovedete si představit, co asi takový dj, který se snaží hrát spíš rockovou muziku, a tedy do oné hudební nabídky vůbec nezapadá, za ten večer zažije?

Když se začalo hovořit o oněch „změnách v hudební dramaturgii“ v jedné debatě jsem namítnul, že taková hudební změna ale přitáhne především mladší publikum, které asi moc velký kšeft neudělá. Odpověď mi však dokázala, že já nejspíš chytrý neumřu. Rockeři prý pili především pivo a na tom se tolik nevydělá, ale ta mláďata prý konzumují Colu a na tom je 300%ní rabat!!! Inu už AC/DC zpívali v jedné ze svých skladeb, že „Money Talks“.

... já jsem ted' přišel!

Tak tohle vysvětlení slyší dnes dj doslova x-krát za večer. Jak jsem již předeslal, tihle „pendleři po nočních podnicích“ snad první, co udělají, když změní lokál, že v

tom novém - pokud tedy nejdou nejprve na WC - vlezou hned za dýdžem se slovy: „Zahraj mi . . .!“ Ti lidé nechápou, že vy někde hrajete celý večer, ještě navíc k tanci a chcete, aby diskotéka nějak vypadala. Máte to nějak promyšlené, případně hudebně reagujete na náladu a atmosféru na parketu, měníte za ten večer hudební styly, protože nechcete aby to bylo stále „na jedno kopyto“. (To je tedy moje jednoduchá teorie diskotékového večera). K tomu všemu jsou i takoví lidé, kteří nemíní přebíhat z podniku do podniku a od začátku jsou právě na té vaší diskotéce, protože jim nejspíš tento styl diskotéky vyhovuje. Do téhle atmosféry vtrhne kolem půlnoci pár „pendlerů“ či „náplav“, kterým je úplně ukradené, co jste dosud hráli, na co lidi tancovali, případně co nevydýchali, jaká je atmosféra v lokálu a řeknou vám např.: „Dej tam Redhoty, případně Rammsteiny,“ atd. Když jim řeknu, že jsem tyto kapely třeba už hrál, tak slyším onu klasickou větu: „Ale já jsem teď přišel!“ No nezabili byste je?

Když k tomu všemu přidáte ještě navíc i skutečnost, že vystupujete v podniku, kde se pouští především ve stylu „Diskotéka Rádía FM Plus“, případně se střídáte s kolegou, který sobotu před vámi hraje čtvrthodinku s Mládkem, Michala Davida, Zagorovou a já nevím co ještě - nic proti tomu, protože všichni asi nemůžou hrát jen rock - pak musíte zákonitě se svou rockovou hudební nabídkou silně přechýlávat. A to pomínou ten fakt, že spousta lidí - díky skutečnosti, že mnoho dnešních pouštěčů nemá

nějaký vyhraněný hudební styl - vůbec nekouká na to, kdo kde hraje. Pak se mi stane, že když někomu vysvětluji, že taková zvěrstva, jako Michal David na rockovou diskotéku nepatří, slyším: „Ale vždyť jsi to tady minulou sobotu hrál“. Fakt, že minulou sobotu byl na mém místě někdo úplně jiný, nikoho nezajímá.

A že chcete udělat takovou diskotéku, která má hlavu a patu, že to máte nějak - dá-li se to tak nazvat - dramaturgicky vymyšlené, že ne všechno se k sobě hodí, to málokoho zajímá. Tak se třeba stalo, že jsem hrál Beatles a přijdou k vám mladí rybízové, že bych tam mohl dát Kabáty. Následkem toho pak absolvujete debatu, kdy já jim tvrdím, že do oldies bloku klasických melodí s Beatles, se nedá nacpat současný český rock prezentovaný skupinou Kabát a dozvíte se, že to jde, neboť to bude zpestření!! Na tohle jsem jim pouze odpověděl, že to, co je pro ně zpestření, je na můj vkus vysloveně hudební zvěrstvo.

Ovšem takových podobných „žertovných“ návrhů na průběh večera zažije člověk spousty. Nedávno jsem byl přesvědčován jedním mladíkem, že vlastně Depešáci, když začínali hrát, že to byla rocková kapela a že bych tedy mohl některé věci z jejich začátků pustit, když dělám rockovou diskotéku. Na toto tvrzení jsem mu pouze řekl, že tuhle jeho teorii mu možná zbaští tak akorát jeho máma, která ho má ráda jako svého syna. Mně ale že těžko přesvědčím.

Těch drobných příběhů a postřehů z posledních let, kdy jsem došel k názoru, že lidi nemají ale žádný hudební vkus, natož pak nějaký svůj vlastní názor na muziku a mnohdy tancují jenom na to, co znají z rádia, těch bych mohl vyprávět spousty. Můžete jim pustit muziku stylově podobnou, kterou však neznají - je to zbytečné, půjdou si sednout. Můžete jim v předstihu nabízet nový hit nějaké světoznámé kapely - zbytečná práce. Až jim rádia tuto skladbu „omelou“ do omrzení, pak ho budou oni brát. Hrůza!! Žádný vlastní názor, žádný vlastní vkus - jako stádo ovcí! Zní to drsně, ale je to, bohužel, fakt. Kdyby to byla sebevětší pitomost, oni si to posluchači - díky rozhlasovým rotacím A - oblíbí. Zvlášť když jim to ve všech těch rozhlasových stanicích hudební firmy zdarma nabídnou a nalinkují jim co se má hrát. Přeci si některé rádio nevykoleduje snížení své poslechovosti, což by mělo za následek snížení zájmu inzerentů. Z peněz za reklamu - jak už bylo řečeno - je přece takové rádio živeno. Pokud to úplně zjednoduším a řeknu to brutálně, pak musím konstatovat, že hudební program takového lokálního rádia, stejně jako různé rádobyzajímavé bloky pro posluchače, jsou pouhým obalem pro reklamu. Na nějaké vzdělávání přeci oni nebudou doplácet, když těm, kteří měli národ vzdělat, tedy školám se to nepodařilo ani za dobu jak povinné školní docházky, tak léta dalších studií.

Je tedy pochopitelné, že sílu médií nezlomí jediný diskžokej, i když se snažil seč mohl. Bohužel, mnozí

dnešní adepti tohoto oboru jsou pouhými nádeníky, kteří hrají za minimální honorář, často ovšem takovým způsobem, že si ani takovou almužnu nezaslouží. Různé hraní na přání návštěvníků, bez nějakého ohledu na hudební žánry... Takový dj. vlastně pouze doplňuje hudební automat, do kterého zájemci o písničku musí házet mince. V jeho případě však toto třeba povýšil a hraje „za panáka“.

Céčko, flowers revolution, hippies, atd.

Při svém vzpomínání nemohu přejít bez povšimnutí tuto plzeňskou rockovou klubovou legendu. Neznalým čtenářům musím nejprve vysvětlit, že původní Céčko se nacházelo v prostorách OD Centrum v Plzni Doubravce – odtud ono zkrácené „Céčko“. (Zde byla dříve stejnojmenná vinárna, kde jsem také se svými kolegy Rožánkem, Ambrožem, Kodýtkem či Šojslem hrávali v 70. a 80. letech).

Do tohoto klubu jsem se dostal někdy koncem 97. roku, díky mladšímu kolegovi Radkovi Tolarovi. Měl v Céčku zároveň funkci hudebního dramaturga. Domluvili jsme se, že budu mít pravidelné úterky, kdy byly na programu hity (především) 60. let – Flowers Revolution. Poučen z VŠ klubu Oko jsem sice nečekal žádné zázraky, ale hudební náplň, kterou jsem měl zažítou, ta mě vysloveně lákala.

Vědom si skutečnosti a významu pojmu „flowers“ mi bylo dostatečně známo o jaký styl muziky půjde. Jak jsem však záhy zjistil, byl jsem z počátku mezi návštěvníky těchto velice populárních a oblíbených tematických večerů asi jediným, kdo si plně uvědomoval, co v hudební terminologii tento pojem znamená. Pochopitelně, že se jednalo o hnutí hippies. Tohle bylo naštěstí známo i všem tehdejším návštěvníkům Céčka, kteří mi byli sympatičtí skutečností, že fandí stylu, který vlastně oni sami nezažili. Viděli však kultovní film „Hair“, z paměti znali melodie skupiny Doors, oblékali se ve stejném stylu, mnozí se tak i chovali, (někteří se co možná nejvíc také „stylově“ vyhýbali vodě a hygieně vůbec). Zkrátka byl to skutečně způsob jejich života.

Jenže milí mladí rybízkové měli ve svých hlavičkách poněkud hudební chaos. K němu jim ale dopomohli stejně neinformovaní předchůdci, mladí dýdžejové téměř v jejich věku, kteří pro ně tyto večery dělali. To jsem poznával v případech, kdy si mláďata chodívala říkat o skladby na přání a hrozně se všichni divili a nechápali, že na otázku „kdy budeš hrát Boney M?“, jsem jim rezolutně odpovídal: „Ale já Boney M hrát nebudu!“ A oni na to: „A ABBU taky ne?“ Dalo jim to sice trochu námahy, ale ač neradi, začali chápat, že ABBA a Boney M s hnutím hippies poněkud nesouvisejí, dokonce ani nikdy nesouviseli. Pravda z počátku mi oponovali slovy: „Ale ti před Vámi to tady hráli!“ Musel jsem jim proto vysvětlit, že „ti přede

mnou“ tomu holt – díky svému mládí a stylové neznalosti - asi moc nerozuměli.

Každopádně to bylo období absolutní hudební pohody a bezstarostné svobody, kdy se – alespoň pro ony úterky – vytvořilo specifické publikum, které (jak už bylo řečeno) bezvýhradně fandilo hitům 60. let. Všichni se důvěrně znali. Dá se říci, že se vědělo, kdo v té či oné chvíli ke komu patří, kdo má třeba nějaký problém a jeden se snažil pomoci druhému. Vládla zde taková domácí atmosféra, jejímž hlavním guru byl Víťa Dvořák, alias Vitex. Kolem něho se vytvořilo ono zdravé jádro plzeňských vyznavačů hippies. Dokonce nechybělo mnoho a tato parta amatérských nadšenců zde zrealizovala „Vlasy“ jako muzikál. Jenomže jednou ze slabin těchto květinových dětí byla např. nezávislost na času a mnohdy nějaká dochvilnost nebyla žádným základním kamenem, který by jim snad ležel na srdcích. Tak se stávalo, že pokud byly domluvené termíny pro nácvik připravovaného muzikálu, těžko se to všechno scházívало a dávalo dohromady. Co bylo platné, že Vitex – velký počítačový nadšenec – připravil díky internetu veškeré podklady a materiály, potřebné k nastudování „Vlasů“? Snaha sice byla, ale jak vidět, to mnohdy nestačí...

Bohužel, ani tato situace nevydržela dlouho. Původní majitelka doubraveckého Céčka neunesla výši pronájmu. Díky „pohodové společnosti“, jaká se zde scházela, ale hlavně jak „konzumovala“ nápoje se

totiž nejednalo o žádný zlatý důl a o osudu klubu bylo rozhodnuto. V polovině prosince roku 1998 se – ač u části mládeže velice populární a oblíbené - doubravecké Céčko zavřelo. Pravda, byla z toho dost pochmurná nálada, protože všichni tušili, že tím končí neslavnější era tohoto specifického klubu. Vždyť se sem sjížděli mladí lidé – dá se říci – z celého města a jezdili sem především kvůli muzice, která se zde pouštěla.

Abych však tuto kapitolu nekončil tak pochmurně, musím se zmínit o jednom zážitku. Pracoviště dj bylo ve starém Céčku hned nad barem, takže pokud si někdo dal „dobřej vzorek“ – jak se občas říkávalo, bylo jasné, že jsem to měl za chvíli u mixpultu. Jednou si takhle povídám se sympatickou dívčinou Šárkou, která si přišla říct o její oblíbené hity a najednou se mi dostalo od některého z návštěvníků na baru doslova onoho „klasického kouře“. Neudržel jsem se a naši „výrobní poradu“ o dalších hraných hitech jsem přerušil konstatováním: „Ježíš, to je ale smrad!“ A na to mi ono stvoření s nechápavým úžasem v očích odvětilo: „Ale pane Březina, marjánka přeci voní!“ V tom momentě jsem se zmohl jen na pravdivou námitku: „Tedy jestli tohleto voní, potom voní o moje půl roku neprané ponožky!“

Co se všechno člověk „na stará kolena“ nedozví?!

Jak známo, historie tohoto klubu se pak psala ještě pár dalších měsíců. Začátkem roku 1999 byly zprovozněny prostory bývalé diskotéky Manhattan (později Neandertal a Crazy Bus) na Americké a v programu se mohlo pokračovat. Jenže znovu otevřený podnik brala spousta oněch nočních „pendlerů“ po hudebních podnicích v této lokalitě, jako možnost k rozšíření počtu návštěvních míst a bylo jim zcela jedno, že tento klub má poněkud specifický program. Díky novým tvářím, které nechápavě zíraly na květinové děti z původního Céčka, se začala atmosféra klubu měnit a bylo po náladě. Ještě ke všemu se tam začali scházet před půlnocí típci, kteří vyžadovali své oblíbené kapely, které byly na hony vzdáleny nějakým „flowers“ a to byl začátek konce.

Ale i z tohoto přesunutého Céčka mám další neopakovatelný zážitek. Marjána tam „jela“ pochopitelně i nadále a tak se mi jednou stalo, že přišel veselý mládenec, který mi nabízel „špeka“. Když jsem ho odmítl, snažil se mě přemlouvat slovy: „Ale pane Březina, kdybyste si dal práška, určitě byste spoustu věcí pochopil!“ To mě tedy skutečně rozesmálo a já mu musel zase vysvětlovat, že pokud jsem něco do této doby nepochopil, po padesátce už mi nejspíš nepomůže ani trocha marjáanky.

Září roku 2001 bylo definitivně posledním měsícem, kdy jste sem mohli zajít do Cěčka na hity 60. let. Noví nájemci převzali prostory s novou filozofií a tak vznikl Mix Klub, kde se prezentuje příznačný styl muziky, podstatně modernější a rychlejší. Nic proti tomu. Pokud si našel tento klub nové návštěvníky, budiž mu to připsáno k dobru.

Trocha bilancování

Když jsem se chtěl ohlédnout za svými začátky a zavzpomínat, musel jsem si dát trochu práce abych udělal nějakou statistiku. Sice mi chybí fermany z let 1970 až 1972, ovšem tehdy zase těch vystoupení tolik nebylo. Z ostatních dochovaných materiálů se dalo spočítat, že do konce roku 1999, kdy jsem také většinu svých vzpomínání dal na papír, jsem odehrál více než 6000 diskoték.

Ponejvíc jsem hrál v západočeském kraji a v Plzni. Našly se však i jisté „extrémy“. Nejdál, kam jsem zavítal, byl Humpolec. S kolegy jsem svého času jezdil do Českých Velenic a trochu „z ruky“ bývaly pravidelné diskotéky v Litvínově či v Mostu.

Kde však se hrávalo nejlépe, to byly diskotéky venku, ve volné přírodě - Dolní Bělá - na zámečku, Loza, (okr. Plzeň sever) u koupaliště v Horní Lukavici. Když jsem začínal, občas jsem hrál ve Starém Plzenci, „Na veřejně“ (okr. Plzeň jih) a podobně. Sice byl problém, že

jsme byli odkázáni na hříčky přírody, ale takový je život a příroda dříve - řekl bych - hraní venku přávala podstatně víc.

Z velké části jsem vždy dával přednost hudbě rockové. Jsem proto rád, že se chodilo „na Březinu“, tedy na diskžokeje, protože na těchto diskotékách bylo jasné, co bude prezentováno. Dodnes je mé jméno spojováno s tvrdší muzikou, ať pouštím současnou hudbu nebo oldies. (Skoro je mi líto, když se z někým bavím, on mi řekne, že byl na diskotéce a na můj dotaz „kdo tam tu diskotéku dělal?“ se dozvím: „Ále já ani nevím, vždyť je to jedno.“ Řekl bych proto, že dnešním diskotékovým snažilům vůbec není co závidět. Nikdo nemá svoji osobitou tvář, řekl bych, že v drtivé většině zde chybí osobnosti a rozdíl je pouze v tom jestli je jeden větší klaun, než druhý). Ale to jsem už zase trochu odbočil.

Pravdou ovšem je, že jsem zažil ještě jedno - dá se říci - krušné období. To bylo v momentě, kdy se změnil ředitel v hotelu Škoda (ten nový preferoval živé kapely), a tak jsem po více jak třech letech na jednom místě, 5x v týdnu a po ujišťování, že: „... alespoň dva dny v týdnu ještě budete dále hrát. . .“, jsem skončil. Pan ředitel si to nakonec rozmyslel - chce jenom kapely, dokonce od pražské agentury (až s odstupem času jsem se dozvěděl, že mu ani nešlo moc o nějaký „kšeft“ ve vlastním hotelu, ale bylo to údajně „něco za něco“). Za tu dobu, kdy pravidelně hrajete, se pochopitelně nesnažíte shánět jiné

kšefty, protože ani není čas a chuť (nechcete-li se úplně zbláznit z každodenního vystupování), a tak se vám stane, že se zpřetrhají vazby na různé pořadatele. Chcete-li si zachovat slušné jméno (ne každý z kolegů to vždy dovedl), jsou vám jiné - již zavedené - kšefty tabu, a tak - po ukončení několikaletého angažmá na jednom místě - začínáte pomalu od nuly. Tak se mi podařilo za rok 1997 odehrát tolik vystoupení, jako jindy v průběhu „úrodného“ čtvrtletí a rok následující byl cca o 50% lepší. Také však žádná sláva když máte živit rodinu. Zkrátka, není vždy posvícení.

Tak nějak by se tedy dala v kostce zmapovat moje činnost, kdy jsem hrál pod hlavičkou agentury nebo na základě vystaveného Živnostenského listu.

Když se vám stane povolání koníčkem

Sám si někdy říkám, jak je možné, že mě tahle práce baví i po tolika letech? Nejspíš asi musí mít člověk rád muziku - to v první řadě. Musí pro ni mít cit a taky dobrý vkus, kterým se pak dovede „strefit“ do nálady a přání posluchačů. Chce to být také trochu psycholog a odušit, komu asi sedne který druh hudby. Ovšem zároveň je předpoklad mít svůj vlastní názor. Neřídít se pouze skutečností, že dobré je především to, co je na předních příčkách světových hitparád, případně to, co nanominovali na Nově do Esa, případně co vám rvou do uší s buldočí

vytrvalostí lokální rádia. (Litoval jsem některé kolegy, kteří - jak říkám já - kdyby bylo na 1. místě amerického žebříčku h...o, tak by si ho snad tenkrát dali na gramofon taky. Těm nedošlo - některým dodnes - že mentalita a naturel nás Slovanů na rozdíl od Američanů je „trochu“ jiný. To samé platí ostatně i o Angličanech a v některých případech i o Němcích. V čem se ale asi všichni shodnou je skutečnost, že pokud je pěkná melodická, nejlépe pomalá skladba, v drtivé většině se dostane až na hitparádová místa nejvyšší - chválabohu).

Občas jsem lidem říkal: „Pokud vás, vážení, na mé diskotéce něco potěšilo, pak je potěšení především na mé straně.“ A to neberte jako nějakou frázi. Tohle je myšlenka, která mi jde přímo ze srdce a je moje vlastní (stejně jako před lety definice, že „ženská je vlastně jen shluk molekul, ale mazaně tvarovanej“). Je totiž docela příjemné, když za vámi přijde někdo z publika s tím, že se jim to líbilo, a že přijdou příště zas.

Slibem nezarmoutíš

Kapitolou sama o sobě jsou různá setkání s lidmi během diskotéky, počínaje oním „povídáním o ničem“-hlavně aby kamarádi viděli, že se znají s diskžokejem - až po zasvěcené dialogy s lidmi z branže. (Ovšem pozor! Pokud je někdo skutečně z branže, pak kolegovi zase tak moc do práce nekecá). Nejraději mám ovšem takové

típky, kteří se nejspíš řídí výše uvedeným titulem melodie skupiny Turbo.

Vzpomínám si, jak za mnou přišel - ještě ve Fancy - nějaký mladík, údajně od Popronu s tím, že se mu líbí, že pouštím českou produkci a že by mi mohl Popron posílat promo CD, atd. Vyměnili jsme si vizitky a to bylo poslední, co jsem od pana Viktora Mráze, tehdy general manažera této firmy dostal. Je však docela možné, že tento mladý sympatický muž pracuje v úplně jiné firmě ve zcela odlišném oboru a já to ani nevím.

To takový Hubert Pata, šéf někdejší EMG To.Co. už byl jiný frajer. Kromě toho, že si rád zavzpomínal na svá mladá léta, kdy chodil v Chebu na mé diskotéky a po letech to klidně připomene, si alespoň „nenatahoval triko“. Neuplynul měsíc od našeho setkání, kdy byl v hotelu Škoda společně s DJ Bobem, Twenty 4 Seven či C.B. Miltonem a alespoň tři horké novinky jeho vydavatelství poslal. Pravda, od té doby už nikdo z jeho firmy nic nepřivezl, ale já mu to nemám za zlé - ukázal alespoň dobrou vůli. Ale to jsem možná zase trochu odbočil.

Dělat diskžokeje, to je poslání!

Zkrátka a dobře, při tomto povolání to chce mít toleranci, shovívavost a trpělivost s lidmi. Správný dj. není ten, který si nakoupí kufr hitů podle žebříčku, aby to pak lidem „hulil“ do uší. Posluchačům je třeba vyjít

vstříc. To je fakt. Ovšem ne tak, že se diskžokej změní v džubox, který hraje na přání, aniž by měl sled melodii hlavu či patu. Pak totiž dopadnete tak, jako jeden z mých podstatně mladších kolegů, který mi po téměř dvou letech jeho hraní ve slabé chvilce přiznal, že už ho ty diskotéky pomalu přestávají bavit!! On, vrstevník diskotékových návštěvníků - a takové řeči?! Asi je to ale skutečně dané přístupem k tomuto druhu zábavy. Diskotéka však, to není jen pustit skladbu, v pohodě pokuřovat cigárko a těšit se, až přijdou kočky s prosbou o písničku. Diskotéka je svým způsobem práce s lidmi a taková práce je velice náročná. Garantuji vám však, že při jisté dávce trpělivosti, nese ovoce. Na to však přijde každý až časem. Otázkou je, jestli tak dlouho vydrží.

Jak se stát diskžokejem

Málem bych zapomněl! Pro úplné začátečníky tu mám jednoduchý návod a k němu ještě jeden příběh z praktického života.

Aniž byste měli jedinou desku, kus aparatury či místo, kde hrát, vydejte na Živnostenský úřad! Tam řekněte, že chcete dělat diskotéky a budete vybaveni formulářem, který vyplníte, složenkou na zaplacení tisíce korun (nevím jak dnes, ale v době, kdy jsem si vyřizoval ŽL já se platila tisícovka), zažádáte si o výpis z trestního rejstříku a máte vystaráno! Pokud přijdete opět na ŽÚ,

budete mít v pořádku výpis z rejstříku trestů a zaplacenou složenku, už za týden můžete dělat diskotéky! Nevěříte? Tak si to zkuste! Já to zažil sám na sobě.

Když jsem odešel od agentury, měl jsem obavy, jestli si vůbec mohu zažádat o „živnosták“ pro diskžokeje. Potvrzení o nějaké praxi jsem neměl, ale protože mi jeden dobrák řekl, že stačí mít s sebou jenom maturitní vysvědčení, což jsem měl - vyrazil jsem. S dokladem o složení zkoušky z dospělosti jsem však způsobil na onom úřadě docela veselou náladu, kdy mi bylo řečeno: „No, pane Březino, vy jste měl asi pěkné vysvědčení, když jste se s ním přišel pochlubit. Ukažte - no jo, jedna jednička a tři dvojky, to je opravdu skvělé.“

Takže žádné vysvědčení. - Napadá mně dokonce, že dneska při diskotéce vlastně nemusíte umět ani mluvit za předpokladu, že budete dělat mixované diskotéky. Pak to ovšem chce mít alespoň cit pro rytmus.

Každopádně však musím konstatovat, že někteří mladí adepti už jsou dnes dost zmlsaní. Vyprávěl mi nedávno můj kolega Pepa Hajajs, který dovezl aparaturu na ozvučení jedné stálé víkendové diskotéky, že se dostavil „mladý umělec“. - Měli se spolu občas střídát. - Diskotékový „rybízek“ si však přivezl pouze kufřík s cédéčky a hrozně se chudák divil, že není k dispozici bezdrátový mikrofon, (při čemž třeba snaha, že by si přivezl nějaký kloudný mikrofon svůj - ani náhodou). A bez sluchátek?! To prý už nemůže dělat diskotéku

v žádném případě! Co na to říct? Ještě že nepožádal Pepu o zapůjčení cédéček!

...a zazvonil zvonec...

Ano, diskotékové vzpomínání končí a vy, kteří jste měli zájem, nyní už víte, jak se v Plzni začínalo s diskotékami. Snažil jsem se přiblížit práci a snahu jenom těch skutečných průkopníků, kteří stáli u zrodu tohoto způsobu zábavy zde v Plzni a okolí a doufám, že jsem, vážení, na nic a na nikoho nezapomněl. Pokud ano, pak to nebyl úmysl, ale nejspíš už to nebyli průkopníci a do této branže nic nového nepřinesli. A nebo to způsobil dlouhý časový odstup od tehdejších událostí.

Jak jste však mohli sami poznat při čtení předchozích stránek, nejen vzpomínání, ale i současný stav kolem diskoték, fenoménu zábavy druhé poloviny tohoto století se musel zákonitě promítnout do tohoto povídání. Vždyť při diskotékách pomalu vyrůstá již třetí generace mládeže a je neoddiskutovatelné, že tento druh zábavy se dále mění. Raději bych řekl, že se vyvíjí, ale to bych si musel něco nalhávat. Zdá se, že se mění k poněkud větší monotónnosti a šedi. Útěchou nám starším však může být skutečnost, že hudba, která se hrála dosud, případně za našich „mladých let“, má a bude mít stále své příznivce, a tedy se bude hrát i nadále. Zkrátka, každá generace bude mít tu svoji hudební „parketu“ a tak je to nejspíš správné.

Na úplný závěr bych chtěl popřát vám, čtenářům, příjemné posezení v neméně příjemných diskotékových podnicích, kde budou jak solidní diskžokejové, tak personál i ceny. Případným kolegům z řad čtenářů zase přeji nadšené a tancechtivé publikum, mraky bezvadných „pecek“ a ještě něco, co není zdaleka nepodstatné - rozumného šéfa podniku, ve kterém hrajete. Šéfa, který vám nebude radit co máte pouštět (ovšem to už závisí částečně i na vás samotných. Nesmíte zapomenout, že hrajete v první řadě pro lidi). Pokud vás mé vzpomínání potěšilo, pak vězte, že je potěšení především na mé straně a díky za skutečnost, že jste vše dočetli až sem.

P.S.:

Nedávno jsem byl jedním z mladých adeptů diskžokejského řemesla doslova osočen jak je možné, že já si dovolím říkat si „diskžokej“. Vždyť ten způsob, jakým diskotéku dělám, je prý o něčem jiném. To on, který dělá mixovanou diskotéku, on prý je skutečný diskžokej! Pokud je takových střelců víc, těm bych chtěl vzkázat následující: skuteční diskžokejové dělali svoji práci právě tak, jako ji třeba dělám já a všichni ostatní, kteří začínali před mnohými léty. Pustila se skladba, okomentovala, případně se řekla nějaká legrádka do publika a jelo se dál. Pokud někteří mladí děláte tuto formu zábavy jiným způsobem, jak si můžete vy říkat dýdžejové? Váš způsob

pouštění muziky - a la „němý Bobeš“ - je přeci od toho našeho, klasického, „poněkud“ odlišný. Nebuďte proto líní a vymyslete si pro ten váš způsob prezentace muziky a diskotéky jiný název! Jste ve vaší profesi progresivní, udělali jste zase krok dopředu (???), buďte progresivní i v tomto případě! Tohle už je ale váš problém, pokud mermomocí prahnete po nějaké nové, upřesňující „kategorizaci“ vašeho pracovního či uměleckého zařazení!

Doslov

Možná, že někoho z vás napadne, proč jsem své povídání o diskotékách vůbec psal. Mohu vás ujistit, že to nebylo z nějaké nutnosti zviditelnění, ani na základě skutečnosti, že dnes píše publikace o svém životě kdejaká 20letá hvězdička. Já k tomu byl vlastně skoro donucen.

Někdy počátkem 90. let vydávala firma Prolux z Rožnova pod Radhoštěm časopis nejen pro diskžokeje, ale psalo se zde o diskotékách, vybavení pro dj., vybavení pro kluby, pochopitelně o muzice, atd. Čtenáři tam posílali své názory, náměty a postřehy. Psali tam i různí adeпти tohoto oboru a mně se mnohdy zdály jejich nářky vysloveně malicherné ve srovnáním s problémy, které jsme zažívali za totáče my. Proto jsem jednou sedl a napsal do redakce dopis. Tam jsem vyslovil svůj názor, že by

možná neškodilo, kdyby tito stěžovatelé poznali skutečné problémy kolem diskoték. Paní Marcela Slížková, tehdejší šéfredaktorka se toho nápadu chytila a odepsala mi, že by nějaké takové vzpomínání ráda otiskla. Odepsal jsem tehdy, že dám něco dohromady a aby mi dala trochu času. Ovšem už za 14 dnů zvoní kolem 8. ráno (!!!) telefon (to je doba, kdy já mívám ještě hlubokou noc) a paní Slížková. Prý jestli už se může těšit na nějaké vzpomínky diskotékového pamětníka? „No, ta ženská mě snad chce uštvať“ napadlo mě, ale – ani řádky napsané nemaje – jsem tvrdil, že už jsem začal. Milá paní poděkovala a vyslovila naději, že věří, atd. Za dalších 14 dnů zase telefon a zase ONA - kolem 8. ráno! Že prý ode mne ještě nic nepřišlo. Tak to už jsem se namíchl a řekl, že za 14 dnů to tam na 100% přijde.

Protože jsem byl už tehdy toho názoru, že nemám slibovat to co nemohu splnit a zase naopak, že co slíbím, to musím udělat, sedl jsem – tehdy ještě - k psacímu stroji. Využil jsem skutečnosti, že mamča sbalila děti a na víkend odjela k tetě na český venkov a za dva a půl dnes jsem vychrlil asi 18 stránek vzpomínání. Do redakce jsem to sice poslal, ale protože časopis nakonec zanikl, stejně se na mé povídání ani nedostalo.

Sice malá naděje na zveřejnění svitla v době, kdy jsem se seznámil s vydavatelem rockových novin Heavy World se Zdendou „Heavy“ Holečkem z Moravy. Ten byl původem ze Sokolova, kde jsem také mívál občasná

vystoupení a on prý na mé diskotéky tehdy moc rád chodil. Byl mým povídáním tak nadšený, že v několika číslech uvedl pár dílů na pokračování. Ovšem jak jsem vycítil, jeho redakční kolegyně, Dominika Gottová mu naznačila, že tohle nikoho nezajímá a tak asi po šesti dílech toto vzpomínání v Heavy Worldu skončilo. Škoda. Zdenda „hevík“ tam dokonce dodal perfektní malůvky jistého (Mistr mi jistě promine, ale jeho jméno jsem už zapomněl) žáka známého kreslíře a výtvarníka Káji Saudka, takže to bylo jistým zpestřením a obohacením mých příběhů. Bohužel se mi zatím nepodařilo tyto kresby od Zdendy Holečka získat.

Tolik tedy k případným otázkám proč a kdo mě ta to přivedl abych sepsal publikaci nejen o diskotékách.

Jinak - chcete-li se podělit o dojmy, případně máte-li nějaký doplňující názor, dotaz či podnět, můžete také psát na moji internetovou adresu: peters.disco@sendme.cz případně můžete navštívit mé webové stránky: www.disco.pc.cz.

